

Gina Zaharia

CRIMA DE LA ORA ZERO

EDITURA VEGA – BUZĂU, 2008

Gina Zaharia

Coperta: Teodora Irimia

Corectură: Marin ifrim

Nistor Tănăsescu

Tipar: Vega Prod'94 Buzău Buzău

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHARIA, GINA

Crima de la ora zero/Gina Zaharia

Buzău: Vega Prod'94, 2008

ISBN 978-973-1784-31-1

821.135.1-31

Motto:

Trăiește-ți clipa, însă trăiește-o cu rost.
Oricând, ea poate deveni dușmanul tău de temut.

Un posibil scenariu de film polițist

Gina Zaharia a învățat arta suspansului, se pricepe să facă din fiecare pagină o „răspântie” tematică. Cititorul nu se poate plictisi citindu-i romanul, nu are cum, este ținut treaz cu insistență retorică și mister bine dozat. Personajul principal al cărții, sportiva Theodora Marin, este credibilă de la un capăt la altul, după lectură rămâne în imaginația cititorului.

„**Crima de la ora zero**” poate oricând fi transformat într-un scenariu de film polițist, un film care sunt sigur că nu ar avea cum să fie monoton.

După lectură, îmi propusesem să povestesc în amănunt ce se întâmplă în această carte. Nu ar avea nici un rost. Așa că îmi îngădui doar să remarc faptul că **Gina Zaharia** s-a specializat în romane polițiste, fiind singurul scriitor buzoian care practică acest gen literar, cu rezultate din ce în ce mai bune. Am întâlnit pagini frumoase, convingătoare, despre viața monahală, despre Câmpia Bărăganului, despre arta culinară, despre viața dintr-un oraș spaniol. Nu e pagină în care imprevizibilul să nu schimbe ceea ce credea până atunci cititorul despre unul sau altul dintre personaje. Există și dese momente de subtilitate narativă, când se întâmplă câte ceva care lămurește imediat lucrurile. Dragoste, droguri, iubire, minciună, crimă, profesionalism polițist, inteligență neagră, acte de caritate și multe altele fac din această carte o poveste credibilă și chiar incitantă, mai ales că uneori topica frazei este așezată după niște criterii retorice iuți, care te obligă să reiei cu privirea scurgerea textului.

Am citit și celelalte romane ale autoarei și știu că are priză la cititori, tocmai pentru faptul că asemenea scriitură nu suferă de simandicozități inutile, ci se vrea un singur și captivant exercițiu de divertisment. Ceva care să placă și să distreze pur și simplu. Din acest punct de vedere, **Gina Zaharia** își face cu prisosință datoria.

Marin Ifrim

Capitolul I

Undeva, pitită între castani și tei, pe Strada Luminii, se află o casă. O casă mare, cu cerdac, cu prea multă singurătate și prea puțină fericire.

Acolo locuiește Theodora, o mare tenismană a anilor '90, reîntoarsă de curând din Spania, țara gazdă care a consacrat-o în acest sport.

Revenise acasă de îndată ce se refăcuse parțial în urma unui grav accident de circulație, suferit în Madrid, în împrejurări misterioase. Vinovatul părăsise locul accidentului, lăsând-o pradă morții. După cum declaraseră martorii, cineva o salvase și dispăruse la fel ca primul. Nu-și amintea nimic altceva decât că se întorcea de la antrenament și se afla pe o șosea care făcea legătura între două cartiere mărginașe ale Madridului.

Așadar, reîntoarcerea acasă a fost pentru ea ca un balsam. Chiar dacă a găsit ușile casei închise în urma celei care îi dăduse viață și care abandonase această lume. Nu-și amintea deloc tatăl, acolo, în amintirile copilăriei sale. Nu și-l imagina jucându-se cu ea, mângâindu-i și sarutându-i fruntea. Părăsise țara în urmă cu mulți ani, iar regimul de atunci îi separase definitiv. Cunoscutese acolo, în Spania, o văduvă bogată. Aceasta reușise foarte repede s-o înlocuiască pe fosta soție, Sofia, care divorțase în lipsă. Iar peste memoria Theodorie ninsese mult cu amintiri amare, care, încetul cu încetul, s-au zdrobit de stâncile vremii, sfărâmându-se în lacrimi și, mai apoi, în uitare.

Nu vânduse casa pentru a înlătura tristețea. Hotărâse să-și petreacă aici restul vieții.

Suntem în prima zi de vară, seara, târziu.

Theodora își stăpânește cu greu tremuratul, zicând în sinea ei: *“Trebuie să învingi, trebuie să învingi!”*, apoi numără în gând până la zece, de câteva ori, parcă dorind a forța timpul să-și schimbe fizionomia.

La cei douăzeci de ani abia împliniți este o femeie frumoasă și caldă. Are ochii căprui, mari, cu privirea profundă. Fața ușor alungită, nasul cârn și buzele groase, frumos conturate cu ruj de culoare închisă.

Tenul este deschis. Părul blond, ondulat, căzut peste umerii fini, prins în partea stângă cu o agrafă. Era îmbrăcată într-o rochie de voal roșu, cu bretele subțiri. Purta sandale albe, cu multe împletituri.

Stătea aproape de fereastră, cu mâna pe storul tras, ca un paravan între ea și pericolul care, dincolo de perimetrul casei sale, își mai pândea încă prada. Avea privirea pierdută în întunericul sălbatec, împărat peste întregul văzduh.

Pe covor se aflau câteva fotografii, lângă o noptieră. Pe patul dublu din mijlocul camerei era albumul de format A4, cu coperti de piele maro, care găzduise aceste amintiri.

Camera, frumos mobilată, etala un aer tineresc. Mobila de culoare deschisă, sculptată, cu oglinda încorporată în ușa de mijloc a șifonierului unde deseori se privea minute în șir și unde, probabil, insista asupra înfățișării sale. Pe peretele dinspre răsărit patrona o cruce de lemn. Era regăsirea ei în ceasurile de rătăcire. Îl înfățișa pe Iisus Hristos răstignit, cu coroana de spini pe frunte. Acolo se cuibărise pentru ea durerea lumii întregi, durerea și înnoirea. Și, cu toate necazurile vieții, era o luptătoare.

Găzduise, în schimbul menajului, o femeie singură și fără niciun venit. Aceasta înțelesese încă din prima zi ambiția Theodorei și o aprecia mult. Primise în schimb o cameră mare, cu vedere spre grădină și stradă. În toată casa, mâinile îndemânaticale ale femeii lăsa continuu amprenteale unui suflet devotat.

Acceptase și o infirmieră dar o concediasse la doar câteva zile. Era o fire curioasă, pisăloagă. Or ea avea nevoie de liniște și de încredere. Iar din experiență învățase că genul acesta de om, care ține morțiș să-ți cumpere toate gândurile, poate fi chiar lespezea cu care, involuntar, te atingi.

De curând descoperise pe Internet adevărați prieteni. Comunica foarte des cu un spaniol, din Madrid. Acesta era, după cum declarase prin email, un bărbat trecut de patruzeci de ani și părea un om bun de umplut singurătatea. Se prezentase sub numele Yanidor. Acesta îi era, desigur, ID-ul. De câte ori se gândea la el, Theo și-l imagina sub diferite vârste, nume sau profesii. Nu-i trimisese niciodată o fotografie, însă nici ea nu-i ceruse acest lucru. Era mai misterios așa, sub masca enigmei, care-l transforma în sufletul ei în funcție de starea sufletească din momentul respectiv. Oricum, era bine pregătit pentru orice subiect și acest lucru o mulțumea, fără însă a-și răspunde la întrebarea de ce necunoscutului din lume trebuie să-i prindă în palme fluctuațiile deloc simple ale apropierei lor electronice?!

Liniștea devenise supărător de profundă. Aștepta cu sufletul la gură acel om de încredere care să înceapă să-i ofere ajutorul cumva. Se auzi poarta scârțâind, apoi pași pe alee. Se auzi pașii urcând scările, apoi un ciocănit puternic.

Theo împinse căruciorul cu roțile, străbătu holul de vreo trei - patru metri și ajunse la ușă.

– Sunt comisarul Simionescu Dan, se auzi vocea de afară.

Fata se grăbi să deschidă, așa cum putea, fără a scoate vreun cuvânt.

Comisarul intră, însoțit de un agent.

– O, cât v-am așteptat, zise ea, în timp ce polițiștii ajunseseră în dreptul primei uși, aceea a dormitorului ei.

– N-au trecut decât câteva minute de când am fost anunțat de ofițerul de serviciu, se scuza parcă polițistul.

– Mi s-a părut un infinit, motivă Theodora. Abia mi-am ținut cumpătul. A ieșit pe geamul acela! și îndreptă degetul arătător într-acolo. De atunci stau lângă fereastră pândind să nu se mai întoarcă, de parcă aş avea vreo putere, completă pe un ton dezamăgit. Probabil că vrea doar să mă sperie. Ori să mă distrugă definitiv.

Cei doi aruncară o privire fugară prin toate camerele. Nu era nimeni. Apoi se îndreptară spre ușa pe care tocmai intraseră. Cercetară grabnic grădina și curtea casei. Nimic deosebit nu le atrăsese atenția. Înfloriseră trandafirii, într-un concurs amețitor, de-a lungul aleii care ducea spre poartă. În răcoarea nopții, răspândeau parfumul lor odihnitor și apatic. La lumina lanternelor se putea zări covorul de petale împrăștiate care dădeau tonul unei simfonii agonice desprinsă din dansul samavolnic al vântului.

Grădina de zarzavat fusese și ea îngrijită. Plouase de curând iar polițiștii se văzură nevoiți să ia în picioare, de-a dreptul, pământul încă moale. Dădură de o masă rotundă, de piatră, lângă un nuc bătrân, înconjurată de scaune, tot de piatră. Era și o fântână, la hotarul cu vecinul din spatele casei, chiar în gard, semn că cei doi proprietari se înțelegeau destul de bine pentru a-și împărți până și apa cea de toate zilele.

Avea și câțiva pomi fructiferi, plantați în linie dreaptă, lângă gardul care făcea unghi drept cu strada. Dincolo de gard, de-a lungul trotuarului erau înșirați castanii și teii. Unul și unul, străjeri neobosiți ai bucuriilor și tristeților Theodorei. În stânga, colț cu Strada Luminii era Strada Desișului. Spre Strada Desișului dădea garajul în care se afla o Dacie albă, rămasă de la părinții ei.

Convinși că împrejurimile erau pustii, polițiștii urcară din nou treptele și începură să caute un eventual indiciu. În dreapta holului erau două dormitoare iar în stânga încă un dormitor, sufrageria, bucătăria și baia.

Comisarul intră în prima cameră din stânga - sufrageria. Un ficus cu frunzele până în plafon, lângă fereastră, patrona încăperea. O canapea și două fotolii, o bibliotecă plină ochi cu cărți. Nu erau lucruri răvășite, ceea ce demonstra că necunoscutul nu avusese timp să caute acel ceva peste tot. Dacă intenționase acest lucru. Celălalt dormitor, dormitorul mare, avea mobila ceva mai veche. Păstra lucrurile mamei sale într-un șifonier vechi, de nuc.

În bucătărie, pe masă, erau resturi de mâncare. Comisarul cecetă ușor produsele, apoi se aplecă și luă ceva de jos. Un bilețel, o hârtie mică, mototolită, pe care o desfăcu și pe care a aruncat o privire fugară. Meseria îi impunea să dea importanța cuvenită oricărui lucru, oricât de mic și neînsemnat ar părea el la prima vedere.

Agentul intră în dormitorul din dreapta holului, alăturat celui în care stătea

Theo, cel al doamnei Constantin. Fereastra, cu vedere spre grădina de flori, avea în vizor poarta principală. În cameră domnea o ușoară dezordine, în ciuda faptului că femeia era expertă în ale curățeniei. Pe un scaun atârna un capot verde, care atingea covorul grena, cu flori bej și albe. Lângă masa de televizor era o pungă de plastic care conținea o rețetă și două cutii cu tranchilizante.

Jos, lângă prag, îi atrase atenția un calendar. Pe el erau încercuite câteva date, cu pix roșu, date aparținând lunilor ianuarie, martie, aprilie și iunie.

– Domnule comisar, am găsit ceva, anunță acesta privind acel calendar de buzunar, care avea pe verso un candidat la președinție. Sunt însemnate aici niște date. Este încercuită și data de mâine. Poate fi ceva interesant?

– Nu știu, poate fi?! se adresează, la rândul lui, Theodoriei, pe un ton ceva mai tare, să se facă suficient auzit.

– Este un calendar unde menajera mea își notează zilele ei libere. Îi place să le marcheze.

Comisarul cercetă minuțios calendarul.

– Dar este încercuită data de 2 iunie. Or astăzi suntem abia pe 1, îi atrase atenția, pe un ton îndoielnic.

– M-a rugat să-i dau liber astăzi. Cunoștințele la care avea să meargă au rugat-o să stea cu copilul fiindcă urmau să plece la o înmormântare. Probabil că de aceea întârzie în seara asta.

– Vreau să știu cine este această femeie, zise Dan Simionescu.

– Doamna Constantin?! O femeie singură cu suflet de aur, preciză Theo, care stătea lângă prag, în cărucior, urmărind mișcările polițiștilor.

În rest, nimic deosebit nu le mai atrăsese atenția.

Cei doi polițiști intrară în camera din dreapta holului, în care se afla tânăra. Dan se așează într-un fotoliu, care se lăsă aproape de podea. Era conceput special pentru un invalid, situație în care se afla fata. Găsi că era foarte incomod și se ridică, așezându-se mai apoi pe scaunul ergonomic al biroului de la calculator.

– Explică-ne, ceru comisarul. Trebuie să existe un motiv bine întemeiat pentru care cineva îți dă târcoale. Bănuiești care ar fi acela?

– Vă cer scuze, spuse pe un ton ferm. În dumneavoastră mi-am pus toate speranțele. Răul trebuie îndepărtat. Vreau doar să trăiesc, fără alte griji decât cele ce mi-au fost date.

– Asta știm, însă ai ocolit răspunsul la întrebarea noastră, insistă Dan Simionescu.

Theodora vorbi dezamăgită:

– Nu, nu bănuiesc nimic. Dar sper că...

– Theodora, o întrerupse polițistul. Știm ce speri. Nu cumva toate acestea

sunt doar în închipuirea ta? Mi-ai spus la telefon că ești... și făcu o pauză, invalidă. În general boala te transformă, îți crează un culoar propriu pe unde te forțează să treci uneori. Mai ales în momentele de singurătate. Nu vreau să-ți țin teorie, nici să crezi că am venit aici cu o umbră de îndoială. În primul rând este vorba despre meserie, care nu ne permite să facem diferențe...

– O, nu, surâse trist fata. Mi-aș dori să fie o toană a singurătății. Dar cineva mă pândește, îmi cercetează starea vieții mele. Simt un iz de amenințare. Îi văd umbra în geamul acestei case, îi simt prezența în preajma mea, oriunde. În seara asta a fost aici, în camera aceasta. A umblat prin amintirile mele și arată spre fotografiile împrăștiate pe covor. Este un obsedat, îl catalogă tânăra.

– Tu unde erai în acel timp?

– Pe terasă. Vorbeam la telefon. El a intrat pe ușa din spate. Și arată cu mâna dreaptă spre ușa care de la capătul holului dădea spre grădina de zarzavat.

– Le-ai atins, Theodora?

– Nu.

– Vom lua amprente, se adresă agentului Oancea. Acesta ridică pozele cu o pensetă și le introduse în punga de plastic. Observă fugar că una din fotografii o înfățișa pe Theodora jucând tenis, la un concurs. În alta era pe malul mării, împreună cu un bărbat în vârstă.

Toți trei priviră în același timp spre fereastră.

– Locul acela l-am atins când am închis geamul. Așadar veți da și de amprente mele, zise tânăra.

– Teodora, cum ai închis tu geamul? întrebă mirat Dan, accentuând cuvântul tu. Și, mai ales, cum ai ieșit pe terasă?! Să ne fie clar, accentuă comisarul Simionescu. N-am venit să ne pierdem vremea cu povești. Aș prefera să începi să spui ce ai pe suflet. Asta în cazul în care sentimentul acela de mărturisire, de eliberare, bate la ușa lui și stă să iasă.

Fata își frecă palmele.

– Domnule comisar, eu pot să merg. Numai că-mi este teamă. În urmă cu vreo trei săptămâni am început să simt durere în piciorul drept. Cu ajutorul cârjei, m-am sprijinit în el și, ajutată de doamna Constantin, m-am ridicat. Astăzi l-am forțat pentru prima dată. Și, preț de câteva clipe, am uitat că sunt prizonieră. Vedeți, uneori disperarea îți dă curaj, te îndeamnă să faci lucruri de care te-ai temut odinioară. Acum știu că va veni vremea când voi reveni la realitate. Numai că ... vreau liniște și libertate.

Teodora vorbise fără pauză, de parcă ar fi citit de undeva de pe un prompter. Privise fix spre fereastră și continuă să rămână așa, cu privirea pironită în acel loc.

În mintea lui, comisarul gândi două lucruri deodată: ori evită să-i întâlnea-

scă privirea ascunzând în acest fel ceva, ori era afectată profund de situație și căuta astfel o cale de liniște. Oricum, în fața lui avea imaginea unei femei împăcată cu acele ceasornicului, în orice timp. Păcat că tinerețea ei stătea ghemuită în scripca vremii care cânta doar când avea chef.

Se lăsă liniștea, vreme de câteva clipe. Comisarul deschise albumul cu fotografii și le privi cu atenție.

– Dar acest bărbat cine este? dori să știe, lăsând baltă proaspătul subiect. Este aceeași persoană cu cea din fotografiile răvășite de acel ... necunoscut.

– E antrenorul meu. Adică, fostul meu antrenor.

– Obișnuiați să vă plimbați împreună....?

Fata privi ceasul de la mână, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Apoi netezi cu podul palmei o cută de pe cuvertura pe nuanțe de verde și tuși sec.

– Așadar?... așteptă comisarul.

– Da, preciză Theo. Apoi, ușor mai încet: uneori, la insistențele lui.

– Cum adică ... la insistențe?

– În ultimul timp făcuse din mine o regină. Era mândru de performanțele mele și înainta pe fiecare zi câțiva centimetri spre sufletul meu. Pentru că era mai în vârstă decât mine cu treizeci de ani, la început am considerat această atenție ca fiind o grijă părintească, dacă o pot numi așa, apoi un egoism nedefinit, până când m-am trezit în toiul unei nopți cu un telefon de la o persoană care mă amenința. Și vocea aceea feminină, agitată, trecea brusc de la implorare la amenințare. Îmi cerea insistent să nu-i distrug fericirea. În cele din urmă am înțeles că fericirea ei era Adonis. Oricum, până să mă dezmeticesc de-a binelea, îmi închisese telefonul. N-am avut replică. Totul a fost neașteptat și la un moment nepotrivit. M-am frământat ore în șir. Despre soția lui avusese numai cuvinte de laudă, deși nu obișnuiam să atingem prea des acest subiect. Sau, mai bine, încerca să evite tema, probabil din dorința de a nu mă plictisi cu problemele lui personale.

– Totuși, cum ai reacționat în continuare?

– M-am retras subtil, cu aceiași pași cu care înaintase el. Se pare că se apropiase de mine mai mult decât îi dădusem voie. Devenise deosebit de atent și dornic de a controla tot ceea ce fac și începuse să mă sufoce.

Nu cunosc exact motivul pentru care mi l-a prezentat pe Ianos, nepotul său, tot sportiv, un crai de care m-am îndrăgostit nebunește. La scurt timp, am fost invitată la cină. Apoi, i-am cunoscut soția, o femeie de nota zece. Soția lui Adonis, desigur. Spre surpriza mea însă, am avut impresia că vocea aceea din noapte semăna foarte bine cu cea a femeii. Pe de altă parte, era foarte atentă cu mine. Însă părea că amabilitatea aceea excesivă făcea parte din ritualul vieții lor, dintr-o înțelegere tacită. Era clar că acceptase prezența mea de dragul lui Adonis.

Se făcuse târziu. Luminile orașului se stinseseră de mult. Theodora se destăinuia în continuare, aparent liniștită. De fapt, ce motiv ar fi avut să se grăbească? Trăia parcă acele clipe lăsate acolo, în Spania.

Cu toate acestea, Dan observase o alternanță între relațiile dintre ea și cei doi bărbați. Evitase ceva, se observase din felul cum își alesese cuvintele, ideile, la un moment dat. Însă n-o întrerupse. Ascultă mai departe, atent la mimica feței și ea trădându-i uneori vechile sentimente.

– L-am părăsit și pe Ianos la fel de repede cum m-am îndrăgostit. Și nu pentru că nu s-ar fi meritat o relație frumoasă, ci pentru că el nu dorea asta. Era un Făt-Frumos și un vântură-lume, în același timp. La un moment dat mi-am dat seama că nu știam mai nimic despre el. Mi-am impus să-l uit și începusem să mă obișnuiesc cu această idee. Atunci, s-a întâmplat accidentul.

– Și celălalt... unchiul?

– Adonis, era fericit când ne vedea împreună.

– Cum s-a rupt relația ta cu ei?! Întrebă mai mult printr-un semn de mirare comisarul.

– După accident am dispărut pur și simplu. Nu doream să vadă în mine o invalidă. Și apoi ... Theodora se opri și închise ochii. O lacrimă pândeă la colțul ochiului, șireată.

– Apoi ... ce?

– Cred că m-am înșelat. Figura lui Ianos se impregnase atât de tare în mintea mea, încât mi s-a părut că-l văd imediat după accident, deși eram în starea aceea de letargie. Nu-mi pot explica nimic. Am vândut locuința și mi-am cumpărat un apartament pe care îl am și acum acolo. O prietenă m-a ajutat foarte mult. Ea a avut grijă de mine pe perioada spitalizării și după aceea. Până m-am hotărât să vin acasă.

– Este spaniolă ...

– Este româncă stabilită în Spania. Se numește Cristina. Prietenii îi spun Kris.

– Am dori și adresa ei. Pentru completare, aici, și comisarul arată spre agenda în care-și notase totul. Apoi zise:

– Să continuăm. Bănuiești pe cineva care ar dori să-ți facă vreun rău?

Fata negă, dând din cap. Părea plictisită de întrebările comisarului. Se vedea clar că ar fi dorit să scape de ei pe atât de repede pe cât îi așteptase. Oboșise. Ochii clipeau des, parcă necontrolați, sub genele frumos arcuite. Nu văd să am dușmani, mai zise Theodora. Cel puțin așa îmi place să cred, mai ales că aici nu am prea mulți prieteni. Am fost o vreme interiorizată, complexată de imaginea mea. Acum speranțele mă hrănesc din nou și simt că încep să asimilez.

Polițiștii se ridicară amândoi în același timp.

– Și unde ai zis că este femeia care locuiește aici, cu tine?, mai întrebă comisarul, din prag.

– V-am spus că i-am dat voie să plece la țară, aici în apropiere de oraș. Are niște cunoștințe pe care le vizitează din când în când. Nu obișnuiește să rămână peste noapte acolo, dar astăzi se pare că face o excepție. N-am să fac un caz din asta, parcă o scuză Theo, v-am spus, e o femeie bună, o prietenă de încredere.

Se miră în sinea ei că polițistul nu dăduse nici o importanță discuției anterioare. În schimb, Dan Simionescu făcea recapitularea acestei discuții, așa cum obișnuia deseori, indiferent de situație și de caz.

– Cu ea cum te înțelegi?

– Am spus că-mi este, în primul rând, prietenă. Este, pe rând, mamă, soră, infirmieră, menajeră.

– Altcineva te mai vizitează?

– Da, o fostă colegă de generală. O cheamă Ioana Anton.

– Când te-a vizitat ultima oară?

– Astăzi, pe la prânz, înainte de a intra la schimbul doi. Lucrează la o croitorie, aici, în zonă. În rest nu prea am prieteni.

– În regulă, conchise Dan. Știi cum se numește societatea?

– Nu. Nu m-a interesat niciodată. Știu doar că este la vreo douăzeci de munte, pe jos. După cum mi-a spus ea.

Comisarul își notase toate aceste detalii.

– Theodora, îți las un număr de telefon. Poți să-l folosești în situații... disperate, era să spună, dar găsi un alt cuvânt: delicate. Acum vreau să-l notăm și noi pe al tău. Deși îți doresc să se fi terminat temerile tale.

– Să dea Domnul, domnule Simionescu. Și vă cer scuze. Mulțumesc pentru tot.

Theodora îi conduse până la ușa dinspre verandă, în cărucior.

– Vă rog să închideți dumneavoastră poarta, zise, cine știe când vine doamna Constantin.

Polițiștii traseră poarta de fier în urma lor. Oricum, nu intenționau s-o lase larg deschisă.

Fata se întoarse, încuie ușa dinspre verandă, apoi intră în camera pe care tocmai o părăsiseră cei doi polițiști. Îndată, încăperea se umplu ochi de un sentiment de siguranță. Avea încredere în comisar. Și apreciasse promptitudinea cu care Poliția răspunsese apelului ei. Privi ceasul. Era 11,50. Cu siguranță că doamna Constantin nu se va întoarce în seara aceasta. Se sprijini în cârjă și intră în bucătărie. Aprinse aragazul și își făcu un ceai de tei. Apoi servi un sandviș. Simțea că prinde aripi. De câtă vreme își lăsase viața în mâinile persoanelor străine? Și cât de mult îi plăcea, acolo în Spania, să gătească mâncare românească! De multe

ori mergea în Coslada, la Restaurantul Dracula, cu specific românesc, numai pentru a mânca tradiționalele noastre sarmale. Apoi învățase să le gătească singură, prilej de laudă din partea tuturor prietenilor.

Se simțea oarecum mulțumită. Efortul se meritase, ba chiar stătuse vreme de câteva clipe pe propriile picioare. Apoi se întoarse în dormitor.

Se așază într-un fotoliu, închise ochii și revăzu filmul zilei. Stătu acolo aproape o jumătate de oră, analizându-și viața. În ciuda faptului că adormi cu teamă, visă totuși frumos. Se făcea că era cu Ianos în Spania. Se plimbau împreună pe bulevardul Castellana. În fața lor, impunătoarele clădiri tăiau cerul. La fel și cele două turnuri, mereu în așteptarea clipei când se vor putea săruta. Trecând prin Poarta Europei simți un strop de rouă atingându-i gâtul, apoi acel strop se transformă într-un adevărat ocean. Se scutură de frică, dar continuă. Imediat s-au aflat la Palatul Regal, deși în realitate le-ar fi trebuit câteva ore. Sala Tronului, o făcu să se simtă, pentru o clipă, regină. Ieșiră însă în grabă. Niște voci stranii veneau din candelabrele uriașe în formă de șerpi. Apoi apărură o intersecție. Recunoscuse Fuente de Cibeles (Fântâna lui Cibeles). O văzu pe zeița Cibeles, trasă de un car cu doi lei. Din gura leilor ieșea apă care țâșnea peste trupurile lor. Simți că-i este frig și trase pătura peste ea. Ajunseră la râul Manzanares – care străbate frumoasa capitală a Spaniei. Pe el, o mulțime de trandafiri galbeni se lăsau duși de ape. Apoi se întoarse acasă la ea. Nu mai era cu Ianos, acesta dispăruse fără ca ea să realizeze când anume. Se certă în gând și-n vis, dar nu regreta.

A doua zi se trezi aproape de ora 9,00. Se simțea odihnită. Pregăti cafeaua și ieși pe terasă. Se simțea atât de bine acolo, în cerdacul învelit cu iederă și trandafiri albi, olandezi! Mirosea a lacrimi și a răzvrătire. Împotriva sorții care o ținuse în acele roți blestemate. Împotriva singurătății care îi compusese un imn straniu pe care, vrând-nevrând, trebuia să-l asculte ori de câte ori domnia sa, destinul, se încăpățâna să-l cânte. Și, era nevoită să-l asculte mult prea des pentru tinerețea sa.

Poștașul îi adusese presa. Între cele trei ziare găsi și un plic pe care recunoscuse scrisul prietenei sale Kris. Se întreabă totuși de ce apelase oare la serviciile poștale atâta vreme cât foloseau internetul?!

Pe deasupra pomilor soarele își arunca săgeți de foc. Se uita des spre poartă, așteptându-și menajera. Un orb își număra pașii, inspirându-i milă. *“Mai bine ca mine decât ca el, zise cu glas tare, de parcă ar fi auzit-o cineva. Eu văd frumosul apus de soare, dar pentru el a asfințit de mult...”*

Un grup de copii ieșiseră cu alai pe stradă, încingând un meci de fotbal de toată frumusețea, chiar în dreptul casei sale. Căpitanul echipei schimba jucătorii la mica înțelegere, scorul modificându-se considerabil de la o repriză la alta. Se iscaseră între ei un soi de ceartă care se sfârșea de îndată ce se alegea noua for-

mație.

Theodora zâmbi ștângărește, gustând nevinovăția celor mici.

Rupse colțul plicului, dar cineva însă îi atrase atenția. Fața i se întunecă și se luminează imediat, ca o fâlfăire de artificii, în întuneric. Lângă copii se opri un bărbat care îi întrebă ceva. Un sentiment nedefinit îi cuprinse sufletul. Simți prezența acelui străin misterios, pe care-l mai întâlnise undeva. O strigă pe doamna Constantin, deși conștientiza că aceasta nu sosise încă. Se sprijini de perete și se ridică în picioare. Nu mai simțea nimic. Nici durere, nici neputință. Se sperie de propriul său strigăt, tăios ca o lespede pe luciul apei. Dar parcă nu era vocea ei. Ieșise din adâncul sufletului un glas străin care suna a strigăt. Vocalele atacau consoanele... Sentimentele se omorau între ele... Inima începu să bată tare, tot mai tare...

– Ianos! Ianos!

Bărbatul nu reacționează nicicum. Nici măcar nu ridicase privirea spre cerdacul cu iederă deasă.

O mașină opri lângă el, acesta urcă și trânti puternic portiera. Porni în trombă lăsând în urmă praf și fum.

– Dă-mi, Doamne, puterea să răzlesc. Te implor Doamne, zise printre lacrimi și se prăbuși în scaun. Simți că singurătatea o doare cel mai tare. Rămăsese cu privirea pironită pe florile de-a lungul aleii, spre poartă. Erau crini, crai și crăițe. Sub fereastra dormitorului ei, regina nopții își închisese petalele, supărată pe razele jucăușe care o istoveau. Luă telefonul de pe pervaz și formă un număr. Persoana apelată nu-i răspunse. Începu să tremure. Se sprijini cu forță de mânerul scaunului. Puse piciorul drept pe podea, apoi îl aduse și pe stângul. Întinse brațul drept și se prinse de stâlpul pe care se înfășurase din belșug „mâna Maicii Domnului”. Strânse puternic, strivind frunzele. Scrâșni din dinți, cât putu de tare. O durere puternică părea că îi sfâșie ambele picioare. O durere care se putea citi pe fața ei. Se ridică, fără să ezite. Simți o forță care o susținea și o încuraja. În momentul următor se declară stăpâna întregii lumi. Triumfa, în fața acelui blestemat scaun cu roțile. Făcuse doi pași spre dreapta, apoi se întoarse. Mai făcu încă un pas, apoi întinse mâna și îl împinse cu ură, lovind peretele. Atunci, înlăuntrul ei sentimentele au prins a zburda în jurul speranței. Corpul îi devenise o platoșă de ace, dar nu cedă. Era momentul să rupă legătura cu trecutul.

Copiii opriseră jocul, privind spre casa fetei. Căruciorul care lovise perețele făcând zgomot le atrăsese atenția. Dar nu foarte tare, fiindcă micuții își continuă liniștiți jocul lor, semn că profitaseră doar de o scurtă pauză.

Theodora ridică piciorul și trecu pragul. Intră în dormitor și se privi în oglindă. Ce bine dacă ar fi avut un martor care să se bucure alături de ea. Gândul îi fugi iar la Ianos. Ar fi dorit să arate că pentru ea nu există obstacole când își

pune în gând ceva. Să se știe clar că Theodora este și va rămâne o învingătoare!

Lacrimi de tot felul se îngrămădeau în ochii ei și-n suflet. Apoi pași spre sufragerie și caută adresa lui Kris. N-o găsi. Puse plicul în sertar, sub agenda pe care o adusese din Spania, ca și cum l-ar fi ascuns de cineva.

Își simți trupul împărțit în zeci de bucăți, fiecare dintre ele având propriul catalog, unde se găseau, etalate în grabă, substraturile ființei sale. Acestea, prinse în propriile imagini cromatice, create dintr-un amestec de anotimpuri sufletești, răsturnaseră esența lucrurilor iar normele absolut firești se deterioraseră.

Era, așadar, vremea să se odihnească.

Capitolul II

Comisarul Simionescu avusese o zi grea. Preluase un caz nou, despre o crimă oribilă. Fiul își omorâse părintele cu un topor, pe fondul consumului de alcool. Pe lângă acesta, alte câteva cazuri erau în curs de cercetare.

Întreaga zi stătuse cu ochii ațintiți asupra dosarelor, analizând fiecare amănunt în parte. Cususe și descususe zeci de variante, toate născute din dorința de a merge fără ocolișuri, direct la autori. Simțea nevoia de relaxare. Urmări știrile, apoi o emisiune sportivă. Deși trecuse de miezul nopții, somnul dormea liniștit în cămașa lui transparentă. Se învârti prin birou. Privi pe fereastra deschisă. Orașul dormea, cu fața în perna întunericului. Dormea obosit și plin de riduri pe frunte. Pe meridianele bizarului se plimba liberă, întâmplarea. Era la tot pasul și sub diferite forme. Frumoasă sau urâtă, veselă ori tristă. Mergea la pas cu neprevăzutul, ca o mireasă spre altar. Cartea nopții era și ea deschisă, asemeni filele dosarelor care îl așteptau pe birou. Rareori trecea vreo noapte fără vreun caz. Se auzea timpul scurgându-se în clepsidră... Pic... pic... Un val de răcoare îi izbi fața. Se scutură.

Sună telefonul, fapt care-l determină să privească ceasul. Din obișnuință. Așa proceda la serviciu, de câte ori uita să-și anunțe familia că va întârzia. Era puțin peste miezul nopții.

Răspunse. Cineva plângea, îngânând disperată cuvinte fără noimă. Era o voce de femeie, ale căror cuvinte se pierdeau în sughițuri, creând un fundal sonor greu de deslușit.

– Alo?! zise comisarul. Cine este? Vă ascult.

– Domule comisar, sunt Theodora, s-a întâmplat ceva groaznic. Doamna Constantin este moartă. În fața casei, pe alee, între tufele de trandafiri. O mașină a oprit la poartă și cineva a sunat insistent. Când am ieșit eu pe terasă, ea era deja acolo. E groaznic!

– Theodora, cum ai ieșit tu așa repede?, o întrebă comisarul, crezând că fata începe iarăși să inventeze.

– Mi-e frică, răspunse fata.

– Voi veni îndată, promise polițistul. Ținem legătura pe telefon. Anunță-mă tot ceea ce se întâmplă.

– El este aici, domnule comisar, zise gâfâind fata.

– Care el, Theodora? Spune-mi!

– A fost și ieri, l-am văzut, l-am strigat. Însă telefonul se închise brusc și orice încercare de a lua legătura cu fata se soldă cu insucces.

Ajuns la fața locului, Dan găsi poarta deschisă. Ușa casei era la fel, deschisă. Luminile erau aprinse peste tot.

– Theodora, strigă comisarul, care dădu cu ochii de căruciorul fetei, răsturnat lângă peretele casei. Între tufele de trandafiri zăcea trupul inert al doamnei Constantin. Alături, un trandafir galben.

Fata avusese de ce să se teamă. Ceru imediat întăriri iar toate mașinile care ieșeau din oraș la acea oră, urmau să fie verificate.

Echipa operativă sosi destul de repede: procurorul, criminalistul, bunul său prieten - medicul legist Tudose Lungu și câinele de urmă Bruno, cu însoțitorul său.

Doamna Constantin avusese parte de o moarte violentă. Fusese strangulată cu un cablu electric. Căzuse peste crengile trandafirilor, cu fața în spinii care-i înțepaseră pielea, lăsând dăre subțiri, de sânge. Era îmbrăcată cu o bluză verde închis și fustă neagră. În picioare avea sandale negre, iar părul fusese prins la spate cu un batic transparent, de un colorit divers, care căzuse lângă corpul inert. În mână avusese o sacoșă cu mere. Cinci mere. Două dintre ele căzuseră pe gazonul dintre trandafiri, iar celelalte trei se opriseră între mixandre și alte flori de vară. În mâna stângă, cheia de la dormitorul ei făcuse degetele să se încleșteze ca o menghină.

– Moartea femeii a survenit în urmă cu aproape o oră, anunță medicul Tudose Lungu. Asta la prima vedere.

– Și totuși nu sunt decât douăzeci de minute de când ne-a apelat fata, zise Dan. Asta înseamnă că cel care a sunat la poartă a făcut-o cu intenția de a o determina pe Theodora să iasă. Dar de ce? Să-și vadă infirmiera care era deja moartă! schiță un banal răspuns. Ori numai s-o ... răpească. Însă putea foarte bine să intre peste ea în casă, încercă comisarul o explicație rapidă care nu-l mulțumea câtuși de puțin.

Apoi se aplecă și privi cu atenție victima.

– Teama s-a întipărit clar pe chipul femeii, continuă el, semn că aceasta n-a fost luată prin surprindere. Avea dinții de sus încleștați pe buza inferioară și un ochi deschis.

– Cu siguranță că mașina despre care a pomenit Theodora a avut un rol important în seara aceasta, adăugă criminalistul.

– Pentru a ne întări această convingere, va trebui să întrebăm vecinii, zise Dan.

Oricum, oamenii auziseră zarvă și își înălțaseră capetele peste garduri, punându-și fel de fel de întrebări. Acolo, alături de ei, se înfăptuise ceva nedorit

din moment ce atâția polițiști analizau o situație aparent gravă.

Din primele cercetări a reieșit faptul că martori nu erau.

– Am auzit motorul unei mașini la noi pe stradă de mai multe ori astăzi. Dar n-am dat importanță, se scuză parcă un bătrânel trecut de șaptezeci de ani.

– Și eu am auzit, adăugă o femeie tânără, de fusta căreia se ținea un puști de vreo doi ani.

– Nu vă amintiți exact când ați auzit ultima dată?

– Să fie vreo patruzeci de minute. Apoi se strădui să privească ecranul ceasului, de parcă ar fi avut acolo însemnat momentul cel mai tragic al acestei nopți.

– Ați cunoscut-o pe doamna Constantin? se adresă Dan aceleiași femei tinere, care părea dornică să dea răspunsuri cât mai prompte.

– Nu foarte bine. Nu prea ieșea, decât la piață sau cu cine știe ce alte treburi. În rest, nu stătea deloc. Ba scutura, ba îngrijea grădinile. N-ați văzut ce frumusețe de flori sunt acolo? O admiram foarte tare. O asemenea gospodină e foarte bună la casa omului și se uită spre copilul care începuse să scâncească și să-și frece ochii deja obosiți și pentru care ar fi preferat, cu siguranță, o asemenea dădacă.

– Cu Theodora cum se înțelegea?

– Aparent bine, răspunse o altă voce. Nu le-am auzit să se fi certat vreodată. Stăteau amândouă pe terasă, după ce femeia își termina treburile. Am văzut-o mereu aducându-i cafeaua sau ce servea ea acolo.

– Dar despre Theodora ce-mi puteți spune?

– Theodora era o fire retrasă, dat fiind motivul care o determinase să se închidă în sine. Evitase pe cât posibil contactul cu noi, mai ales că suntem la o vârstă destul de înaintată, se apucă aceeași voce să comenteze. A fost plecată din țară mult timp. Am înțeles că a avut succes acolo. Că s-a realizat dar, păcat...

– Vă referiți la handicapul ei?

– Da, de-ar vedea-o așa, săraca maică-sa s-ar răscoli în mormânt, zise bătrâna.

Pentru o clipă Dan dori să le spună vecinilor că problema de sănătate a tinerei fusese pe cale de a se rezolva, dar se mulțumi să continue:

– Apropo, mama ei a murit de mult?

– Să fie câțiva ani de atunci. Singurătatea a făcut-o s-o ia razna. Nu se mai înțelegea nimeni cu ea. Am anunțat-o pe Theo care a venit și a internat-o într-un sanatoriu. Apoi am auzit că a murit acolo.

– O vizita cineva de când s-a întors în țară ? dori să mai știe Dan.

– Da, era o blondă care tot venea la ea, se auzi vocea femeii care-și luase pruncul în brațe iar acesta adormise cu capul pe umărul ei.

– Și eu am văzut-o, sări soția bătrânelului care se mulțumise să asculte tăcut și să se mâhnească în sufletu-i încovoiat de vreme că trebuia să accepte faptul că această mârșăvie se petrecuse chiar acolo, la câțiva metri de ei.

– Când ați văzut-o ultima oară? Vă amintiți, apelă comisarul la memoria celor prezenți.

– Ieri. Ieri pe prânz.

– Venea sau pleca?

– Venea, preciză o voce.

– Eu am văzut-o pe terasă cu ea, zise alta.

Dan Simionescu anunță vecinii că va reveni a doua zi după declarații. Mai încercă o dată mobilul fetei, dar acesta era, în continuare, închis. Apoi urcă scările și pătrunse pe holul lat de vreo trei metri. Îi atrase atenția o vază cu flori proaspete, căzută de pe măsuta de stejar. Apa se scursese pe gresia de culoare gri deschis cu spicuri albe. La un metru spre ușa sufrageriei, un alt trandafir galben adună îndată semne de întrebare asupra lui. Nu fusese în vază și nu căzuse împreună cu celelalte flori. Era proaspăt cules și aruncat acolo cu un scop precis.

În dormitor era ordine. Pe pat, pledul era bine întins, mai bine decât ar fi putut s-o facă o invalidă. Semn că Theo nu intenționase să se culce. Veioza, și ea aprinsă, arunca o lumină difuză peste monitorul calculatorului deschis pe Internet. Cel care îi trimisese ultimul mesaj avea adresa yanidor@gmail.com. Era un e-mail primit la ora 20 fix. Dan Simionescu își notă fiecare cuvânt și sublinie alte câteva: *“Acum că ai învățat să zbori, atinge și steaua noastră. E atât de aproape și totuși ascunsă în nori...”* Apoi urmau câteva puncte și continuase, dar parcă persoana care folosisese poșta electronică s-ar fi transformat la o anumită comandă. *“Piatra cu care vrei să arunci, te va ucide. Dacă nu ai de ales, apără-te!”*

Comisarul găsi și alte mesaje, primite în cursul zilei. De la adrese diferite dar în același stil straniu, ele alternau între sentimente diferite, uneori contradictorii. Posibil că și fata îi răspunsese. Se putea deduce simplu din expresiile lui: *“Mi-ai spus că te doare singurătatea rău”*, dar răspunsurile fetei erau toate șterse.

Enrique Iglesias cânta în surdină melodia “Hero”, care era pusă de vreo patru ori la rând. “Hero” înseamnă erou, gândi comisarul. Diviniza în esență un simbol sau un personaj real?! Calculă timpul scurs de la comunicarea cu Theodora. O oră și douăzeci de minute. Așadar, crima a avut loc la miezul nopții. Iar dosarul **“Crima de la ora zero”** abia se deschidea.

Soția îl apelă, îngrijorată. De câte ori avusese o presimțire stranie care o trezea din somn, constatând că soțul ei nu se întorsese?! Astfel se întâmplase și acum. Se trezise într-un soi de teamă, de neliniște. Fetițele crescuseră, Andreea era studentă la Iași, iar Emma avea și ea cincisprezece ani. Meseria aceasta, plină

de riscuri, o ținuse veșnic trează. Adică atentă la viață, la ceea ce neprevăzutul îți poate rezerva instantaneu. Dan o liniști, spunându-i că noaptea este cum nu se poate mai obișnuită. Aceasta era expresia lui. Și ea înțelegea că pentru un polițist, cuvântul “obișnuit” însemna muncă. Se rugă în sinea ei, așa cum făcea deseori și îi ură “noapte ușoară”. Apoi închise. Telefonul sună însă imediat, iar persoana de la celălalt capăt al firului refuză să vorbească. Acest lucru se repetă încă o dată. Nu intră în panică și refuză să creadă că soneria telefonului avea rezonanța unui mesaj în miez de noapte. Mai ales că nu era pentru prima dată când soneria telefonului se juca cu somnul ei și așa agitat.

Comisarul intră din nou pe Internet și constată că Theo primise noi mesaje. Același Yanidor. Erau trimise atunci, cu câteva secunde în urmă.

“Dormi în muza ta sălbatică și scutură-ți cosițele de zeul cioplit în trunchi de stejar bătrân”. Apoi, alternanță: *“Dacă inima nu mai vrea, dă-i pace”.*

“Omul acesta este nebun” gândi Simionescu. Ori vrea s-o înnebunească pe Theodora, ori să ne deruteze pe noi.

Expeditorul era deci online. Începu să corespundeze cu el, folosindu-i ultima adresă: *“Am adormit în muza mea sălbatecă și visez că-mi scutur cosițele de zeul cioplit în trunchi de stejar bătrân”.* Apoi lăsa puncte de suspensie, așa cum procedase și primul. Continuă: *“Trebuie să ne întâlnim. Sunt lucruri noi despre care trebuie să-ți vorbesc”.*

Trimise mesajulși așteptă. Răspunsul nu întârzie să apară. Prompt, surprinzător: *“Cum să ne întâlnim dacă suntem împreună?!”*

Acest răspuns îl lovi. *„El este răpitorul fetei. Îmi urmărește fiecare gest, poate supraveghează chiar propria lui urmărire”.* *“Ce se întâmplă cu tine?! făcu pe neștiutorul. Ce înseamnă „suntem împreună”? Oare nu ești chiar tu prietenul meu de nădejde? Vreau să-ți vorbesc urgent”.*

“Mă dezamăgești, Dora, veni noul răspuns. Eu sunt doar în umbră. Te pot veghea și atât. Dacă sunt lucruri grave, cere ajutorul poliției. Fii verticală. Atât pentru această noapte”. Apoi dăduse impresia că se retrage, ori că își ia măsuri de precauție.

Comisarul insistă, însă zadarnic. *“Theodora este cu el”*, concluzionă imediat. Era clar că acea conversație se sfârșise. Sau așa era scenariul.

Cercetările continuă în ritm obișnuit, cadavrul era al unei anume Stela Constantin, în vârstă de 45 de ani, din Onești. Fusesse dusă la morgă și nimeni nu se interesase de ea. Iar Theodora se înscrisese în filele unui dosar neînceput, lângă un altul în care o oribilă crimă mângălise frumosul dar al lui Dumnezeu.

“Alte cazuri, alte dosare”. Așa își zicea în gând comisarul, de câte ori finalizarea lor se lăsa așteptată. *“Vreau să le pot clasa, vreau să dispară tot răul din lume”*, continuă el. *“Să stăm cu mâinile încrucișate și să privim buna înțelegere*

între oameni!” „Lasă“, se autosfătui apoi, încercând să pună cap la cap atât cât știa. Răpirea Theodoriei are legătură cu moartea doamnei Constantin. Poate femeia bănuise ceva și de aceea a trebuit înlăturată. Dar de cine?! Bariere solide se așezau între gândurile sale, frângându-le. Pete de nesiguranță tronau peste adevărul șifonat și zgribulit. Ceața începu să apară la orizont, înconjurată de mii de umbre. În zadar încercă o rază de lumină să spargă griul ei. Se pierdu iute, în falduri de întuneric amestecat cu mister.

Din când în când, comisarul trecea, împreună cu șeful său Vlad Dumbrăveanu, pe Strada Luminii. Nimic nou. Timpul se odihnea leneș, de dimineață până seară. leneș și nepăsător.

Deseori deschidea poșta electronică, a cărei parolă o descoperise destul de repede: Theodora. Era singura cale de a mai face un pas. Într-una din zile găsisese imagini care o înfățișa pe Theo jucând tenis, fotografiile fără nici o explicație legată de ele: *“Aș vrea să-ți pot reda zâmbetul. Sper că înțelegi lipsa mea. Când mi-ai scris păreai speriată. Aveai alt stil, ceva mai aspru. Neobișnuit ... stilul tău vreau să zic.”*

– Așadar, ei continuă să comunice. Ori sunt împreună, ori Theodora mai deține un imobil unde se ascunde. Această persoană este aici, în România. Nu poate fi vorba despre bărbatul din Spania, despre care ne-a vorbit la început, “Yanidor” gândi el. Oare nu poate veni de la Ianos? Dar acest Ianos era dincolo, după cum spunea fata. Și totuși...

Cuvintele fetei, dinaintea răpirii îi veneau în minte:

– *El este aici, domnule comisar. A fost și ieri, l-am văzut, l-am strigat!*

Cel căruia fata putea să-i spună “el” trebuia să fie un bărbat important. Cineva care ar face impresia că este fixat cu privirea de toată lumea. Or Theodora spunea că Ianos era un crai pe care l-a plăcut cândva, dar pe care l-a părăsit imediat după accident. Firește că în inima ei poate încape întreg chiar și acum.

Așa gândise comisarul. Iar teoriile se întretăiau în intersecții ale gândurilor care alergau nebune după fiecare posibilitate.

Capitolul III

Mănăstirea „Sfânta Filofteia” stă de secole ascunsă în pădurea de fagi, stejari și ulmi. De departe se zăresc turlele urcând spre cer, ca niște străjeri uriași. Țiglele roșii contrastează cu verdele naturii și cu albastrul bolții cerești. Verile sunt petice de rai așezate aici cu pricepere și migală, înflorite sub arcada unui timp bine drămuț.

Ete împrejmuită cu un zid gros, de piatră, înalt de până la doi metri, construit pe vremea lui Constantin Brâncoveanu. Hotarele se întind cam cinci kilometri, urcând dealul, apoi coborând iarăși, ca mai apoi să se oprească imediat după un pârau limpede și domol, căruia cine știe ce legendă i-a dat numele de Pârăul Dorului. Pârăul acela își are izvoarele în pădurea dinspre răsărit, furisându-se șiret pe pământul mănăstirii, însă hotărât să ajute neobositul roi de albine care locuiesc în acest stup.

În incintă sunt două biserici, așezate la rând, ca la o expoziție în fața universului. În stânga este grădina cu trandafiri de multe soiuri. Aduși din țară sau de peste hotare, ei sunt îngrijiți cu răbdare de mâini delicate și de suflete nobile. Spun grădina cu trandafiri, numai că doar un gard viu desparte minunea aceasta fluorescentă de peluza de gazon.

Urmează apoi chiliile măicuțelor, văruiți în alb, unele cu prispă ca la țară, altele cu intrare directă în camera unde toată mobila este un pat, o masă și un scaun, dar mai ales icoanele de pe pereți.

Într-una din aceste chilii locuiește sora Emilia. O chilie simplă, unde tăcerea s-a așezat blajină, ca peste tot de altfel.

Suntem așadar în a doua zi a lunii iunie.

Slujba de la miezul nopții se terminase de aproape o oră și jumătate. Măicuțele se întorseseră liniștite la locuințele lor, gândindu-se la împărăția lui Dumnezeu. Un geamăt scurt se auzi pe drumul ce pătrunde spre biserica din față, cea în care se ținea slujba de noapte. Era un plâns înăbușit, cu sughițuri.

Maica Emilia opri pașii.

– Se aude ceva! Își atenționează surorile.

Într-adevăr, geamătul se deslușea bine, ca un timid strigăt de ajutor.

– Să anunțăm pe maica stareță, hotărâră ele. Poate fi de rău.

Se spunea despre maica stareță că se născuse și îmbătrânise aici. Trecuse de optzeci de ani și se numea Senfora.

Așa cum era orânduirea, maicile mai în vârstă părăseau primele lăcașul de cult. Urmau, pe rând, până la surori, ultimele venite. După ce se convingeau că totul este în ordine pentru a doua zi, se retrăgeau în liniște și ele.

Așa s-a întâmplat că sora Emilia auzise acel tânguț de femeie.

Bătu la ușa maicii starețe și ceru sfatul în legătură cu necunoscuta care pătrunsese în incinta mănăstirii.

– Dar cum a intrat? porțile sunt încuiate! zise maica Semfora.

– Vă cer iertare, nu putem ști nimic concret până când nu vorbim cu ea.

– Bine, dar mergeți mai multe. Fiți precaute. Răutatea lumii poate pătrunde la fel de bine și aici, ca oriunde. Și începu să enumere câteva nume. Emilia trebuia să le rețină pe toate. Nu se permitea să întrebe.

Lumânările, ca niște torțe, tăiau întunericul, care, sub puzderia de stele, făcea să danseze pe pământ umbre de tot felul. Se auzea vântul umblând printre frunzele teilor, iar parfumul lor răspândea o mireasmă îmbietoare. Lângă poartă zăcea o tânără, lovită la cap, de unde se scurgeau dăre de sânge. Era îmbrăcată într-o rochie roșie, cu mâneci scurte. Părul îi cădea dezordonat peste umeri, iar sângele se prelinsese pe partea dreaptă. Tremura de frică și de durere. De teamă și de ură.

– Cine ești? o întrebă Emilia, cu vocea caldă ca o rază de soare după furtună.

– Mă numesc Theodora. Theodora Marin, se auzi vocea abia șoptită a fetei.

– Cum ai ajuns aici? i se adresă cu a doua întrebare, care era indispensabil legată de prima, și, în același timp cât se poate de firească. Între timp, câteva măicuțe încercaseră s-o ajute să se ridice.

– Mă doare piciorul rău, vă rog, zise fata. Până mai ieri am stat într-un cărucior cu roțile. Abia am “învățat” să merg ... Apoi încercă o izbucnire în plâns, dar își dresă glasul, simțindu-se datoare cu răspunsul Emiliei. Am fost răpită și adusă cu mașina. Apoi aruncată peste zid, aici, la dumneavoastră. Dacă mă întrebați de cine, nu vă voi putea răspunde. De când eram dincolo am avut numai ghinioane.

– Nu știu dacă te înțelegem prea bine, se scuză parcă sora Cristina. Pentru noi, „dincolo” înseamnă câțiva metri după zidurile din spatele tău.

– Dincolo a fost Spania, unde am jucat tenis mult timp. M-am întors acasă în urma unui accident de mașină. Am fost paralizată și astfel viața mea de sportivă s-a ratat. N-am mai găsit-o pe mama. Am avut o îngrijitoare care a fost omorâtă în fața casei mele. Am luat legătura cu comisarul Simionescu, dar până să vină el, am fost răpită. De câteva zile am simțit în preajmă pe cineva drag, din Spania, dar cu siguranță că m-am înșelat. Răpitorul meu purta cagulă și mănuși. Așa că, nu am reușit să-i văd fața. Am încercat, dar mi-a plesnit o palmă peste

obraz, încât mi-a dat sângele.

– Doamne, se auziră mai multe glasuri și se văzu câteva mâini făcând semnul sfintei cruci.

– Te voi lua la mine, se oferi sora Emilia. Nu te teme. Viața ta nu mai este în pericol, deocamdată. Ești speriată și obosită. Te vom îngriji și va fi bine.

Cei aproximativ cincizeci de metri până la căsuța Emiliei, i s-a părut mult Theodorei. Câtă nevoie avea de un pat cald, unde să-și adune gândurile și să se întrebe „în fața cui și cu ce a greșit“?!

Tânăra maică aprinse lumina. Un bec slab care cocheta cu întunericul. Suficient totuși pentru a marca drumul croit spre lumina divină, care se dorea gazdă bună a rătăcirilor noii venite, pregătite să înfrunte canoane misterioase, care o așteptau parcă să-i verifice verticalitatea.

În cele două găleți de plastic, verzi, nu era apă suficientă pentru a spăla rana încă sângerând a fetei. Aceasta își strânse părul la spate, apoi se schimbă într-o cămașă de noapte ca o pelerină, împrumutată de la binefăcătoarea ei.

Nu se știe care dintre ele a adormit prima. Poate niciuna. Sau doar Emilia, cu sufletul inundat de bucuria de a fi făcut deja un bine pe ziua care stătea să se aștearnă, proaspătă și flămândă de neprevăzut.

Theodora nu reuși să înduplece somnul s-o fure câtuși de puțin. Făcu reconstituirea faptelor, de sute de ori. Se privea în oglinda minții, pe furiș, ca un iepure în ținta vânătorilor. Se zvârcoli în așternut pe patul de scânduri cu saltea îngustă și cu miros de iasomie. Simțea privirile sfinților din icoane toate ațintite asupra ei, de parcă ar fi intrat aici prin efracție, ca un hoț. Era atâtea întuneric în jurul ei încât simți că se cufundă într-un hău fără sfârșit, de unde numai cei puternici pot scăpa. Cei care joacă totul pe o singură carte, pas la pas cu destinul, lăsându-se în voia morilor de vânt.

Cântecul unei păsări de noapte o sperie și mai tare. Era o cucuvea care-și striga numele, spintecând văzduhul. Își aminti că, odată, în copilărie, bunica îi spusese că această pasăre sinistră este prevestitoare de rele. Se cuibări speriată, în sufletul zdrențuit și secătuit al prezentului. Și se prinse strâns de mâna întinsă, una dintre sutele de mâini rătăcite, de altfel și ele întinse după ajutor.

În cele din urmă ajunse la concluzia că ea nu greșise nicăieri. Își urmase linia vieții, așa cum ar fi procedat orice persoană care ar fi trăit nedorita experiență. Și, odată cu zorii zilei, fața Theodorei se luminează precum încăperea în lumina razelor soarelui. Știa că se află la adăpost pentru o vreme. Sau, cel puțin, așa îi plăcea să sperie!

Nu scăpă de tirul de întrebări, firești, al maicii starețe Senfora, nici de interogatoriul unui călugăr bătrân, singurul de altfel, care locuia într-o chilie de lângă pârau.

Așadar, hotărârea fusese luată. Theodora va primi aici găzduire și îngrijire, oricât va fi nevoie. Însă trebuia anunțat comisarul Simionescu. Telefon nu aveau. Dar sora Cristina, care era de fapt și contabilul mănăstirii, urma să meargă a doua zi în oraș pentru aprovizionare. Va trece și pe la Poliție și îl va înștiința pe comisar.

Încă de dimineață fata primise îmbrăcăminte și hrană. Veșmintele erau negre, asemănătoare celor monahale. Cu deosebirea că pe cap avea să poarte o simplă basma albă. Era frumoasă sub acele haine speciale, în care stătea ascunsă de haita de lupi. Se uită în jurul ei, visând la oglinda cea mare, încorporată în ușa de mijloc a șifonierului din dormitorul ei, unde o dinastie crudă își întinsese hotare din sârmă ghimpată.

Nu se ridică deloc din pat. Urma să înceapă recuperarea, ajutată de tinerele sale prietene. Începu să bea ceaiuri, sub formă de pulbere, preparate aici, în mănăstire. Conținutul lor era format din viță de vie arsă pe jar într-o țevă de cupru, rădăcină de cicoare, rădăcină de urzică, de dud alb, toate acestea uscate și pulverizate fin. Peste ele se puneau ceai de gălbenele și se bea de două ori pe zi, înainte de masă. Erau energizante, detoxifiante.

Curând, teama va fi dusă precum puful de pădărie suflat de vânt. Intrase în această viață în care acele ceasornicului nu concureau cu realitatea. Se simțea pierdută în timp, alintată de valurile liniștite ale unui ocean ce fusese mereu lacom în preajma ei și care, ca prin minune se potolise, amortit de neputința de a mai acționa aici.

Când sora Cristina ajunsese în fața clădirii poliției simți o furnicătură în tot corpul. Niciodată nu mai fusese într-o astfel de instituție. Or motivul pentru care venise era unul serios. Ofițerul de serviciu o îndrumă spre biroul comisarului Simionescu. Urcă cele trei rânduri de scări și cercetă cu privirea fiecare ușă, până când găsi biroul căutat. Ciocăni și intră sfioasă. Făcu un pas, apoi se opri. Comisarul se afla la birou. Ridică privirea, mirat. Căută rapid prin gândurile sale un caz legat de femeia din fața sa, în timp ce aceasta făcuse încă un pas, spre stânga, lăsând astfel liber accesul în birou.

– Dumneavoastră?! zise comisarul care se ridicase de pe scaun, ținând câteva dosare în mână, semn că urma să părăsească încăperea.

– În legătură cu Theodora Marin, răspunse scurt, în loc de prezentare.

Cuvintele măicuței căzură ca un trăsnet. Dan lăsă pachetul de dosare și se pregăti să asculte.

– Luați loc, vă rog, și spuneți-mi tot ce știți.

– De aceea sunt aici, domnule comisar...

– Simionescu Dan. Vă ascult.

Sora Cristina povesti cum fata ajunsese la ele, noaptea, după miezul nopții.

Urmă apoi o scurtă caracterizare, din care reieșea că Theodora făcuse pentru început o impresie bună noilor sale gazde.

– Ajunge deocamdată, hotărî comisarul, reconstituind în câteva clipe tra-seul făcut de Theo. Acum am să vă rog să dați o declarație. Apoi o să vă însoțim până la mănăstire. E absolut necesar să vorbim cu ea, astăzi. Cât se poate de re-pede.

– Știți, la noi toate sunt orânduite, zise timid sora. Ieșirile noastre spre oraș sunt la două săptămâni. Voi mai zăbovi câteva ore la cumpărături.

– Nu e nevoie să vă scuzați, zâmbi Dan. Ne-ați ajutat deja suficient. Vom găsi drumul singuri.

În timp ce Cristina scria declarația, comisarul se pregătise deja de drum. Urma să-l însoțească comisarul-șef Dumbrăveanu.

– Am făcut primul pas, se bucură Dan. Cine știe însă câte ițe se vor urzi în jurul lui!

– Totuși este un început, prietene, zise Vlad Dumbrăveanu. Apoi aruncă fu-gar privirea peste declarația maicii Cristina și întrebă:

– Așadar, fata este în afara oricărui pericol? Fizic, mă refer. Este totuși o norocoasă, dacă o pot numi așa!

– Dumnezeu face minuni, domnilor. Ne bucurăm că a îndrumat-o spre noi! Dar, mai ales, pare o luptătoare, își exprimă iarăși părerea despre Theodora.

Dan și Vlad se despărțiră de sora Cristina în fața clădirii poliției și porniră spre mănăstirea „Sfânta Filofteia”.

Cei aproximativ patruzeci de kilometri traversau vreo nouă localități. La aproximativ doi kilometri de intrarea principală a mănăstirii se află Dealul Doru-lui. Legenda spune că aici s-a consumat drama unei iubiri interzisă dintre o fată adusă de părinți dincolo de zidurile groase ale mănăstirii și prietenul ei. Că ambii ar fi fost uciși de mânia acelor părinți fără suflet, iar în urma plecării lor în cealaltă viață, o rază de lumină ar fi brăzdat cerul.

De la Dealul Dorului se zăreau turlele bisericilor, înveșmântate în cerul fără nici un nor. Drumul de țară, cu mâl uscat, adunat și aruncat de roțile celor câ-teva mașini ale turiștilor care urcă pe orice vreme atrași de frumusețea și liniștea așezământului monahal, făcea autoturismul să gâfâie ca un bătrân obosit. Parcară în fața porților mari, de fier, lângă alte câteva mașini, din diferite județe ale țării. Era vremea prânzului. Dan întrebă despre Theodora iar una dintre mame îl pofti să ia loc pe canapeaua de lemn aflată pe prispa strâmtă a uneia dintre chilii, cu porțiță de lemn vechi.

Theodora era de nerecunoscut. Pășea încet, ajutată de sora Emilia, cu fața luminată de mângâierea clipelor care îi transformase rapid viața aici. Le mulțumi polițiștilor și își șterse o lacrimă ce apucase să se arate în colțul ochilor.

- Știi pentru ce suntem aici, nu e nevoie să mai precizăm, zise Dan.
- La fel de bine cum și dumneavoastră știți că eu am trimis-o pe sora Cristina să vă anunțe, răspunse scurt, Theodora.
- Nici nu gândeam că ai fi procedat altfel, o complimentă gratuit, comisarul.

Theodora lăsa să se înțeleagă că gustă aprecierea. Se așeză pe un scăunel mic, de lemn de stejar, adus de una dintre surori, care, plecându-și capul, se depărta de locul în care misterul își întindea plasa ce i-ar fi prins liniștea.

- Așadar, de unde începem, Theodora? se auzi vocea polițistului.
- Vă stau la dispoziție, se oferii fata. Pentru ea, întrebarea polițistului suna „cât vrei să ne spui?”, fapt ce îi displăcu fetei, însă mască momentul printr-o schițare a unui zâmbet slab, strecurat în fața declarației ce stătea să înceapă.

- În primul rând, când s-a întors doamna Constantin acasă?
- Nu știu, n-am reușit să vorbesc cu ea, răspunse scurt, Theodora.
- Tu cum ai găsit-o acolo? Ce făceai în acel timp?
- Ieșisem pe terasă să mă uit de ea. Sunasem la acele cunoștințe și-mi spusese că plecase de câteva ore. Începusem să mă îngrijorez.

- Și?
- Am aprins lumina din fața casei. Atunci mi s-a părut că văd ceva acolo, jos. M-am uitat mai atent și am recunoscut-o. Am strigat-o. Cred că era moartă.

– Crezi? se miră comisarul. Am să reproduc întocmai cuvintele tale, atunci când mi-ai telefonat: „S-a întâmplat ceva groaznic. Doamna Constantin este moartă. În fața casei, pe alee, între tufele de trandafiri. O mașină a oprit la poartă și cineva a sunat insistent. Când am ieșit eu pe terasă, ea era deja acolo. E groaznic!”. Așadar erai sigură că infirmiera ta părăsise deja lumea celor vii. Deci, erai deja pe terasă, ori ai ieșit pe urmă, la insistențele noului venit?

- Eram pe terasă. Vedeți, de teamă, am inversat cuvintele, ideile, propozițiile.

– Sper că nu te deranjează dacă recapitulăm. Noua formulare sună cam așa: „S-a întâmplat ceva groaznic. Doamna Constantin este moartă. Când am ieșit eu pe terasă, era deja acolo. În fața casei, între tufele de trandafiri. E groaznic. O mașină a oprit la poartă și cineva a sunat insistent”, cu toate că, și mai corect ar fi fost: cineva sună insistent. Fiindcă am înțeles că mi-ai dat telefon chiar în acel timp. Că în imediatul moment s-a consumat răpirea, la care am fost, într-un fel, martor. Și mă îndoiesc că ți s-ar fi permis un oarece răgaz pentru o conversație cu mine.

- Adevărat, recunoscui fata. Numai că în asemenea momente n-ai vreme să-ți mai alegi cuvintele, se scuza Theodora.

– Înțeleg. Să mergem mai departe. Desigur, cu destăinuirile.

– La poartă am văzut un bărbat, cu cagulă, ca în filme, continuă fata. A trecut pe lângă doamna Constantin și a urcat treptele, în grabă. Mi-a smuls telefonul din mână, m-a luat aproape târâș și a coborât cu mine, apoi m-a aruncat pe bancheta din spate. A pornit mașina îndată, fără să scoată o vorbă. Era singur. Am mers până jos, în comună, unde a văzut o mașină a Poliției. Cred că s-a speriat. A virat brusc stânga, spre mănăstire. Apoi m-a aruncat peste gard, ca pe un sac. Noroc că măicuțele m-au găsit la timp...Altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine...

– Deci n-ai apucat să-l vezi. Nici să-i auzi vocea, concluzionează Dan.

– Nu. Am încercat să-i smulg masca aceea, dar m-a lovit peste față. De fapt, nici nu știu cum de mi-a trecut prin cap asta. Oricum pericolul era foarte mare.

– Nemernicul, zise polițistul printre dinți, fluturându-i deja prin memorie portrete de infractori obișnuiți cu asemenea scenarii, gata oricând să le repete.

– Oricum mi-e foarte bine aici. E ca și cum ar fi dorit să mă ferească o vreme de răutatea lumii. Adică să mă ferească pur și simplu de realitate.

– Să înțeleg că nu regreti?! Întrebă comisarul, cu o ușoară ironie în glas.

– O, Doamne! făcu tânăra. Sigur că regret. Nu-i doresc nimănui să aibă parte de o astfel de viață.

– Apropo de stilul de viață. De ce folosea doamna Constantin calmante? Am văzut în camera ei două cutii de Calmepam. Ce anume o apăsa de era neliniștită?

– Nu cred că avea un motiv; de fapt, am observat că obișnuia să-l folosească încă de când a venit la mine.

– Numai de când a venit la tine? Ce să înțeleg?

– De când a venit la mine am văzut-o eu, asta să înțelegeți. În rest, nu m-au interesat probleme ei, nici viața de dinainte.

Theodora vorbea cu privirea pierdută în departare, ca și cum ar fi căutat instantaneu în raftul cu amintiri ceva căruia cândva nu i-ar fi dat importanță.

– Cum ai găsit-o, Theodora? Adică atunci, înainte de a o angaja, cine ți-a prezentat-o?

– Am dat anunț la ziar. Lucrase la o familie de medici cunoscuți - Ionașcu, care s-au mutat într-o altă localitate. Am zis că sunt oameni de încredere, mai ales că ei s-au implicat în a-i asigura femeii un așa-zis viitor. Așa că, înainte de a pleca, au dorit s-o știe pe mâini bune, cu un acoperiș deasupra capului, zise fata, dezamăgită că încetase a mai fi reprezentantul de „mâini bune” pentru biata femeie.

– De ce n-au luat-o cu ei, dacă știau că nu are pe nimeni?

– Fiindcă acolo, în Botoșani, locuiau părinții doamnei doctor. Erau pensionari și încă în putere. Așadar avea cine să-i ajute.

– Am înțeles. Acum va trebui să dai declarația.

Dan fusese atent la toate gesturile Theodoriei, la tonalitate, la privire.

Nimic din toate acestea părea că nu întinează adevărul ce se dorea mărturisit.

Prin văzduh zumzăiau albine și dansau fluturi. Acolo, în mijlocul pădurii, o bucată de timp rățăcea prin istorie. Păcat că liniștea aceea specială îngenunchease sub sabia necruțătoare a faptelor demne de tot disprețul.

– Să știi că o să mai revenim, o anunță Dan, la plecare. Asta pe măsură ce va fi necesar.

– Timpul meu este nelimitat, domnilor, afirmă Theodora, parcă lăudându-se că nimerise aici, în așa-zisă epocă în care se putea lăfăi în patul de catifea al unui timp și spațiu instantaneu, care n-avea clepsidră și nici nord și unde știai că există doar pentru că îți amintea cineva asta din când în când, cum de altfel se întâmpla și în acel moment.

Comisarul-șef Dumbrăveanu se mulțumise să aibă statutul de observator.

Ceruse o cană de apă uneia dintre maici și ascultase, deosebit de atent, așa cum obișnuia de altfel, explicațiile fetei. Realiză că tânăra dorea să colaboreze cu Dan Simionescu, cel în care își pusese încă de la început toată nădejdea. Dar se simți dator să-i dăruiască Theodoriei concluzia la care ajunsese:

– Omul din umbră vrea să te conserve, Theodora, nu să te ucidă! E clar. Altfel nu ai mai fi avut astăzi șansa de a sta de vorbă cu noi. Apoi, continuă:

– Mă rog, dacă se poate numi așa ceva șansă...

Se completează astfel o filă importantă a dosarului “Crima de la ora zero”. A dosarului început cu uciderea doamnei Constantin, apoi cu răpirea și abandonarea Theodoriei Marin.

În numai două săptămâni, Theodora nu mai avea nevoie de sprijin. Se înfăptuise probabil cea mai frumoasă minune pe care și-o dorea de mult timp. Încet, se simți dator să-și ajute surorile la treburile casnice. O făcea cu plăcere și cu răbdare, la fel ca toate celelalte. Blânde și neobosite, fiecare dintre ele stăpânea la fel de bine un anumit domeniu: sora Emilia, întoarsă din Grecia, învățase să picteze icoane în stil bizantin; sora Ana era o bucătăreasă desăvârșită, Elena învățase croitoria, iar Cristina era considerată intelectuală mănăstirii. Terminase trei facultăți, ultima de psihologie. Maica Eleonora fusese director de bancă iar exemplele ar putea continua.

Decizia de a mai rămâne o vreme aici îi aparținea Theodoriei. Încă nu se simțea capabilă de a-și începe o viață nouă, singură. Se regăsise, iar zidurile din piatră de râu, care urcau în fața ei, păreau că țin locul unui bodyguard mereu la

datorie. Ura lumii se oprise dincolo de ele. Și, mai ales, imaginea unei persoane handicapate ce depinsese de acele triste clipe lăsate acolo, acasă, în căruciorul cu roțile. Îi venea deseori în minte imaginea doamnei Constantin, cu cheia aceea strânsă în palma înțepenită pe ultima secundă a vieții. Și se ruga deseori, împreună cu surorile ei, pentru sufletul celei ce o îngrijise cu devotament.

Faptul că Theodora deținea permis de conducere iar mașina mănăstirii nu putea fi întrebuințată din lipsa unei astfel de persoane, o avantajă. La numai două luni, avea să reia treptat legătura cu viața, înlesnind astfel accesul spre oraș. Era o șoferiță bună, așa cum fusese și în Spania, înainte de accident. Ținea legătura cu comisarul Simionescu, mai ales că scosese din cont o sumă considerabilă din care cumpărase câteva telefoane mobile și multe alte lucruri necesare traiului monahal și pentru care primi binecuvântarea noilor sale surori.

Deplasarea la oraș, la fiecare două săptămâni, devenise de acum obișnuință. Urca panta spre Dealul Dorului ca și cum ar fi făcut-o de când lumea. Totul devenise rutină. Rutină curată ca lacrima pârâului ce cânta nu departe, neobosit, pe orice vreme.

Capitolul IV

Când i se păru că este urmărită, mări viteza. În scurt timp se convinse că așa era. O mașină de culoare albă urma întocmai traseul făcut de Theodora, deși aceasta ieșise din oraș. Încercă numărul comisarului Simionescu, dar imaginea celui de la volan o făcu să se răzgândească într-o clipă. Îl recunosc pe cel care venise în fața porții ei, pe Strada Luminii, în ziua aceea de început a verii, în urmă cu câțva timp. Era bărbatul pe care-l strigase involuntar și care dispăruse fără să-i arunce vreo privire. Era cel de care fugise fără să poată fugi, acela pe care-l iubise fără să-l permită a-l iubi. Era Ianos. Omul care-i împrăștiase visurile în cele patru zări, omul care făcea să alterneze în sufletul ei lumini și umbre nestatornice, egale și profunde. Bărbatul care-i prinsese mâna în mâinile sale și îi vorbise din priviri atât de curat și profund încât inima ei nu mai putea cere alte cuvinte. Erau atât de frumoase cele nerostite încât vraja lor mai vibra încă în noianul de sentimente amestecate.

Opri. Bărbatul procedă întocmai. Purta ochelari de soare, blugi și tricou de culoare albă. Theodora deschise portiera și coborî. Simți sufletul strângându-i-se ca-ntr-o menghină iar sentimente contradictorii se perindau pe poarta lui. Încerca un soi de teamă amestecată cu neliniște pe care reuși s-o mascheze printr-o stăpânire impusă din răspuțuri.

Coborî și Ianos. Era chiar el, aici, unde munții îți acoperă spatele cu masivul lor trup și unde, nicicând în gândurile ei, Theodora nu anticipase acest lucru.

– Trebuie să vorbim, Dora, zise el, direct.

– Tu ești, se bucură Theo, prietenul meu dintotdeauna! Îmi spui Dora. Doar singurul meu prieten mi-a spus astfel, preciză ea, chiar dacă relațiile dintre ei nu fuseseră niciodată așa cum își dorise, adică să fi fost unul completarea celuilalt, în orice situație. Așadar, tu ești Yanidor, cel cu care comunic de atâta vreme pe Internet. Cât mi-am dorit acest lucru! Acum înțeleg de ce niciodată nu mi-ai trimis o fotografie a ta.

– Norocul ne-a surâs astăzi Dora, continuă într-o românească aproape perfectă. Nu puteam să cred că ești tu. Dar ce-i cu hainele acestea, ce-i cu tine? Să înțeleg că te-ai călugărit de dorul meu? glumi Ianos.

– Locuiesc pentru o vreme în mănăstirea „Sfânta Filoftea”. Este nevoie de mine acolo. Dar dacă vrei tu, ar putea fi valabilă și varinta ta, raspunse, pe un ton cald, Theo.

– Pentru o vreme, ai spus! Și eu am nevoie de tine. Pentru și mai multă

vreme! continuă el.

Fata zâmbi. Cuvintele lui Ianos erau cele așteptate.

– Dar ce cauți tu în România, Ianos?

– Poate pe tine, Dora, răspunse strengărește bărbatul.

Deodată, un ghimpe se înfipse în sufletul fetei. Un ghimpe care înțepa frumos și nu lăsa răni. Deocamdată.

– Sunt aici de ceva timp, draga mea, se simți el dator cu o explicație. Un prieten a deschis o filială a fundației „Esperado” din Spania. În ajutorul persoanelor cu handicap auditiv. Îmi doresc foarte tare să-i ajut pe cei aflați în suferință. Așa că, iată-mă reprezentantul lui în țara ta.

– Și Adonis? ... pronunță timid Theo.

– El este prietenul despre care ți-am vorbit. Adică, unchiul meu, cum bine știi. De când ai plecat tu s-au întâmplat multe. Soția lui a murit. Se pare că Adonis a suferit mult. Și s-a schimbat mult.

– Te-ai mutat definitiv în România?

– O, nu, deși îmi place această țară. Stau cât este nevoie de mine, apoi mă întorc acolo. Și revin tot când se solicită prezența mea aici.

Theodora simți că toate lacrimile neplânse ale îndrăgostiților au căzut deodată peste ei. Totuși, nu înțelegea de ce trebuie să ardă pe dinăuntru, ca o torță invizibilă, fără să le poată stăpâni, fără să poată întinde mâna spre a prinde în căușul palmelor acea scânteie dătătoare de speranță de care ar fi trebuit să se ascundă chiar în propriul ei suflet?! Ochii se străduiau să închidă, într-o puerilă clipire, copertina, peste trecutul care murise și putrezise în Spania. Îi venea să plângă mult, până la epuizare. Îi venea să se arunce în brațele lui Ianos, să-l stângă tare, să-l roage să dezlușească împreună un mister care-i sugrumă viața, dar femeia puternică din ea începu să comande atât de dur încât Theo se supuse pe loc.

– Trebuie să plec, Ianos, scurtă fata conversația.

– Știu, ești la datorie. Dar mă bucur nespun că ne-a fost dat să ne întâlnim. Când te-am zărit în fața magazinului „Viața nouă” nu mi-a venit să cred. Te căutasem prea mult.

– Nu știai unde locuiesc?

– De unde să știu? Nici noul tău număr de telefon nu-l cunosc. De aceea am apelat la Internet.

– Cum m-ai găsit? Este inexplicabil.

– Știi bine, pe chat. Mi-a plăcut să sper că vrei să te gălesc. Or dintre toate fetele cu apelative asemănătoare numelui tău, nu multe știau spaniola atât de bine. Ia spune, a fost foarte greu? Norocul mi-a surâs.

– Scuză-mă, Kris n-a avut nici un amestec?

– N-a fost nevoie, vezi bine, m-am descurcat singur.
– Știi că nu e adevărat. Oare atât de naivă mă crezi? Ai găsit tu acul în carul cu fân...

Dori să-l întrebe de vizita făcută pe strada ei, dar explicația fusese deja dată: nu cunoștea adresa ei. Și nu avea rost să insiste. Cel puțin în acel moment.

– Îți las numărul meu. Sper să ne folosească destul de repede.

– Și eu ți-l las, Yanidor. Cu siguranță ne vom întâlni curând.

Cu aceste cuvinte, se despărțiră.

Soarele arunca ultimele sulite peste vârfurile tremurând ale plopilor de pe marginea drumului. Obosiți, țăranii își pregăteau treburile de seară, iar măicuțele serveau în tăcere cina, fără s-o întrebe de ce întârziase mai mult decât de obicei.

Urmă o noapte de nesomn. Își imagină fel de fel de ipostaze ale viitorului ei. Dacă până ieri era mulțumită, acum neliniștea își întinsese lacom brațele, cuprinzând-o în întregime. Iar decizia se contură în numai câteva ore: hotărî să plece. Va reveni la viață, așa cum trăise cândva.

Pe raftul cu tristeți au adormit deodată toate relele. Somn de platină, veritabil, purificat prin însăși zeița credinței, mereu atentă la fresca demnității umane, îmbrăcată în haina iubirii. Fiindcă iubirea este și va rămâne esența vieții, lumina din ochii întunericului, ceasul clipelor albastre și totdeauna sincere, oceanul și norii sufletului, hrana, sabia, îngenunchierea și lumea trecută prin urechile unui ac, toate acestea așezate pe fereastra larg deschisă a cuvintelor deja răstignite.

Se despărți de noile ei prietene cu lacrimi în ochi, nu înainte de a le promite că le va vizita ori de câte ori va putea și că orice apel din partea lor va fi cu siguranță rezolvat.

Plecăse în zori, îmbrăcată cu aceeași rochie cu care venise în noaptea de 2-3 iunie. Cu deosebirea că acum era sfârșitul lui august. O cuprinse tristețea dar și dorul de viață. Până la venirea autobuzului de 5,30, Theo îmbrățișă cu privirea întreaga întindere. Petrecuse aici clipe liniștite. Era ca și cum o bucată de vreme se consumase pe o insulă în care nu exista noțiunea timpului.

Autobuzul, cu vreo șapte oameni, coborî pe rând pantele, nepăsător. Theodora nu contenea să savureze fiecare clipă ce rămânea acolo în liniștea aceea profundă pe care o înlocuise cu bună știință. În mintea ei se declanșaseră deja întrebări cu răspunsuri puerile. Începu să mediteze: "Când cobori cu gândurile la păscut, se înalță trofee pe culmi dezvelite. Acolo, în zare, curcubeul îți atinge fruntea și te binecuvântează. Este ca o vorbă de duh peste ființa-ți pierdută în păcat, ușor deformată de umbra născocitoare de rele. Numai tu știi cum ai ajuns să crezi că iubirea poate fi un păcat, când de fapt nu este decât sete și zbucium și, din când în când, boabe de rouă pe tei înfloriți. Gest de plecăciune sub dulcea taină nepedepsită a chemării. Mărgăritar de lacrimă picurată într-un poc al vechi

de când lumea, apocaliptic și haotic, pierdut și regăsit în șoaptele vremii. Alb de fluture cercetând liane virgine, ne-bunesc adunate laolaltă, într-un cerc invizibil, undeva, deasupra fiecăruia și a tuturor”.

De la autogară, Theodora luă un taxi. Bagaj nu avea, în afară de poșeta cu acte și telefon. Ceru șoferului să oprească pe Calea Plopilor. Intră într-un coafor unde se tunse filat, și se vopsi roșcat. Apoi își făcu manichiura și pedichiura. Nu simțise nevoia de schimbare atâta timp cât fusese în incinta mănăstirii, de fapt nici nu i s-ar fi permis acest lucru. Dar acum dorea acea schimbare. Era ca o caracatiță care-și întindea brațele peste viață, adunând tot ceea ce-i fusese luat cândva.

Își aminti de comisarul Dan Simionescu. Îl sună și îl anunță despre întoarcerea ei acasă. Acesta îi ceru să-l aștepte. Urma să pătrundă împreună în casa care adăpostise multe blesteme. Cele câteva sute de metri până acasă îi parcurse pe jos. În fața casei, Dan Simionescu o aștepta deja.

Poarta era încuiată doar cu zăvorul. Buruienile crescuseră în voie, înalte cât tufele de trandafiri. Pe terasă, vântul aruncase frunze uscate, în zilele arțăgoase. Fața de masă, cândva de un alb imaculat, brodată, era plină de praf, la fel ca scrumiera care se așezase împotriva vântului. Geamul de la terasă, rămas deschis, se spărsese și scârțâia lugubru.

Lângă perete, căruciorul răsturnat îi provocă repulsie. Un trandafir galben, ofilit, așezat parcă special acolo, în locul ei, o înspăimântă. Părea că nu are mai mult de două săptămâni.

– Cineva a mai fost aici, domnule comisar. Iată trandafirul. Îl luă în mâini și îl privi atent. O petală căzu la picioarele ei, cerând parcă implorare. Se dorea eliminată din acest joc deloc plăcut, în care, întâmplător ori nu, rătăcea în derută.

– Ce importanță are? Poate o prietenă, cineva care dorea să afle ce se întâmplă cu tine.

– Nu, pronunță apăsător fata, este același...

– Theodora, se prefăcu Dan, ajută-mă să înțeleg. Cum același?

– Am primit unul asemănător și în acea noapte. Era pe hol, dar, cum se face de nu i-ai dat importanță în cercetările dumneavoastră? Îl certă parcă fata.

– Cercetările noastre au inclus și acest aspect, dar nu a dus nicăieri. Era, pur și simplu, o floare nevinovată.

– Poate, zise Theo, și strivi petalele cu ură, apoi le aruncă, răsfirându-le printre iarba.

– Și altceva, continuă comisarul. Am verificat frecvent poșta electronică. Mi-am permis acest lucru. Am descoperit, fără voia ta, că aveai un prieten bun. Vreau detalii despre acest om. În măsura în care pot fi adevărate.

Fata surâse frumos.

– Și eu am descoperit acest lucru, dar m-am convins abia acum câteva zile. Și sunt dator să vă spun. El este motivul pentru care am revenit acasă.

Comisarul așteaptă.

– L-am întâlnit acum câteva zile, întâmplător. Este Ianos. Sper să iasă totul ca în visele mele. Apoi îi povesti polițistului cum destinul i-a programat să se întâlnească din nou, exact când se aștepta mai puțin.

– Frumos, se auzi vocea lui Dan. Dar cum totul se scrie la dosar... sper să nu te deranjeze. Nici să te determine să-mi ascunzi ceva. Știi că nu-ți dorim decât binele. Și nu uita. Criminalul este încă în libertate. La fel și răpitorul tău.

Fata oftă.

– Știu. Păcat că viața mea se tot scrie. Apoi glumi: sunt deja eroul principal! Iar peste câteva clipe se resemnă: dacă trebuie, trebuie!

Deschise poșta electronică. Descoperi o veste nouă. Kris, prietena ei din Spania urma să sosească în România peste o săptămână.

Acest lucru o înveseli. Nu mai știa nimic de ea în ultima vreme, deși Kris fusese pentru ea singura mângâiere în clipele grele. Aceasta urma să-și petreacă vacanța în România, împreună cu niște prieteni.

– O voi aștepta cu drag, îi spuse comisarului. Dacă mi-a trecut prin minte să mă mut de aici, o voi face după ce Kris va pleca. Îi voi răspunde chiar în seara asta. Merită să încep cu o vacanță.

Trecuse de orele prânzului, când Dan părăsise domiciliu Theodoriei. *„Fetei îi este teamă de trandafirul galben, gândi el, dar trebuie s-o credem. Urmele acelea nu se pot șterge prea repede. Este totuși atât de derutată încât s-a agățat mult prea repede de cea mai apropiată variantă, Ianos. Își hrănește prezentul cu seva speranțelor și asta o ajută să se transfere în categoria luptătoarelor”, o caracteriză Dan.*

„Orice ar fi, trebuie să nu mă las bătută” gândi fata. “Mi-e greu în această noapte singură, aici, și mi-e teamă. Dar îl voi suna pe Ianos. Apoi vom comunica pe messenger”.

Acest lucru se întâmplă. Numai că, cei doi ieșiră împreună și își petrecură o mare parte din noapte la un restaurant, care îi adusese aminte Theodoriei că îi era, într-adevăr, foame. Fata îi ascunse necazul ei. Hotărî să fie rezervată cu toți, mai puțin cu polițistul.

Dar nici Ianos nu-i dăduse ocazia de a deschide acest subiect trist. Părea că habar n-are de cele întâmplate, lucru pe care Theodora și-l dorea din adâncul inimii.

Numai așa va avea vreme să hoinărească prin slalomul evenimentelor și să le analizeze pe fiecare în parte.

Siguranța tăcerii stătea să se cearnă prin fulgii deghi-zați în uitarea din

valsul de granit al nimfelor pierdute în ea. Genele arcuite ale destinului se agațau și ele de sloiurile peșterilor înghețate în cioburi infidele ale unei vremi risipite în cenușă. Înăuntrul ei se tot năștea prețul unei revelații zdrobite în coastele tinere ale drumețului obosit ce se declara uneori. Lângă ciutura din spatele casei stăteau de veghe uitarea și tristețea. Spera ca fericirea să adie peste ele și să le împărășie. Spera că numai astfel poate face să dispară fardul cenușiu adunat pe toiagul înfășurat în speranțe răsfirate în buzunarul unei deziluzii întregi.

Capitolul V

Asociația persoanelor cu handicap auditiv “Speranța” funcționa într-o clădire veche dar modernizată, situată pe Bulevardul Carol, în spatele Spitalului Județean. Are sală de tratament, sală de recuperare și douăsprezece camere, câte șase pe fiecare parte, în care locatari sunt micuții pacienți, cu vârste cuprinse între câteva luni și paisprezece ani, proveniți în special de la leagăne de copii sau de la familii nevoiașe. Aici sunt bine îngrijiți, iar mulțumirea se poate citi pe chipurile lor. Pereții holurilor, lungi de peste cincisprezece metri, sunt împodobiiți cu diverse desene, unele născute din imaginația micuților, altele înfățișând peisaje mirifice, care aduc bucurie ochiului.

Peste tot se aud chicote de râs, dezlănțuite sălbatic, din neputința de a cunoaște și stăpâni propriile voci, totdeauna fără mesaje.

Răbdarea personalului este demnă de laudă; de multe ori intră în hora celor mici, dăruindu-le un strop din viața lor. Atunci, universul se răstoarnă acolo, transformându-și protagoniștii, pe rând, în pitici și alte personaje adunate din poveștile încă necitite și neînțelese de unii dintre ei.

Ianos locuiește într-un apartament închiriat, la câteva blocuri de fundație. Asta atunci când nu rămâne la biroul frumos mobilat, de asemenea împodobit cu flori de tot felul, multe dintre ele aduse de peste hotare, ca o minigrădină botanică, ce te salută cu respect pentru importanța pe care i-o dai. Se pare că întâlnirea cu Theodora i-a împlinit satisfacția șederii sale în România. Avea alături femeia care l-a iubit cândva și pe care dorise s-o redescopere. Aceasta își făcea timp pentru ieșiri, mai ales seara, iar când simțea că viața se încruntă stând la pândă, ca nourii coborâți peste o zi de vară, îi plăcea să-l viziteze pe Ianos la spital și să alinte micuții. Aveau un handicap, așa cum și ea îl avusese. Numai că, mai presus decât aceste suflete chinuite, norocul se cernuse peste ea. Norocul de a se ști, mai presus de toate, ocrotită.

Într-o zi îi veni o idee, pe care i-o sugeră lui Ianos:

– Te-aș ruga să accepți rugămintea mea de a lucra aici, alături de tine. Pentru ei! zise mângâind creștetul unei fetițe cu bucle blonde, care o privea mirată, neînțelegând de ce oamenii, de exemplu cei din fața ei, trebuie să comunice, și, mai ales, ce-și tot spun, fără să epuizeze cuvintele.

– Sunt încântat Theodora, îi mulțumi din suflet Ianos. Nu știi de când aștept momentul să-ți propun acest lucru. Aveam nevoie de cineva de încredere pe perioada când sunt plecat. Tu ești omul potrivit. Văd că-i iubești la fel ca noi toți

și simt că au nevoie de tine. Îți amintești puiul acela de doi ani care a spus pentru prima dată mamă în fața ta?! L-am dus în Spania pentru recuperare completă. Am reușit ceva! În curând se va întoarce la noi. Ca el vor fi cu siguranță, mulți alții!

Încă de a doua zi, Theodora se prezintă la serviciu. Deveni din start asistentă lui Ianos, mâna lui dreaptă. Își arată dibăcia și dragostea pentru copiii care nu de puține ori îi mângâiau cu finețe obrazul cald.

Dan Simionescu primi cu bucurie vestea. Îi vizită la numai o zi, ocazie cu care îl cunosc și pe Ianos.

– Încântat, zise spaniolul în limba română bine stăpânită, întinzându-i mâna.

– Am vrut să te cunosc de mult în persoană. Deși, am toate datele despre tine, Ianos. Sper să-mi permiți a-ți spune pe nume.

– Sigur, dar nu înțeleg. Datele despre mine trebuiau păstrate neapărat în agenda dumneavoastră? și privi spre Theodora, ca și cum ar fi învinuit-o că ar fi păstrat un secret ce nu s-ar fi convenit a rămâne doar la acest stadiu.

– El nu știe nimic, domnule comisar, anunță Theodora.

– Nu a venit vremea dezvăluirilor sau ai dorit să-i ascunzi acest lucru?, o certă puțin.

– Și una și alta, roși fata. Era prea frumos să încep cu ce este mai trist.

– Am să vă rog să începeți cumva, ceru, plin de curiozitate aparent falsă, spaniolul.

– Fie, se grăbi Theo. După cum știi, am fost invalidă. Aveam lângă mine o femeie care a fost omorâtă chiar în fața casei. Coincidența făcea că exact în acea zi să-mi pun ambiția de a arunca scaunul cu roțile în care stătusem luni întregi. Simțeam că pot s-o fac mai demult, dar îmi lipsea curajul și încrederea în mine. Ei bine, în seara aceea, îngrijorată că menajera mea nu se întorcea, am încercat să ies pe terasă. Mă deplasam greu. Și am descoperit că femeia zăcea moartă peste tufele de trandafiri. Atunci l-am sunat pe domnul comisar. Imediat însă m-au înconjurat niște brațe puternice care m-au luat și m-au aruncat într-o mașină cu motorul pornit. O clipă am zis că este criminalul, dar mai apoi am considerat că a fost o cale de a mă feri de soarta doamnei Constantin. Și mi-a plăcut să cred că ai fost tu, Ianos. Mai cu seamă că te văzusem ziua, pe strada mea, încheie fata.

– Doamne, făcu bărbatul, nu am nici cea mai mică idee despre toate acestea. Jur că n-am fost niciodată acolo, deși recunosc faptul că Yanidor sunt eu. Or eu n-am făcut altceva decât să te fac să ai încredere în mine. Să fiu prietenul tău necunoscut, în care să ai încredere. Știam că ești supărată pe mine, pe felul meu de a mă purta uneori cu tine, dincolo. Doream foarte tare să te găsesc. Și te-am găsit exact când speram mai puțin. Simțeam că te pierdusem. Nu-mi mai răspundeai la email-uri și începusem să mă îngrijorez. Atâta tot.

Comisarul ascultase atent conversația. Poate că el ar fi trebuit să explice totul printr-un soi de interogatoriu, dar faptul că Theodora i-o luase înainte nu-l nemulțumi. De-abia putea observa dacă fata spunea totul ori numai ce dorea ea. Dacă fata se ascunde de Ianos sau dacă asupra lui se abat ceva bănuieli. Dacă bărbatul primește cu surprindere toate aceste noutăți sau le maschează.

– Nu vreau să fiu răutăcios, continuă comisarul. V-aș putea lăsa să mai fierbeți puțin. Dar știu foarte bine că ai fost aici atât în noaptea crimei cât și în ziua premergătoare ei, se adresează bărbatului. Așa că, Theo, nu el este persoana de care trebuie să te temi cel mai mult.

– Bine, păru vădit mulțumită fata. Am toată încrederea, dar ...

– Nu, Theodora, el n-a trecut nici o clipă prin fața casei tale. Poate doar cu gândul, conchise comisarul.

– Și cât de tare semăna bărbatul acela cu tine! L-am strigat, dar m-a ignorat pur și simplu, urcând într-o mașină și, curios, de culoare albă și de aceeași marcă cu mașina ta.

– Te înțeleg, zise Ianos, ai trecut prin clipe foarte grele și constat că nici acum nu ești în afara oricărui pericol. Dar cine și ce vrea de la tine, Theo?

– Dacă aș putea ști!... oftă fata.

– Oricum, promit că voi fi lângă tine.

– Apropos, trecu Theo la o altă stare, peste câteva zile sosește Kris. Merge cu niște prieteni în Deltă. Trece și pe la mine.

– Kris, de când n-am mai văzut-o! Își manifestă Ianos o bucurie spontană.

– N-ar fi mai bine să-i facem o surpriză? Îi voi da telefon și o vei întreba exact destinația și ... data. Iar noi vom fi acolo. Ea nu știe că pot merge din nou! Spuneți, domnule comisar, nu va fi o surpriză frumoasă?

– Cu siguranță, cea mai frumoasă surpriză pentru o bună prietenă! afirmă Dan, dând în același timp din cap, parcă spre a fi mai convingător. Însă gândurile lui erau în altă parte. Kris trebuia verificată minuțios încă de la intrarea în țară. Făcea parte dintre puținele cunoștințe ale fetei.

Prin acestea, convorbirea s-a terminat, iar enigma se lăsă îngropată încă o vreme pentru cei doi.

Kris acceptă propunerea Theodorei de a o vizita când vacanța va fi pe sfârșite. Îi spuse că pentru început urma să meargă, împreună cu prietenii, la Isacceea. Acolo vor pescui și vor fi cazați la niște cunoștințe care locuiesc în Tulcea.

Cei doi prieteni au hotărât să străbată același traseu, împinși de dorința de a-i face un cadou lui Kris. Și, mai mult de atât, avea să se întâmple evadarea din plasa de păianjen care se strângea în jurul Theodorei, atât de rezistentă și încurcată, încât o dezorienta rău de tot.

Plecară în zori, deși toamna venise cu hotărâre în ciuda dorinței lor. Razele soarelui, învăluite în aburi cenușii, abia dacă mai reușeau să se strecoare printre norii tulburi. Își luaseră cu ei și undițele, chiar dacă nici unul dintre ei nu se declarase pescar desăvârșit. Era sfârșitul lui septembrie; altădată, toamna era mai blândă și mai lungă, pe vremea când locuia la bunici, la țară. Atunci, la numai doi ani, mama ei o lăsase acolo și parcă uitase s-o mai ia. Iar când se întorsese acasă, aflase că tatăl o părăsise și nu l-a înțeles niciodată. Poate de aceea sufletul ei mai păstra încă urme adânci de regret când privea peste umeri copilăria. Ceea ce-i rămăsese mai frumos în memorie erau candelile înmiresmate ale gutuilor ce se aprindeau la geamurile dinspre viscol. Și siluetele mestecenilor de pe dealul din spatele casei bunicilor, când frunzele învălmășeau culori pe șevaletul tăcut al toamnei.

Când ajunseseră la Munții Măcinului, soarele urca șuvoaie triste de lumină către inima lor de piatră. Traversară Dunărea cu bacul. Mai erau ca ei vreo câțiva. Mulți însă erau localnici, pentru care traversarea Dunării cu bacul intra în cotidian. În douăzeci de minute, se aflau deja pe celălalt mal. Apa era tulbure, crescuse. Unii spuneau că acum dă peștele, alții – din contră. Oricum, în privința aceasta nu-și făcuseră prea multe calcule. Theo roti privirile pe platformă.

– Nu-mi spune că vrei s-o găsești aici. E doar primul transport. Am fost... harnici, râse Ianos.

– Chiar pe ea o caut. Mi-e atât de dor, zise încleștând pumnii a nerăbdare și privind înaltul cerului. Sunt fericită, Ianos! Auzi glasul Dunării?! Parcă are să ne spună ceva tainic, un secret pe care noi îl merităm cu prisosință.

– Sunt bucuros să particip la întâlnirea cu cea mai bună prietenă a ta, spune bărbatul, deși Theodora mai auzise acest lucru și se miră că Ianos se rezumase la o replică oarecum cunoscută și destul de simplistă. Își dorea să comenteze pe tema eliberării ei din arena misterioasă și să se bucure că are prilejul să-i dăruiască altfel de clipe, ba chiar să înceapă să i le dăruiască.

Ajunși de cealaltă parte a fluviului, urcară în mașină și o vreme se găsiră nevoiți să păstreze coloana care părea că nu are nici o socoteală cu timpul. Pătrunseră prin sate rare, cu oameni puțini și cu gospodării săracăcioase. Unele mai păstrau încă aspectul acela antic al acoperișurilor cu stuf, iar copiii păreau fără viață. Theodora ceru să oprească și să lase câțiva bani unui copil desculț și zgribulit. Ianos îi aprecie generozitatea fără s-o felicite pentru acest lucru.

În stânga, peste apă, se vedeau grănicerii, spre Ucraina. Nu mai fusese niciodată aici, dar harta îi arăta că nu departe era Izmailul, iar de-a lungul brațului - Chilia Veche.

Ajunseră la Isaccea. Tot drumul șofase numai Ianos. Acesta opri în fața unei porți mari, unde alți împătimiți ai pescuitului așteptau nerăbdători să li se

deschidă. Se arată un tânăr nu tocmai comunicativ, care încasă contravaloarea și le înmână biletele. Poarta se deschise și intrară pe aleea principală, traversând un pod care făcea arcadă peste o pală de nuferi întârziați. Din aleea principală se deschideau alte trei căi, care separau bălțile împrejmuite cu stuf și papură. Călduri de cocori roiau grăbiți să părăsească cuiburile de peste vară iar berzele plecașeră deja. Spre curiozitatea lor, peste tot, nuferii împodobeau frumos apele tulburi, creându-le o fațadă imaculată.

Era ora 9,00. Parcară mașina aproape de intrare, sperând într-o revedere cât mai rapidă. Vorbise cu prietena ei cu o seară înainte și o întrebase toate detaliile. Era deja în țară, la hotelul „Azur”. Timpul făcea clipele să alerge, în ciuda nerăbdării fetei.

– Crezi că va întârzia? îl întrebă pe Ianos, numai să i se pară așteptarea mai ușoară, deși era conștientă de banalitatea acestei întrebări.

– Dacă știa că ești aici, cu siguranță n-ar fi făcut-o. Iar noi nu ne grăbim, nu-i așa? Micuții sunt în siguranță, dacă ți-e cumva gândul la ei, vorbi în spaniolă bărbatul.

– Ce ți-a venit? se miră fata. De fapt, mi-ai arătat cât știi de bine românește. Apoi, își explică. Exersezi cu mine, nu-i așa?! Te pregătești pentru o conversație bogată.

Pe măsură ce clepsidra cernea fin timpul, o altă stare luă locul nerăbdării de a o vedea. Se muștră că dorise să-i facă o asemenea surpriză prietenei sale. Dacă și-a schimbat traseul? Dacă a schimbat data? Dacă aceasta vrea să-i facă la rândul ei o surpriză și o caută acum acasă? își exprimă gândurile cu voce tare, însă Ianos încercă să-i aducă buna dispoziție:

– Și dacă nu vine, cu atât mai bine! Vom fi doar noi doi, cu Dunărea. Nu-mai astfel am reușit să rupem câteva zile și trebuie să profităm din plin!

Acestea erau de fapt cuvintele pe care Theodora dorea să le audă. Aproape că nu-și mai dorea s-o întâlnească pe Kris aici, acum. Simțea deja o adiere proaspătă care se juca prin sufletul ei flămând.

Începu să plouă și le era foame. Își desfăcură pachetul cu mâncare, dar senzația trecu repede. Nimic nu coincidea cu planul lor.

– Poate că ar fi mai bine s-o suni, Theo. Spune-i că suntem aici și, în funcție de gradul de exprimare al eventualei bucurii, vom decide dacă se merită ori nu. Nu e târziu să ne schimbăm traseul!, hotărî Ianos.

– Așa voi face!, decisă fata, și formă numărul lui Kris.

Telefonul sună de câteva ori, apoi intră pe căsuța vocală. Nu-i putea explica printr-un simplu mesaj ce moment ratase, așa că închise.

Peste câteva clipe însă primi un apel. Fața i se luminează pentru o clipă, dar se crispă când văzu numărul comisarului Simionescu. Răspunse.

– Nu vreau să vă deranjez, dar trebuie să știu cum vă simțiți. Și accentuă pe cuvântul trebuie. N-am uitat că sunteți într-o scurtă vacanță.

– N-a ieșit așa cum am dorit, domnule comisar. Kris n-a venit. Surpriza nu s-a consumat încă.

– Mă tem că am eu pentru voi o surpriză. Și nu tocmai plăcută. Vă veți întoarce acasă. Kris a fost găsită moartă, azi dimineață, în camera ei de la hotel. Se pare că a murit. Îmi pare rău că sunt nevoit să anunț aceste lucruri triste și vă aștept la secție. Este nevoie și de declarațiile voastre. Și...atenție mărită, Theo! Nu vreau să te sperii, dar știi la ce mă refer!

Fata scoase un țipăt și se repezi în brațele lui Ianos.

– Kris este moartă, înțelegeți? Doamne, hai să plecăm mai repede de aici! Comisarul ne cheamă la el.

La întoarcere conduse tot bărbatul. Starea în care se afla Theo era asemănătoare celei din noaptea de 2 iunie, cu puțin timp în urmă. Începu să tremure și să plângă. Apoi se închise în gândurile sale, iar partenerul său chiar o înțelegea. De aceea îi respectă alegerea de a lăsa tăcerea să plutească peste ei deopotrivă.

Comisarul îi aștepta. Când intră, acesta părea îngândurat. Îi invită să ia loc și le adusesse la cunoștință că femeia fusese găsită moartă, de una dintre colegele sale, pe balcon. Se pare că adormise acolo, însă pe vecie. Nu avea urme de violență. Preferase să rămână până seara târziu la bar. Ba chiar ieșise câteva clipe în jurul hotelului, în ciuda faptului că trecuse de ora 23,00, după cum declarase recepționarul.

Theo ascultase atent. Tot răul din lume se ținea după ea, fără să poată face nimic. Umbrele morții secerau toate persoanele dragi ei, de parcă dorea să se răzbune pe sentimentele nutrite față de acestea.

– Cum a murit? se interesă tânăra, ștergându-și ochii umezi.

– Otrăvită cu cianură. Combinată cu heroină.

– Nu știam că prietena mea se droga, zise dezamăgită.

– Dar n-am spus că se droga. Că a murit otrăvită.

– Adică s-a sinucis?

– Sincer, aceasta este singura pistă pe care involuntar ne aflăm. Deocamdată. Însă situația se poate răsturna oricând, preciză Dan.

În clipa imediat următoare luă hotărârea de a se muta.

– Voi căuta un apartament, poate lângă spital. Și asta cât mai curând. Încerc să fug de aceste coșmaruri care par să nu se mai sfârșească, decise, pe loc, Theodora, deși, recunosc imediat, în mintea ei, că nu era nici locul și nici momentul propice unor astfel de hotărâri.

Dan îi săgeta cu privirea pe rând, fixându-le gesturile, mimica. Până la descoperirea vinovaților, putea fi oricare dintre ei. Ianos îi inspirase încredere iar

Theodora poza neconținut în victimă. Iar cercul de bănuiri nu era deloc semnificativ. Posibil că cineva bine pregătit dirija din umbră totul, cu un scop precis. Poate că situația financiară a fetei atrăsese invidia vreunui individ încă dinaintea presupusului accident din Spania. Poate că acel individ lucra și aici, cu oameni pe care nu-i bănuia nimeni. Poate că doamna Constantin prinsese ceva și urma s-o atenționeze pe Theodora, care, invalidă fiind, era permanent în pericol. Mai ales după ce acea persoană pătrunsese în camera ei și răvășise fotografiile, în timp ce se afla pe terasă.

– Apropos, tu ce-ai făcut aseară, Ianos? îl întrebă Dan.

– Am fost la club cu un prieten, până pe la ora 1,00, răspunse acesta schimbându-și privirea într-un colț al camerei, dorind s-o ferească de cea a fetei, care făcuse deja ochii mari. Nu-i amintise despre acest lucru și pe deasupra șofase drum lung.

– Dar tu Theodora?

– M-am uitat la televizor, apoi m-am culcat. Trebuia să fiu odihnită și îi aruncă o privire tăioasă partenerului. Apoi zâmbi, cerându-și parcă scuze.

– Au fost interogați și tovarășii ei, pe rând. Toți cinci. Curios. Deși se părea că au fost perechi, Kris fusese totuși, singură. Ei au jucat bridge într-una dintre camere. Au găsit-o abia dimineață. Se pare că ambele substanțe au fost consumate în jur de miezul nopții. Va trebui s-o trimitem în Spania, continuă, după o scurtă pauză. Acolo doresc parinții s-o înmormânteze, alături de ei.

– Aș fi vrut să fiu prezentă la înmormântarea ei. A trecut atâta timp de când n-am mai fost acolo, zise Theo. Am totuși o locuință în Madrid. Și apoi, îi sunt datoare lui Kris cu o revedere, deși acum foarte tristă.

– Dacă ești hotărâtă s-o faci, interveni Ianos, aș dori să-l iei și pe Andrei cu tine. Are nevoie de operație. Va trebui să luăm legătura cu cei de la fundație astăzi. Formalitățile sunt deja făcute.

– Am să-i sun eu. Doar sunt asistenta ta. Va pleca împreună cu mine. Sunt bucuroasă să-l pot ajuta.

După ce Theo și Ianos îi explică micuțului ce urma să se întâmple, după ce Andrei înțelesese atât cât putuse el, copilul se înspăimântă, ieși din cabinet, încet, calm, apoi fugi. Alergă pe culoarul frumos ornat și se opri în dreptul unui desen. Îi aparținea. Înfățișa o femeie de la țară, desculță prin iarbă, iar alături un copil care o ținea de mână. Putea fi imaginea mamei lui, născută dintr-o imaginație ... inimaginabilă.

Se ridică în vârful degetelor și cu mâna dreaptă îi mângâie chipul. Se strădui să se ridice mai sus s-o sărute dar nu reuși. Se mai uită câteva clipe, apoi se răsuci și se lovi de una dintre asistentele care trecea pe hol. Atunci buzele lui se desprinseră și spuse ceva. Clar. Deslușit. Un nume. Și fugi mai departe, trân-

tind ușa dormitorului. Maria veni după el. Îl mângâie și îi spuse că nu are de ce să se teamă. Că această călătorie va fi în favoarea lui și că Theo nu vrea decât să-l ajute. Ochii copilului se înseninară, ca și cum auzea și înțelegea totul. Apoi o luă pe Maria de mână și o trase după el, până la ușa Theodoriei.

Fata vorbea la telefon. Era în birou, unul la fel de atrăgător ca al spaniolului, adică împodobit cu frumoase ghivece cu flori. Iar pe unul dintre pereți era înrămat un tablou care o înfățișa jucând tenis, cu mulți ani în urmă. Această imagine era ca un talisman de care n-ar fi vrut să se despartă niciunde. Maria ciocăni. Andrei deschise ușa fără să aștepte. Era, parcă, un personaj principal dintr-un film de acțiune, care venise să facă dreptate sau să se convingă de acest lucru. Theodora închise și se ridică, mirată.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că-i este teamă, domnișoară. Poate de schimbarea ce va avea loc. Și mai este ceva. Andrei a vorbit. L-am auzit strigându-vă numele, după ce s-a oprit în fața desenului făcut de el. Știu că vă îndrăgește, chiar el a dorit să vă facă această vizită.

Theodora îl strânse la piept și îl sărută pe frunte.

– Te înțeleg, dragul meu. Este firesc să-ți fie teamă la cei șase ani ai tăi. Dar eu o să-ți fiu alături. Promit că te voi veghea cum crești și voi fi martoră la schimbările ce vor interveni în viața ta. Dar spune, Andrei, tu mă înțelegi? Cuvintele mele se fac pricepute?

Copilul dădu afirmativ din cap. Aceasta era imaginea pe care Maria a văzut-o când a închis ușa. Apoi, Theodora promise micuțului că-l va lua acasă la ea.

După ce pregătirile de plecare au fost gata, hotărî să iasă în oraș cu Ianos și cu Andrei. Începu plimbarea prin Orașelul Copiilor, unde îl dădu în mașinuțe și în călușei. Theodora urmărea atent reacțiile puștiului și observă mai ales că prefera să claxoneze iar acest lucru îl înveselea. Așadar, era clar că putea percepe sunetele.

– Să-ți spun ceva, Ianos. Ceva ce te-ar face fericit.

– Sunt numai ochi și urechi.

– Se pare că Andrei și-a recăpătat auzul. Maria mi-a spus acest lucru. Totuși, te rog, nu-l asalta cu întrebările. Se simte mult prea bine să-i știrbim clipele pe care le-a visat poate de mult.

– O! Se miră el. E cea mai bună veste pe care am au-zit-o în ultimul timp. Asta înseamnă că veți putea comunica bine la Madrid.

Continuară plimbarea în Parcul Tineretului. Ianos îl obosi alergându-l în jurul lacului, unde frunzele ruginii se adunaseră cu toate la taclale, dansând după ritmul vântului rece. Îi cumpără o jucărie pe care și-o alese singur; un trenuleț ce

făcea circuit închis pe șinele de plastic portocaliu și şuiera când trebuia schimbat macazul. În cele din urmă ajunseră acasă. Seara începuse să se așeze pe tronul ei.

Poarta era deschisă. Oare uitase s-o încuie și vântul își făcuse de cap?! Speriată, aruncă priviri în stânga și-n dreapta. Ianos se opri, ținându-l pe cel mic de mână, strâns, ca și cum nu i-ar fi permis să pătrundă pe teritoriul verificărilor Theodoriei. Ca și cum el premeditase acest aspect, iar acum aștepta cuminte să se consume. Theodora nu dădu explicații. Numai că ceva îi scăpa, ceva care făcea parte din decor și totuși...era străin. Și ușa casei era deschisă. Nu numai des-cuiată. Deschisă larg. Fata scoase un sunet ascuțit, care-l sperie pe Andrei.

– Nu-ți fie teamă, zise Ianos, adresându-se lui Andrei. Sunt cu tine. Theodora este doar îngrijorată că a uitat cheile în broască. Apoi râse, și îl prinse pe Andrei de după gât, părintește.

– Să mergem, zise, privindu-l în ochi. Ai încredere în mine. Acolo nu este nimeni.

– Ce se întâmplă aici? o întreabă pe un ton nepăsător. De fapt, ce vrei tu să se întâmple?!

– Nu vezi? El continuă să vină, să mă ucidă. Și tu mă crezi nebună?!

Aprinse lumina pe terasă.

– N-am zis asta, se scuză Ianos. Vreau doar să ne explici. Sau ne-ai adus aici să ne prezinți o piesă de teatru?! Asta presupune că a sosit momentul să te aplaudăm, continuă ironic, numai că ne cam lipsește buna dispoziție. E târziu și Andrei este obosit. Iar mâine vă așteaptă o călătorie destul de lungă.

– Nu e nevoie să-mi amintești toate acestea, se supără fata. Aici se întâmplă ceva iar tu ești pur și simplu nepăsător la... tot ceea ce-mi pasă.

– Ascultă, Theo, îi ceru Ianos. Și îi prinse fața în palme, fixându-i ochii frumoși. Sunt aici, și oriunde, să te apăr. Ai încredere în mine. Nu s-a întâmplat nimic, doar că ai uitat cheile în ușa. Nu vezi? E o simplă neglijență a ta. Sau, și mai bine, îmi place să cred că ești îndrăgostită. Ești îndreptățită să te temi, dar asta nu înseamnă că orice clipă pentru tine este riscantă. Devine; asta e altceva, fiindcă tu o încurajezi.

– Bine, zise Theo. Până și teoriile tale, reproșurile, toate au aceeași destinație. Încrederea în tine. Așadar, îmi las viața în mâinile tale. Hai să intrăm, hotărî deodată. Și, aș putea răspunde afirmativ argumentului tău, zise, cu vocea caldă, zâmbind limpede, trecând de la o stare la alta.

Toate aceste cuvinte fuseseră schimbate pe verandă, în fața ușii deschise.

– Uite, eu o să intru primul. Voi stați aici, se suci spaniolul.

Ianos făcu câțiva pași, pe hol, pe întuneric. Dădu de ceva la picioarele lui. O cărticică. Nu aprinse lumina. Se aplecă și luă obiectul. Era un carnetel. Theodora avea de ce să se teamă. Cineva căutase ceva în casa ei. Iar acel ceva

putea fi foarte simplu, chiar ea. Fără să se uite la el, îl puse în buzunarul de la geacă. Orice ar fi conținut acele file, nu avea rost să-i sporească teama fetei.

– Ce se întâmplă? întrebă Theo. Ianos, aprinde lumina odată!

Casa se luminează deodată, inundând spaima. Nu era nimeni. Ianos ieși râzând și îi îmbrățișă pe amândoi.

– Fricoaso, zise prinzându-i bărbia. Gata să pui mâna pe telefon să-l suni pe comisar, îi reproșă.

– Râzi tu, Ianos, dar chiar am avut impresia că pe aici a trecut cineva. Am părerea că și sertarul de la bibliotecă este tras ușor.

– De acum să ai grijă să lași totul aranjat milimetric, râse Ianos. Altfel o să ajungi propriul tău suspect. Oare ai să termini în seara asta?

Theodora mai aruncă fugar privirea prin bucătărie și prin dormitoare.

– Gata, am terminat. Nimic nu se poate compara cu o cină bună, nu?

Serviră masa împreună, ca o familie, fapt ce-l făcea fericit pe copil. Se pare că-l atrăsese casa cea mare cu cerdac și crizanteme. Mai întâi cercetase încăperile, lipsit de teama pe care o afișase proprietara și pe care, din fericire, Andrei n-o împrumutase. Îi dădu voie să se uite la desene animate, iar când micuțul adormi, îl sărută pe frunte și trase pledul peste el. Stinse lumina și veni în sufragerie, unde Ianos se pregătea de plecare. Ar fi dorit să-i ceară și lui să rămână dar bărbatul găsi anticipat o motivație: trebuia să se întâlnească cu niște prieteni. Acest lucru o determină să renunțe a-i spune intenția cu voce tare. Însă în sufletul ei începuse să plouă mocnit, începând să se întrebe dacă Ianos merită sau nu toată încrederea ei, așa cum îi promisese.

Poteci imediate porniră din rațiuni oprite în stații de porunci sfântite în cenușa unui dor sfâșiat și platonice. Se auzeau ecourile cuvintelor ei nerostite, înțelese doar de ascultătorii tăcerii. Ei știau cel mai bine să escaladeze versanții împlinirilor și ai deziluziilor. Sunt trubaduri prin cântecul unei ciocârlii care sfâșia tăcerea dinlăuntrul ei, atunci când resemnarea se pregătea să doarmă pe răvașul mototolit de la ușa sufletului. Și ce binevenită ar fi fost ploaia adunată din stropi de lacrimi și îndemnuri, toate dezlănțuite vulcanic peste un acoperiș nicio-dată descoperit și mat precum orbul sarii!

Bărbatul coborî treptele în pas vioi.

– Măine dimineață... începu Ianos, însă realizează că Theodora rămăsese în pragul ușii de la hol, privindu-i silueta amestecată cu umbrele nopții. Imediat se auzi soneria telefonului, care o făcu să se întoarcă.

Brusc, pașii lui se opriră în fața porții larg deschise. El însuși închisese poarta care-i produsese oarece suspiciuni Theodorei. Iar acum se deschisese iarăși, de parcă fantomele ieșiseră la plimbare și își fixaseră traseul exact pe acolo. Se învârti, cercetând umbrele bizare create de lucrurile din jurul lui. Și to-

tuși, lângă fereastra din dreapta casei se deslușea vag, o siluetă. Ianos traversă repede aleea, dar ciudata înfățișare se mișcase mai repede decât el.

Theodora sfârșise convorbirea și ieșise pe verandă.

– Ianos! Ai și plecat, zise ca pentru sine, văzând poarta deschisă. Coborî o închidă.

Între timp, foșnetul umbrei se ivi de după colț, apropiindu-se de bărbat, ca și cum nu de el se ferea. Ci, mai degrabă, îl căuta.

Ianos zări chipul unei femei tinere.

– Tu? se miră bărbatul. Ce amestec ai tu în viața Theodorei? Tu singură, aici...

Umbra nu răspunse. Arătă cu degetul spre poarta pe care Theo tocmai o trântea, cu ciudă.

Apoi fata urcă scările pentru a lua cheile să încuie poarta. Dar, la întoarcere, spre surpriza ei, în poartă, Ianos dădea semne că i-a ghicit gândurile și s-a întors să-i țină companie în noaptea aceasta îmbălsămată în mistere scurse toate în albia unui râu care nu ducea deocamdată nicăieri.

***

Sicriul cu corpul neînsuflețit al lui Kris urma să părăsească țara la ora 10,00. Făcuseră cunoștință cu grupul ei de prieteni, a căror vacanță se strivise ca un gândac într-o palmă puternică.

Un adevărat viespar de oameni se perindau între pereții uriași, de sticlă. Ianos își luă rămas bun de la cei doi și se întoarse la mașină. Privi avionul gata de decolare, la capătul pistei. Un fior îi strânse inima. Apoi urcă la volan și demară.

Îndată ce ajunsese acasă, primi un telefon de la comisarul Dan Simionescu, care-și anunța vizita. După ce se schimbă, Ianos trecu la bucătărie. Pregăti o omletă cu brânză și un ibric plin cu cafea. Puse cafeaua în ceașcă și ieși pe balcon. Privi ceasul. Se făcuse deja ora 11,45. Nu avea chef de nimic. Privi absent blocurile din față, apoi lăsă cafeaua pe măsuță și se întoarse în sufragerie unde se trânti pe canapea. Deschise calculatorul și dori să vadă un film nou. Dar se răzgândi în câteva clipe. Era prea obosit pentru a se putea concentra. Așa că lăsă muzica să-și acordeze strunele pe melodii calde.

Îl cuprinse o toropeală plăcută. Sosise vremea odihnei. Trebuia să profite de fiecare minut și să-l drămuiască. Să învețe să cearnă pietrișul de praf până nu era prea târziu. Să fie călător prin memoria timpului și să țină bine un jurnal. Acestea erau condițiile pe care și le impunea. Și pe care, deocamdată, le respecta cu strictețe.

Adormi printre gânduri, atins de gânduri biciuitoare.

Sonerie îl trezi brusc. Pe moment nu realiză cine ce caută la ușa lui. Apoi își aminti de vizita comisarului. Își trase o cămașă peste maieu dar n-o încheie.

Deschise, ștergându-și cu podul palmei ochii. Dădu de figura sobră a lui Dan, mai sobră decât îl cunoscuse cu câteva zile în urmă. Acesta traversă holul fără să aștepte invitația lui Ianos. Intră în sufragerie și se așează pe fotoliu.

– O să aduc o cafea, zise bărbatul fără altă introducere, fixându-și privirea pe chipul comisarului. Citise pe fizionomia celui din fața sa o stare ascunsă, care-i dăduse deja primele simptome de îngrijorare.

– Mi-ar prinde bine o cafea, schiță un zâmbet polițistul. Mai ales acum.

Ianos aduse cafeaua deja pregătită.

– Vă ascult, zise scurt. Se pare că aduceți vești nu tocmai bune.

– Maria a suferit un accident de mașină, intră polițistul direct în subiect. Este într-o stare critică. Medicii sunt pesimiști în ceea ce privește viața ei. Chiar dacă va scăpa, se pare că va rămâne paralizată pentru tot restul zilelor.

– Doamne, zise Ianos, strângându-și buza superioară și ținând-o încleștată astfel între dinți. Prinse un aer de regret profund, de reproș ca și cum nu și-a putut feri angajații de pericole. De ce Maria?

Comisarului nu-i scăpă această întrebare.

– Ce vrei să spui? Vorbești de parcă te așteptai să se întâmple acest lucru dar cu totul altcuiva.

– Sunt bulversat, vă dați seama. Era una dintre primele mele angajate. Și foarte corectă.

– Tu unde erai aseară pe la 11,40?

– Acasă la Theo, cu ea și cu Andrei. Ne-am plimbat, ieri, împreună. Doream să-i facem mai ușoară plecarea copilului, să-i îndepărtăm teama care se înfiripase în el. La ora aceea, tocmai serveam cina, toți trei. E oare suspect acest... accident?

– Te-ai prins, Ianos. Cel care a lovit-o a premeditat acest lucru. Știa programul ei, traseul spre casă și probabil că avea și un scop precis. Poliția cercetează cazul, cu puținii martori care sunt, deși aceștia se contrazic. Două persoane au văzut o femeie la volan, pe când o alta spune că era un bărbat. Oricum, vinovatul a fugit imediat ce Maria a fost lovită din plin. Dimineată, am aflat că era angajata ta.

– Da, așa cum v-am spus, e una dintre cele mai vechi, dacă pot spune așa și de încredere angajate, nu scăpă spaniolul prilejul de a-și lăuda din nou subalternă.

– Oricum te mai caut, zise, ridicându-se și sorbind, în picioare, ultima înghițitură din ceașca de cafea. Am nevoie de ... ajutorul tău, dori să zică, dar se rezumă la a spune ... mai multe răspunsuri.

– Știți unde mă găsiți. Acum am să trec pe la spital. Curios că nu m-a anunțat nimeni până acum.

– Le-am cerut eu să nu te anunțe. Când le-am dat vestea, tu erai în mașină

cu Theodora și Andrei, spre aeroport. Ori ea nu avea nevoie de asemenea vești, mai cu seamă Andrei.

– Înțeleg. Dar cine și ce să fi avut cu biata fată? se miră Ianos.

– Îmi doream să aflu de la tine. Colegele ei au fost interogate pe rând, dar nimeni nu bănuiește nimic. Am aflat că Maria era comunicativă, veselă, plăcută și mai ales, lipsită de griji. Că la cei 24 de ani ai ei are deja un apartament, bine îngrijit. Și mai ales că este studentă la ASE, frecvență redusă. Păcat că un suflet lipsit de orice rațiune i-a distrus deja un viitor frumos.

– Mă întreb totuși cum de a reușit să-și cumpere apartamentul și să-l mobilizeze cu gust?! Mai ales că părinții sunt simpli țărani, dintr-un sat de munte.

– Nu ți-au scăpat amănuntele, afirmă ușor curios polițistul.

– Era datoria mea să-mi cunosc angajații. Însă n-am intrat în intimitățile lor.

– Are un prieten care o ajută. Se poate spune că este întreținută. Acel bărbat este mai mare decât ea cu douăzeci de ani. Și-n plus, are și nevastă. Însă cei doi au fost acasă. Aseară au avut musafiri până târziu.

– Dacă...

– Știu, îți fuge gândul la soția acelui bărbat. Deocamdată are un alibi.

Comisarul lăsa ceașca pe măsuta de sticlă, cu picioare de fier în formă de serpi firoși și se îndreptă spre ușă, în timp ce Ianos făcu doi pași spre fereastră. Privi prin jaluzelele verticale de culoare bej, asortate cu canapeaua și fotoliile din piele, de parcă ar fi așteptat pe cineva.

– Apropo, am înțeles că ai un prieten bun aici, zise Dan.

– Da, răspunse Ianos. Dacă vă referiți la Alexandru. Știu că-l cunoașteți bine.

– Adevărat, dădu Dan afirmativ din cap.

Discuția se încheie aici, fără alte comentarii. Comisarul puse mâna pe clanță.

– Te las cu bine. Poate mai luăm legătura.

Ianos îl conduse, ușor agitat.

– În orice caz sunteți binevenit oricând, domnule comisar.

– Voi apela la tine când va fi cazul. Știm foarte bine amândoi că, în privința Theodorei, mergem pe același drum. Este sub aripa fiecăruia dintre noi, aș spune. Decât că, de ce să nu recunosc, tu ai un atu. Pentru asta va trebui să-mi împrumuți, din când în când, caietul tău de notițe. Oricum, este un caz destul de urât și grav! Succes!

Ianos privi cum polițistul coboară scările și găsi că aceste ultime vorbe aveau subtilitățile lor.

– Mulțumesc pentru încredere, zise, destul de tare ca să poată fi auzit de

comisarul care cobora grăbit.

Apoi închise ușa, care în curent cu geamul de la bucătărie, se trânti apucând perdeaua. Iar gândurile s-au frânt în mii de fărâme și s-au împrăștiat toate, de urgență.

Își aminti imediat de carnetelul găsit în holul casei lui Theo. Se așeză pe fotoliu și începu să-l răsfoiască. Era un jurnal. Scris fin, caligrafic; scris de damă, găsi simplu explicația, fără să motiveze.

„6 august. E ora 19,30. Plecare din Madrid. Comunidad de Madrid.

- Alcala de Henares.

- Guadalajara. E superb. Începe să se însereze. Vremea ține cu noi.

- Zaragoza. Ora 21,50.

- 22,40. Cerul e senin, înțesat de stele. Șoferul e serios și conduce cu 150 km/h.

7 august. 0,12. Barcelona (doar în trecere prin jurul orașului); lumini multe, denumiri de hoteluri și firme luminoase peste tot. Mai avem 134 km până în Franța. Ascultăm Shanaya Twain. Acum intrăm pentru a plăti autostrada.

- Costa Brava. Girona 0,49. Mai sunt 30 de kilometri până în Franța. Străjer ne este luna, cam zgârcită în noaptea aceasta - își arată chipul doar pe jumătate.

- 1,18. În dreapta este Museo Salvador Dalí . Suntem în Figueres.

- 1,29. La Jonquera – ultimul oraș din Spania. Alimentăm la ultima benzinărie din Spania.

- 1,55 – Franța. Vive la France!

- Perpignan

- Nambrone 02,20

- 6,21. Habar nu am unde suntem pentru că am oprit într-o parcare pe la 3,00 și ne-am culcat. Am ațipit vreo 2 ore și am și visat. Da, suntem în Nîmes. Bună dimineața! Sunt cam morocănoasă, însoțitorul meu și mai și, suntem oboșiți.

- Port du Grand. 6,48. Am trecut râul Rhône și am intrat în regiunea Alpiilor. Iată Coasta de Azur. Începe să-mi fie teamă, nemotivat. Probabil că aici viața este viață curată.

- Orange.

- Avignon.

- Aix.

- De când am intrat în Franța, privirile mi se topesc pe superbe peisaje. Scot camera digitală și immortalizez minunățiile. Păduri în stânga și-n dreapta, case risipite printre păduri și stânci. Vremea ține cu noi, e o zi liniștită. Sunt 17,50 C. Este 7,55. Pe autostradă aglomerație mare. Pământeni de aici se pre-

*gătesc de week-end. Aici, în Franța, viteza maximă este de 130 km/h. Ne adap-
tăm.*

- Cannes – 8,51.

- Grasses – orașul parfumurilor

- Nice – 9,10.

*- Monaco – Monte Carlo. Nu mă pot abține și cobor. Simt că zbor. Până la
Dumnezeu nu mai este decât o fâlfâire de aripi. Iar mă paște sentimentul acela
ciudat. Îmi vine să plâng și să fug de mine. Mă urăsc. Continuăm. Fac poze. Rog
partenerul să mă prindă pe fundalul acesta înnebunitor. Îmi place să cred că va
veni o vreme când mă voi descotorosi de blestemul meu. Atunci voi căuta perlele
aruncate pe fundul oceanului.*

*- Monton. Aproape că am traversat Franța. Ne odihnim, ascultând muzică.
N-am scris nimic despre masa pe care am servit-o pe traseu. Asta nu are impor-
tanță. Ar fi minunat dacă am putea trăi doar privind în jurul nostru. Fără să ne
pese.*

- Ora 10,03. Italia.

*- 10,13. San Remo. Superbele peisaje își etalează farmecul în lanț. Case și
sere cu flori cocoțate în munți, între stânci. La poalele stâncilor, marea se întinde
atotstăpânitoare. Intrăm din tunel în tunel. Tunelele sunt încorporate în piatră,
pe o distanță de vreo 7 km.*

-11,20 Genova.

-12,30 Piacenza.

*-13,45 Brescia. Păcat, peisajul se sărăcește, îmbogățindu-se cu câmpul
plin de porumb și floarea soarelui.*

O oră și jumătate de odihnă.

*- 19.05. Suntem în Alpii Italiani. Cuvintele sunt de prisos. Doamne, de-ar fi
să înnebunesc vreodată, fă să se întâmple acum, aici, să rămân în subconștien-
tul meu cu această imagine. Este tot ce-mi doresc.*

- 20,05. Suntem la granița dintre Italia și Austria.

*- 20,10. Am intrat în Austria. E un amurg cețos și a început ploaia. În
dreapta și-n stânga noastră este pădurea, cu Alpii împăduriți. Relieful e distinct
de cel din Italia.*

- 21,30 Trecem prin Gatz.

- ora 23,00. Viena. Oprim să mâncăm și să ne odihnim.

*8 august. Ora 0,00. Am dormit până la 3,57. Stăm la granița dintre Aus-
tria și Ungaria. Pe măsură ce trece timpul și ne apropiem de țară, șarpele mă su-
grumă fără să-mi lase semne. Vreau să mă apăr și, totuși, dorința îmi rămâne in-
ertă.*

- ora 4,10. Ungaria. Se vede Budapesta. Iată Dunărea mea dragă.

- ora 10,00, ora României. Suntem la granița cu țara. Așteptăm.
- ora 11,45. Călătoria mea s-a sfârșit.”

Ianos citise notițele cu atenție până la capăt, fără să înțeleagă însă cine era proprietarul acestor rânduri scrise destul de lejer, ținând seama că au fost așternute pe hârtie, totuși, în trafic. Putea fi o femeie, judecând după gradul de sensibilitate al celor scrise. O femeie care călătorea pentru prima dată cu mașina, pe drumul dintre Spania și România. O femeie care nu amintise mare lucru despre însoțitorul ei, ca și cum pentru ea nu avea importanță. O femeie care fugea de ceva, ori de ea înșiși. O femeie care avea legătură cu Theodora, fiindcă, acest carnețel a fost găsit, pierdut sau pus intenționat, în casa ei.

Răsfoi micul jurnal de câteva ori, lăsând imaginația să se zbenguie în voie printre rândurile lui. Așadar, Theodora continuă să fie în pericol. Dar de ce ?

O clipă se muștră că nu-i arătase carnețelul comisarului Simionescu. Îi ascunsese acest aspect, mai ales fiindcă nu știa foarte bine ce dovezi poate conține și ce importanță va avea ca probă în dosarul „Crima de la ora zero”, de numele căruia era legată Theo. Acum intervenise accidentul Mariei, care putea să aibă rezonanțe în umbra a tot ceea ce întâmpla. Se hotărî să-l sune totuși pe comisar și să-i aducă la cunoștință aceste noi date. Poate vor putea pune cap la cap ceva și vor afla în ce parte se orientează indicatorul al cărui semn fusese rupt și aruncat. Însă gândul îi fugi degrabă la Alexandru. Formă numărul lui și discutară vreme de câteva minute.

Capitolul VI

Theodora își anunță sosirea într-o săptămână. Investigațiile pentru Andrei, operația și tratamentul durau aproape două luni. Îl lăsase pe mâini bune. Evitase să-l întâlnească pe Adonis, care îi lăsase vorbă să-l caute. Găsise chiar niște prieteni dornici de a-i oferi copilului confortul unui trai decent, bineînțeles dacă autoritățile române vor fi de acord cu adopția acestuia. Ianos nu îi spusese despre accidentul Mariei. Această veste nu i-ar fi adus decât amărăciune în suflet. Semăna foarte bine cu tragedia ce i se întâmplase ei, de parcă aceeași minte diabolică repeta, periodic, o scenă care necesita reconstituire.

Spre surprinderea bărbatului, Theodora sosi în România chiar cu o seară mai devreme. Nu-i ceruse s-o aștepte la aeroport. Venise singură, cu trenul, tăcută, cu ochii alergând pe Cîmpia Bărăganului. Își dorise mult să călătorească. Avusese ocazia, la înmormântarea lui Kris, să-și revadă mulți prieteni din Spania. Triști, înmărmuriți de moartea tinerei femei și înspăimântați. În jurul lor plutise acea umbră de neîncredere, întrebări nerostite dar înțelese de toți, raspunsuri nedatorate dar prezente. Kris îi părăsise. Atât știa fiecare. Atât și nimic mai mult.

Theodora avusese suficient timp să treacă pe acasă și, mai ales, să se plimbe pe Bulevardul Castelliana. Și-l dorea pe Ianos, așa cum îl visase și nu înțelegea de ce îl dorește mai mult doar atunci când nu-i este alături. Șuieratul trenului o trezi din visare și îi dădu noi puteri.

În două ore era deja în Buzău. Luă un taxi și ceru să oprească în fața blocului lui Ianos. Spre ghinionul ei, acesta nu era acasă. Îl sună pe mobil și făcu pe supărata, alintându-se:

- Când vrea omul să te vadă, n-are de unde să te ia.
- Nu e vremea copilăriilor, spuse spaniolul cu o nuanță de seriozitate în glas. Dacă erai aici, am fi mers împreună.
- Dar sunt aici, Ianos. În fața blocului tău.
- Atunci am să vin să te iau în câteva minute, fixă bărbatul întâlnirea, fără alte comentarii.

Opelul alb sosi repede. Theodora se bucură ca un copil care se întorcea acasă din cine știe ce călătorii neplăcute. Mai mult decât atunci când se întorsese ajutată de Kris. Fiindcă, așa cum se știe, nu mai găsise pe nimeni. Îl îmbrățișă și-l prinse de mână.

– Mă tem că nu e momentul, tăie Ianos scurt farmecul revederii.
Fata îl privi trist. Simțea că ceva se schimbase în el.
– Nu vreau să te plictisesc, scuză-mă, zise ea.
– Nici eu nu vreau să ne certăm. Tocmai îi făceam o vizită la spital Mariei.
A suferit un accident groaznic. Medicii spun că, probabil, va rămâne paralizată pentru toată viața.

Theodora încleștă pumnii cu ciudă. Era ca un tic care se declanșa automat în momente mai deosebite.

– E nedrept. Eu știu ce înseamnă. O compățimesc sincer.
– Tocmai de aceea nu ți-am spus la telefon. S-a întâmplat în seara dinaintea plecării tale în Spania. Nu doream să te tulbur. Acum înțelegi schimbarea mea?
– Cum s-a întâmplat?
– Comisarul spune că vinovatul a fugit imediat ce a lovit-o. Iar martorii au o variantă: mașina fusese parcată acolo anterior producerii accidentului.
– Se bănuiește ceva?
– Fata avea un amant. Iar acela era căsătorit.
– Știam, spuse Theodora pe un ton ferm. De multe ori am sfătuit-o să renunțe. Era un joc mizerabil. Femeia o implora deseori să-i lase bărbatul. Dar spunea că nu are cu ce să se întrețină în facultate. Nu-l iubea. Iar el simțise acest lucru. Așa că, mai există o pistă pe care Dan Simionescu n-o cunoaște. Biata fată!

– Nu știam că ești în relații atât de bune cu Maria! se miră Ianos.
– Cu toate fetele sunt la fel. Despre fiecare știu câte ceva, iar dacă pot, le ajut.

Opriră la poarta spitalului și urcară scările la etajul al doilea. Maria era singură. Nu reacționează la zgomotul produs de deschiderea ușii. Părea absentă, cu privirea pierdută pe pereții cu faianță albă până la tavan. O infirmieră le explică tot ceea ce știa despre Maria. În mare parte, aveau cunoștință despre cele întâmplate. Își revenise din comă abia noaptea trecută, dar refuza să lupte. Era parcă străină de tot ceea ce se petrecea în jurul ei și părea că începuse să se obișnuiască cu acest lucru. Suferise și o contuzie cerebrală.

Când îi văzu pe cei doi, lăsă impresia că figurile lor o sperie. Apoi, ochii au încercat să vorbească, plimbându-se de la unul la celălalt. În cele din urmă îi fixă pe Ianos, ca și cum l-ar fi rugat ceva. De parcă o taină stătea să fie deconspirată și simțea că nu reușește s-o facă.

O asistentă intră cu tratamentul. Erau injecții intravenoase, de culoare roz. Îi rugă să n-o obosească foarte tare, spunându-le că, deocamdată, nu pot fi siguri de evoluția bolii. Maria o privea atent, de parcă ar fi vorbit altă limbă. Și o petrecu cu privirea până când aceasta închise ușa. Theodora luă mâna pacientei,

încercând s-o liniștească. Erau prietenii ei, nu avea de ce să se teamă.

– Ne recunoști, Maria? o întrebă.

Bolnava o privi rece.

– Dacă ne înțelegi, schițează ceva, te rog.

Maria o străpungea cu privirea, privind prin ea ca printr-un geam, căutând dincolo de înfățișarea persoanei din fața sa, spațiul în care se refugia și unde încăpea întreagă, cu toate suferințele laolaltă.

– Să n-o obosim, ceru Ianos.

– Lasă-mă să încerc altceva. Luă un pix și scrisese: „Bănuiești cine te-a lovit și de ce?” Puse foaia în fața fetei. Aceasta însă nu schița nimic, de parcă toate literele îi erau complet necunoscute.

– Ai dreptate, recunosc eu ea. Trebuie să-i dăm pace.

Ieșiră dezamăgiți, fără să încerce să-și ia rămas bun de la bolnavă. Nu aveau nimic de comentat, iar fiecare în parte simțea nevoia de reculegere. Se despărțiră la poarta de fier din Strada Luminii, pe care Theodora o deschise iarăși cu teamă.

A doua zi căută un apartament, așa cum își propusese cu ceva timp în urmă. Găsi unul mare, cu trei camere, la două blocuri de Parcul Tineretului. Plăti avansul pe loc și perfectă actele în scurt timp. Se mută în două săptămâni, iar singurele persoane cărora le făcuse cunoscută adresa erau Ianos și polițistul.

Cu noii vecini se acomodează repede. Dorea să se înscrie în cartea lor de vizită, altfel decât la cealaltă proprietate, unde nu purtase nici un fel de relații cu nimeni.

Mobilase apartamentul cu gust, din banii pe care încă îi mai avea în contul din bancă. Totuși, ca și cum grija zilei de mâine începuse s-o domine, în contrast cu realitatea, făcuse rate la mașina de spălat și la combina frigorifică, aspect care nu-i scăpă prietenului ei.

– Și când te gândești că-mi făcuseși impresia unei femei oarecum risipitoare... o atinse Ianos într-una din zile, când se aflau împreună și serveau pizza într-un frumos restaurant.

– Fiecare își așterne cum dorește să doarmă, bunul meu prieten, îl înțepă zâmbind.

– Nici nu mi-a trecut prin gând că ai să dormi altfel, Theo. Știu că te pricepi cel mai bine, mai ales când sunt lângă tine...

– Vrei să fii rău cu mine. Asta te caracterizează, dar am început să mă obișnuiesc. Oricum casa mea este și a ta, iar tu știi acest lucru.

– Tocmai de aceea îmi permit, draga mea. Nu înțeleg de ce n-ai apelat la mine. Te-aș fi ajutat cu multă plăcere.

Theo îl prinse de mâini și îl privi în ochi.

– Îți mulțumesc.

De când se întorsese din Spania, de când murise Kris iar Maria suferise acel oribil accident, Theo se afla permanent în gardă. Până și pentru Ianos păstra ceva rezerve. Uneori i se părea că această stare era reciprocă. Atunci se tulbura foarte tare. De multe ori se întreba dacă întâlnirea ei cu Ianos fusese sau nu întâmplătoare. Nu avea să-i reproșeze nimic, poate doar că ar fi dorit să aibă mai multă încredere în el. Asta fiindcă puținele cunoștințe comune din Spania îi deconspirase un secret: între Ianos și Kris fusese o relație mai mult decât amicală. Ceea ce i se părea suspect Theodoriei, era faptul că spaniolul nu se arătase prea încântat de vizita anunțată de Kris în România și nici prea afectat de moartea acesteia. Așa văzuse ea, dincolo de cuvinte. Ba, mai mult, o lăsase să creadă că pentru el, Kris nu fusese nimic mai mult decât prietena Theodoriei, care se afla pe lista cunoștințelor vag păstrate în memorie.

Această neconcordanță o irita deseori. Ceea ce o determină să aleagă momentul în care să deschidă fin acest subiect. Găsi o oază de liniște, într-o seară când ieșiseră împreună la plimbare.

– Știi de relația ta cu Kris. De când a murit ea, tu ești altul. Nu am nimic să-ți reproșez, decât că mi-ar plăcea să nu avem secrete noi doi. Spusese totul fără să se asigure că Ianos va concura sau nu la acest dialog.

Bărbatul nu se arătă câtuși de puțin deranjat de tema aleasă pentru conversație.

– Și dacă ți-aș spune că ai dreptate, te-ai simți mai bine?! Nu ai dreptul să fii geloasă pe cineva plecat dintre noi.

– Oricum nu mai are nici o importanță, continuă dezamăgită fata. Venise aici și pentru tine, nu-i așa? Urma să ne întâlnim toți trei spre sfârșitul vacanței. Asta în cazul în care n-ați fi făcut-o mai devreme. Oare cum ar fi fost?! Mai ales că era buna mea prietenă. Așadar, aflaseși de la ea despre accidentul din Spania. Despre faptul că eram invalidă.

– Și totuși, te-am căutat.

– Dar ea știa unde locuiesc. Tu însă ai negat că-mi cunoșteai adresa.

– Crezi că mai are vreun rost discuția asta? Important este că suntem împreună! Încercă Ianos să scurteze subiectul. Hai să mergem la club să-ți prezint prietenii. Asta ca să nu mai faci ochii mari când mă auzi că ne petrecem uneori timpul împreună.

Acest lucru o mulțumi pe Theo. Iar cei câțiva prieteni ai lui Ianos păreau aleși cu grijă. Erau vreo șapte. Trei dintre ei veniseră însoțiți. Fata se împrietenise repede cu toți. Îi plăcea să se facă remarcată, simțea pentru prima dată acest lucru; să recupereze timpul pierdut, făcându-se plăcută.

Spre surprinderea ei, într-o seară îl întâlni acolo pe Dan. Era cu comisarul-

șef Dumbrăveanu. Câteva clipe se întrebă dacă ar greși câtuși de puțin în fața conștiinței ei dacă i-ar spune polițistului ceea ce știa mai nou despre Ianos. Profită de câteva clipe în care spaniolul juca biliard și deschise direct subiectul, câștigând timp:

– Știu că nu este frumos ceea ce fac...

– Te ascult, zise scurt polițistul. Poate că nici prea urât nu este, glumi acesta, care părea pregătit pentru noutăți.

– Când am fost în Spania am aflat că Ianos și Kris fuseseră buni prieteni. Mult mai buni decât ne-a lăsat să credem, pârî fata, cu o ușoară notă de gelozie în glas.

– Mda, făcu Dan. E un punct de vedere. Poți trece mâine pe la birou să discutăm acest aspect?! Oricum, dacă aici ai vrut să ajungi, află că prietena ta s-a sinucis. Bucură-te așadar că cel de lângă tine e nevinovat.

– Nu pot avea încredere deplină în el, se plânse mai departe. Sunt niște lucruri care se contrazic.

– Mâine vom discuta și despre asta.

– O.K. zise Theo, privindu-l pe Ianos întorcându-se la masă.

Theodora, care în tot acest timp stătuse în picioare cu cei doi polițiști, se așeză lângă Ianos.

– Ce noutăți mai are? dori să știe.

– Kris s-a sinucis.

– Sigur?

– Întrebi de parcă tu ai ști altceva.

– Cum reușesc eu mereu să te nemulțumesc, zise prinzându-i mâna în imediatul moment ce Theo lăsase ceașca de cafea pe masă. Hai să facem pace! propuse acesta. Și să dăm uitării tot ceea ce a fost urât.

– Îmi place, zise pe un ton fals ea, ceea ce nu-i scăpă bărbatului.

Așa cum îi promisese comisarului, Theodora trecu a doua zi pe la birou.

– Ianos a devenit un străin pentru mine, se plânse fata. Pe zi ce trece ceva ne desparte.

– Asta nu ne privește pe noi, comentă ironic Dan.

– Dar simt că-mi ascunde ceva și acest lucru mă roade. De multe ori cred că el este motivul pentru care Kris s-a sinucis.

– Theodora, ai început să inventezi și nu din răutate spun acest lucru. M-am interesat de relațiile dintre ei. Au fost prieteni, dar nu iubiți, cum tinzi să subliniezi. Nu crezi că gelozia roade ajutată de tine? Spaniolul este curat. Nu are antecedente, iar la serviciu este bine văzut.

„Aș vrea să-i spun comisarului că nu știu despre el lucruri esențiale”, gândi fata, reproșându-și că n-a fost suficient de insistentă în ceea ce privește

relația ei cu spaniolul.

Dan Simionescu continuase să vorbească despre Ianos, dar ea nu auzise totul. În mintea ei se auzeau zgomote care de care mai ciudate.

– Crede-mă, auzi mai apoi, motivul pentru care vine în România este unul nobil. Altcineva își șterge bine urmele, de parcă ar zbura tot timpul.

Așadar, gestul ei fusese unul de rutină. Se mustră că avusese această hotărâre aseară la club și scurtă vizita pe care începuse deja s-o regrete. Ea încerca să ajute la prinderea criminalului care se plimba liber peste tot, cu bilet permanent de liberă trecere. Putea fi sub ochii polițiștilor, așa cum putea fi în mijlocul unei păduri.

Imediat ce coborî scările, recapitulă fugar filmul tuturor întâmplărilor. Comisarul o considera în continuare naivă, așa cum făcuse la început; ba, mai mult, ignora piste pe care ea zărea vag o urmă crudă. Merse direct acasă și trăi un ciudat sentiment de bucurie și liniște. Deschise poarta sufletului și intră. Simți senzația de siguranță și râse, fără motiv. Apoi se închise și se baricadă în propriul trup ca-ntr-o temniță și azvârli cheile.

De când plecase din mănăstire, Theodora nu avusese nicidecum zile foarte liniștite. Ar fi dorit să se poată întoarce din când în când acolo, să poată fragmenta timpul prin vacanțe periodice în care să se încarce.

Într-una din zilele următoare se hotărî să onoreze promisiunea făcută prietenelor sale din „Sfânta Filoftea” și să le facă o vizită. Ianos se oferă s-o însoțească. Theo cumpăraseră daruri pentru toate, fapt care-i stârni curiozitatea bărbatului; acesta scâpă totuși o întrebare câtuși de puțin deranjantă, la foarte puțin timp după ce încheiase acel pact cu fata:

– Văd că încă îți permiți, draga mea.

– Chiar sunt obligată să-ți dau socoteală? Am fost o bună tenismană, știi foarte bine acest lucru, sări ea.

– Nu vreau să ne certăm, era o simplă constatare. Și apoi, nicio atenție nu poate recompensa grija pe care ele au avut-o pentru tine, o întoarce bărbatul.

Deși venise iarna, peisajul era mirific. Pădurile se înnoiseră cu straie noi și aveau aspectul unei povești. Timpul parcă încremenise acolo între dealuri și păștorea clipe de vis.

Ianos fixă poarta înaltă, din lemn, cu bârne groase în formă de cruce, frumos încadrate unele în altele, în funcție de mărime.

– Trebuie să te fi durut rău. Norocul tău este că nu ai avut urmări grave. Mă refer la faptul că ai fost aruncată peste acest gard.

Fata insistă:

– Nu-mi mai aminti, te rog. Mai tare mă doare acum că trebuie să privesc în trecut. Aș vrea să aleg de acolo doar ce-mi place. De exemplu, drumul de la

poarta aceasta spre chilia Emiliei. Și arată cu mâna stângă, iar fața i se luminează. Ca atunci când locuia aici. Simți adierea unei liniști mereu râvnită iar mintea i se curăța brusc de tot ceea ce fusese urât.

Măicuțele o primiră cu brațele deschise. Cu toate acestea, vizita lor se redusese la numai o oră. La spital îi așteptau micuții cărora le dedicaseră restul timpului lor.

Un prieten de la club le recomandaseră o asistentă care s-o înlocuiască pe Maria. Amândoi acceptaseră fără să ceară detalii. Aveau nevoie de un om care s-o înlocuiască pe Maria, în cel mai scurt timp.

Noua angajată se prezintă la serviciu în ziua imediat următoare. Se numea Ilinca Dobre. Era o femeie de vreo douăzeci și cinci de ani, brunetă, cu părul până pe umeri, îmbrăcată elegant, cu palton lung, negru. Purta cizme cu toc și o poșetă mare, tot neagră. Pășea pe holul spitalului rar, sacadat, sigură pe ea, măsurând și fixându-și totul cu privirea care părea că nu iartă nimic.

– Tu?! Întrebă Theo când dădu cu ochii tocmai de infirmiera pe care o concediasse la numai câteva zile după ce o angajase, imediat după întoarcerea ei din Spania.

– De parcă ai avea în fața ochilor o fantomă! zâmbi femeia care trase un scaun și luă loc. Se pare că pot fi de folos pe undeva.

Ceea ce înțelegea Ianos era că cele două tinere nu se agreeau deloc. Așa că preferă să asiste ca la o scenă de teatru unde protagoniste se întreceau în a-și demonstra, fără voia lor, talentul.

– Dacă știam că ești tu, n-aș fi acceptat.
– Probabil că am avut noroc.
– Dacă poți numi noroc...
– Theo, n-am crezut că-mi vei declara război. Vreau să fim prietene.
– Nu știu cum definești tu prietenia, evită fata propunerea Ilincai.
– De unde știai de acest ... post?
– Maria este prietena mea. Așa că mi-am permis s-o înlocuiesc. Iar cel care m-a recomandat este vecinul bunicilor mei.

Ianos interveni, aruncând o privire ascunsă Theodorei:

– Ajunge pentru astăzi. Nu crezi că ești răutăcioasă?
– Spui asta în fața ei? Adică îi iei apărarea?! Și nici măcar n-o cunoști.
– Nu trebuie să cunoști un om pentru a fi politicoasă cu el.
– Știu, dar Ilinca nu mi-a plăcut încă de la început.
– Fă-mă să înțeleg, își exprimă Ianos nedumerirea.
– A fost infirmiera mea, vreme de câteva zile, când eram în acel cărucior.
– De ce numai câteva zile? Ce s-a întâmplat între voi?
– Începuse să mă calce pe nervi. Prea vroia să le știe ea pe toate. Și am con-

cediat-o, zise, aruncând priviri tăioase tinerei din fața sa.

– Atunci de ce ai primit-o în casa ta?

– Mi-a recomandat-o Kris. Era fiica unor cunoștințe. Tot timpul fata asta are o carte de vizită în buzunar.

În ciuda tonului aspru pe care-l folosisese Theodora, Ilinca nu comentă; nici măcar nu schițase vreun gest de nemulțumire. Se așezase picior peste picior și aștepta verdictul. În mintea ei însă, gândurile ridicau ziduri ca niște fortărețe, asta în eventualitatea că i-ar folosi cândva. Și, cu siguranță, acel “cândva” era destul de aproape.

– De mâine te prezinți la serviciu, zise Ianos. Apoi se întoarse către Theo.

– Și tot de mâine, eu voi pleca. Nu știu pentru cât timp. Trebuie să mă întorc acasă cu riscul de a nu vă ști bune prietene, continuă zâmbind. Oricum am mare încredere în voi.

– În noi?! ripostă Theodora.

– În voi toți. Sunteți o echipă. Iar cu tine voi ține permanent legătura. Am să-l aduc pe Andrei când mă voi întoarce.

– Dar...

– Andrei este bine.

– Niște prieteni doreau să-l înfieze, acolo, în Spania. ți-am mai zis.

– Sunt niște formalități peste care nu putem trece, știi bine. Vom mai discuta despre asta.

– Perfect. O să-mi lipsești, preciză, schimbându-și glasul.

Theodorei nu-i convenise deloc faptul că Ianos vorbise deschis în fața Ilincăi, mai cu seamă că era nou venită. Simți în sufletul ei o mare mâhnire. Bărbatul se transforma sub ochii ei și nu putea împiedica acest lucru. Exista mereu noi scuze pe care trebuia să le înghită vrând-nevrând. O pală de regret trecu prin mintea ei, debusolând-o. Căută stima pe care i-o promisese prezentul și n-o găsi acolo, în poșta sufletului. Era clar că Ianos ascundea ceva, ceva ce îi scăpa. Ceva gri care se înnegrise pretimpuriu și nu se lăsa modelat. Alternativ, un sentiment de reproș îi luă locul. Găsi că devenise prea posesivă cu bărbatul pe care-l dorea aproape. Dar el nu-i reproșase acest lucru. Accepta ifosele ei cu o resemnare ce nu-și găsea explicație. Iar acest lucru o deruta și mai tare. Nu iubirea era sentimentul care-i lega ci mai degrabă prietenia sau, mai nou, colegialitatea.

De când plecase Ianos, singurătatea profitase din plin de sufletul ei. Re-luaseră legătura pe Internet și parcă se apropiaseră din nou. Îi spunea așa cum îi plăcea ei, Dora. Cât timp fuseseră împreună aici, evitase s-o alinte astfel. Într-o zi îi aminti despre Adonis. Se interesase de ea și dorea s-o vadă. Această veste nu-i pică tocmai bine Theodorei, lucru pe care nu i-l ascunsese lui Ianos.

– Vezi cum poți să-l înlături, spuse pe un ton grav. Nu doresc prezența lui

în preajma mea. Acest om nu-mi aduce decât ghinion, se plânse Theodora.

Dacă Ianos i-ar fi putut vedea chipul, poate că ar fi înțeles-o mai bine. Căpătase o licărire stranie în priviri, gata să străpungă monitorul pe care stătea scris numele lui Adonis. Își imaginează omul de care fugise și pe care nu-l dorea să-l revadă. Or el venea ca o umbră după ea, o umbră de care se descotorosise profitând de acel eveniment neplăcut petrecut în Spania.

Când Ianos îi aminti pentru a doua oară acest lucru în numai o săptămână, deja simți că atinsese apogeul. De astă dată primise comunicarea prin telefon:

– Te-am rugat să-l înlături și insist acest lucru. Cu orice preț, decise Theo.

– Mă înspăimânți Dora, răspunse Ianos. Nu te recunosc. Atât de tare îl urăști pe acest bărbat? Oare există motive bine întemeiate care te determină să-l treci în categoria persoanelor care nu-ți sunt agreate? Adonis mi-a vorbit frumos despre tine.

– Ce interes are să-ți vorbească despre mine? Tenisul a trecut pe ultimul loc.

– Are, Dora, fiindcă el este tatăl tău. Accentuase cuvântul “tatăl”, care a căpătat deodată o rezonanță atât de dură încât un cutremur adânc se porni crud și atotstăpânitor în sufletul fetei, făcând să se prăbușească ziduri de fier în care reușise să-și izoleze, cât de cât, existența. Nu găsi loc unde să se ascundă. Totul fusese inopinat și tăios. Încremenii cu mâna pe telefon iar mintea parcă i se blocă. „Să fie oare un joc?” se întreabă.

– Ce vrei să spui? găsi puterea să continue, ajutată de acest din urmă gând.

– Adevărul, Dora. Acceptă-l așa cum este. Toată grija aceea nu era decât pârintească. Te părăsise când erai foarte mică. Dar te-a adorat și a făcut în așa fel încât să devii o mare tenismană. Acel antrenor român care te-a trimis peste hotare a făcut-o la insistențele lui. Faptul că tu erai o fată ambițioasă l-a mulțumit pe deplin. Te-a văzut cum evoluezi sub ochii lui și era foarte mândru. A încercat să te facă să nu-ți lipsească nimic și cred că a reușit, deși te-a sufocat uneori.

– Doamne, exclamă fata. De ce-mi spui toate acestea abia acum? Ai avut atâta vreme. De ce n-ai făcut-o?

– Nici eu n-am știut până astăzi, se scuză parcă Ianos.

– Înțeleg... Probabil că a avut un motiv bine întemeiat de mi-a ascuns atâta timp faptul că sunt fiica lui. De fapt ... ne-a ascuns ....

– Nu sunt în măsură să-ți răspund la nici o întrebare. Mi-a promis că vom discuta curând. Te voi ține la curent.

– Nu știu dacă trebuie să mă bucur sau nu. Aud clopote bătând și nu presimt ce vestesc ele... E atâta gri în sufletul meu încât simt că toata ceața lumii s-a îngramădit acolo.... În zadar încerc să mă eliberez, simt o gheară care mă prinde și mă strânge rău de tot.

În urma convorbirii, spaniolul concluzionează că fetei îi era teamă de cel ce pretindea că îi este părinte. Timbrul vocii îi era tremurat, cuvintele nu-i erau a îndemână și făcea pauze între ele, semn că pierduse acea stăpânire de sine care persistase totdeauna.

Într-adevăr, pe Theodora această veste n-o bucură. Se obișnuise să-și trăiască singură viața, fără decizii venite din afară. Or pe Adonis tocmai acest lucru îl caracteriza. Hotărî totuși să treacă pe Strada Luminii și să caute agenda în care era notat numărul lui de telefon.

Ajunsă în fața porții, se opri. Privi casa de jur împrejur. Așadar, când era foarte mică, Adonis locuise aici. Probabil că o alintase cu drag, dar toate clipele frumoase muriseră înainte de a le putea recepționa și transforma în amintiri. De câte ori își întrebase mama despre tatăl ei, aceasta evita să-i spună cât ar fi dorit ea să știe. Singura explicație stătea scrisă între ghilimele: „Un tată adevărat nu-și părăsește niciodată copilul”. Ea tradusese aceste cuvinte mereu sub alt înțeles, în diferite etape ale vieții, în funcție de sentimentele pe care le trăia în acele clipe. Și-l imaginase ca fiind un bărbat dur, numai când se simțea singură. Cel mai mult îi lipsise în zilele ei de naștere. Atunci ar fi vrut să strivească foarte tare copilăria și s-o arunce, precum un măr ros de vierme pe dinăuntru.

Stătu aici câteva ore. Începuse să-i fie dor de fiecare lucru pe care îl lăsase în această casă. Aerisi peste tot și șterse praful. Apoi ieși în grădină și măsură cu privirea fiecare palmă de pământ, acoperit cu un start subțire de zapadă. Dacă altădată savura cu nesaț clipa în care primii fulgi de nea sărutau pământul, acum nu dăduse nici o importanță apariției zăpezii. Evenimentul nu mai avea un farmec aparte care să-i purifice și să-i înveselească ființa.

În spatele casei, masa rotundă de piatră înconjurată de șapte scaune tot de piatră, în viziunea ei “Alba ca Zăpada și cei șapte pitici”, îi urau parcă bun venit. Începură s-o îmbie la compania lor și s-o certe tacit că i-a părăsit. Alături, un măr dulce, încărcat de promoroacă, iar lângă măr - tufele de liliac alb și mov, ramuri albe, uscate, care, în primăveri de-a rândul îi desfătaseră ochiul.

În hotarul din spatele casei, chiar în gard, fântâna de care nu-și amintea s-o fi folosit vreodată avea și ea s-o dojenească de indiferența cu care tratase toate aceste lucruri dragi cândva. Se simți atrasă de tot ceea ce întâlnea în calea ei, mai mult ca oricând, și hotărî să rămână aici peste noapte. Își cumpără pastramă de pui și iaurt de la un magazin aflat la câteva sute de metri de casă. Apoi își pregăti patul în dormitor și se uită la televizor până seara târziu.

Se trezi dimineța proaspătă și odihnită. Era duminică. Abia acum își aminti de numărul lui Adonis. Căută agenda în sertarul de jos al bibliotecii și introduse numărul în memoria telefonului. Mai privi fugar peste alte numere însă găsi că acelea n-o interesau deocamdată. Puse agenda la loc, iar privirea îi căzu

pe o scrisoare. Nu-și amintea de ea sau poate nu-i dăduse niciodată importanță. Destinatarul era chiar ea, Theodora Marin și fusese expediată de Kris, din Spania. Data poștei – 22 mai. Își aminti că primise plicul chiar în ziua în care se precipitaseră toate acele evenimente nedorite. Scrisoarea era ruptă la colțul din dreapta. Era scrisă citeț, caligrafic, ordonat. O ruga să ia legătura cu un prieten pe nume Alexandru și îi lăsa un număr de telefon. Acesta urma să-i aducă la cunoștință lucruri foarte importante.

Așadar scrisoarea fusese redactată pe 20 mai, o primise pe 1 iunie, Kris murise pe 28 septembrie, iar acum era 14 noiembrie. Găsi un număr de mobil. Îl trecu în agendă de astă dată, întrebându-se ce descoperiri vor urma și unde va duce acest misterios semnal. Sună îndată și răspunse o voce somnoroasă, de bărbat.

– Sunt Theodora Marin zise, făcând o scurtă pauză. Am acest număr de telefon ...

– Știu de unde îl ai, însă mă tem că este prea târziu. Kris nu mai are nevoie de serviciile tale, zise scurt vocea.

– Nu înțeleg nimic. Cine sunteți? Despre ce servicii vorbiți? Cum aș fi putut-o opri eu de la moarte? se miră fata.

– Dacă vrei ne întâlnim, Theodora, propuse bărbatul. Astăzi se poate? continuă acesta, fără să-i lase fetei timp de gândire.

– În regulă, acceptă fata. La 16,00 în fața Parcului Tineretului.

– Voi fi acolo. Cu siguranță ne vom recunoaște.

Timpul trecu repede. Tot felul de gânduri și explicații se învâlmășeau în mintea fetei. Ce rol ar fi trebuit să aibă sau ce rol ar mai putea să aibă de acum înainte?!

De la câțiva metri îl recunosc pe Alexandru, unul dintre prietenii lui Ianos. Avusese dreptate când îi spusese “cu siguranță ne vom recunoaște”. Ea considerase doar o formalitate de exprimare, în sensul că, nici unuia dintre ei nu i-ar fi fost foarte greu să descopere o persoană de sex opus așteptând acolo, la acea ora.

Îl știa de la club și, încă de la început, acesta îi făcuse o impresie bună. Era un bărbat înalt, cu părul dat peste cap, de constituție athletică. Îmbrăcat în blugi și scurtă de piele moro acesta deveni, la o simplă vedere, bărbatul căruia multe femei i-ar fi acceptat invitația. Tonul vocii îi era convingător, ferm și își stăpânea foarte bine gesturile, care se dovedeau a fi cât se poate de plăcute. Când îl întâlni, fata zâmbi.

– Numai la tine nu m-am gândit, se scuză parcă ea.

– Dacă sunt ... neglijabil!... glumi și el.

– Cum se face că de câte ori ne-am întâlnit nu mi-ai arătat a avea ceva de

discutat cu mine? intră direct în subiect, Theodora.

– Unu - fiindcă faptele erau de domeniul trecutului; doi - tot timpul erai cu Ianos iar el este și trebuie să rămână total străin de aceste lucruri; și trei - deși Kris mi-a spus că pot avea încredere în tine, am dorit să mă conving personal iar asta cerea timp.

Intraseră în parc și înaintaseră pe alea principală. Ajunseseră lângă lac. Aici se opriră involuntar, ca și cum singurul martor al destăinuirilor trebuia să fie lacul. În ciuda faptului că era frig, ieșise multă lume la plimbare. Curiozitatea își întinsese aripile ca o cucuvea flămândă, gata să atace. Theodora începu să se frământa, ceea ce nu-i scăpă bărbatului. Acesta lasă intenționat acest subiect să alunece.

– Cum o mai duci, Theo? Când se întoarce Ianos?

– Sunt bine, dacă te referi la fostul meu ... handicap. Iar despre Ianos, probabil că știi mai multe despre el decât mine. Doar este prietenul tău.

– Iar tu prietena lui, sublinie Alexandru.

Nervii începuseră să se încordeze. Trecuseră zece minute, iar acest om nu-i spusese de fapt adevăratul motiv pentru care ceruse această întâlnire. Începuse să ningă des, iar pomii îmbrăcați în rochie de mireasă, păreau sculptați în timp.

– Mă cam grăbesc, zise Theodora, uitându-se la ceas.

– Înțeleg. Și eu care speram ca această întâlnire să fie doar prima ...

– Eu nu înțeleg sau nu știu ce să înțeleg, răspunse Theo, accentuând cuvântul eu.

– Bine. Te-am supărat puțin. Ești mai frumoasă când te superi. Are vreun rost să te întreb dacă pot avea deplină încredere în tine?

– Nu știu. Are?

– Bun răspuns. Kris a fost un om de încredere.

– Știu asta.

– Și vreau să fii și tu la fel. Acest lucru ți-l cerea în acea scrisoare.

– Nu știu ce m-a determinat să n-o citesc atunci. Am păstrat-o, totuși. De fapt, au fost o mulțime de evenimente care s-au derulat la acea vreme și dacă-mi amintesc bine, chiar în aceeași zi. Dacă aș putea schimba ceva..., continuă cu o undă de regret în glas.

– Să schimbi ceva nu cred, însă poți să dai o mână de ajutor. Fiind bune prietene, cunoșteai desigur că situația financiară a ei nu era una de invidiat. Faptul că tatăl său avea o boală incurabilă a determinat-o să recurgă în ultimul timp la cele mai ciudate mijloace de a face rost de bani.

– Adică?...

– Nemaiputând suporta această situație a început prin a se droga. Iar mai târziu prin a face trafic cu stupefiante.

- Doamne, se miră Theo, nu se poate. De când se întâmplă acest lucru?
  - De când ai plecat tu din Spania. La început a evitat să se destăinuie, apoi a dorit să ia legătura cu tine, prin mine.
  - Dar ce rol ai tu în toate acestea? Și de ce nu m-a sunat pur și simplu pe mine? De ce n-a trimis un e-mail?
  - Fiindcă avea impresia că telefonul ei era urmărit. Nici prin Internet nu putea comunica în siguranță cu tine.
  - Bun, zise fata. Și eu ce trebuia să fac? Sau, ce trebuie să fac... acum?
  - Să mergi la o adresă pe care ți-o dau îndată și să ridici un colet. Este trimis pe numele tău. Acolo locuiește o bătrână, iar coletul este pentru mine. L-a adus nepotul ei când a vizitat-o.
  - Dar ce conține acel colet?
  - Droguri, draga mea, răsă bărbatul, ca și cum era un lucru obișnuit. ți-am spus că familia ei are mare nevoie de bani. Iar eu sunt cumpărătorul, se prezintă acesta direct, fără menajamente. Nu mă vei denunța poliției, știu asta.
  - De ce crezi că n-aș face-o? se miră Theodora.
  - Fiindcă acel colet este pe numele tău. Iar bătrâna are instrucțiuni precise să-l păstreze până ce te vei prezenta personal să-l ridici.
  - Știe ce conține?
  - Medicamente pentru ... mama ta.
  - Biata mamă, murmură dezamăgită fata. De ce mă bagi în asemenea încurcături, Alexandru?
  - Kris te-a recomandat. Ești singura persoană de încredere de la noi.
- Theo își strânse pumnii. Simțea că ia foc. Parcă întreaga zăpadă se topise și clocotea în jurul ei. Rămăsese mută, cuprinsă de spaimă. În corpul ei se răspândeau fiori care alternau între rece și cald. Dacă avusese impresia că timpul începuse să îngroape trecutul și lucrurile tindeau să se așeze, acum simțea pe pielea ei cum încep să se aprindă scânteii de neliniște. Grave scânteii. Uriase. Dacă reușise să-și facă un program personal bine conturat, acum privea nepăsătoare cum scapă frâiele vieții sale. Testase toate persoanele care intraseră în grupul ei și avea impresia că făcuse acest lucru cu răbdare, migală și pricepere. Tot așa procedase și cu Alexandru. Discutase de câteva ori cu el și îi făcuse impresia unui om bine educat, cu grad admirabil de cultură generală.
- Dădu vina pe Kris, care încurcase bine lucrurile înainte de a părăsi această lume.
- Dă-mi timp, Alexandru!, i se adresă ușor arogant. Nu pot lua o hotărâre pe loc. Coletul mai poate aștepta. Ce mai contează o zi, două?
  - Ascultă Theo, nu vreau să cred că-i vei spune comisarului. V-am văzut discutând, acolo la club. Lasă impresia că este una dintre bunele tale cunoștințe.

Fata evită răspunsul.

– Ești unul dintre aceia ... care se droghează?, dori să întrebe, însă răspunsul bărbatului veni repede.

– N-am încercat încă. Prefer comisionul...

– Știam despre tine că lucrezi la o firmă de mașini.

– Asta nu mă împiedică să mai câștig un ban. Se pare însă că am nevoie de o sursă sigură, așa cum a fost Kris.

– Dar banii pentru marfă?

– I-am dat fetei când a fost aici.

– Așadar cu tine s-a întâlnit în seara aceea.

– Exact. Văd că ești bine informată. Dar n-am omorât-o eu, dacă ți-a trecut acest gând prin minte. Știi bine că s-a sinucis.

– Atunci înseamnă că reprezintă unul dintre motive.

– Nu cred să am vreo legătură. Era doar supărată că trecuse atâta timp. Urma să vorbească personal cu tine.

– Dar Ianos? Am înțeles că erau buni prieteni.

– Mai degrabă el a fost unul din motivele pentru care a făcut-o. El și tu.

– Și eu?!

– Da, aflase că ea era prietena din Spania în timp ce tu erai cea de aici.

– Doamne! Nu se poate!

– De unde știi toate acestea?

– De la ea.

– Adică ești ultima persoană care a văzut-o în viață!

– Cam așa ceva, zise pe un ton nepăsător. Asta în cazul în care nu s-a mai întâlnit cu altcineva după aceea, adică, după 22,30. Nu știi cât regret...

– Îmi dau seama. Însă de un singur lucru nu sunt sigură: i-ai dat ori nu acei bani blestemați?

– Întreab-o, Theo, veni îndemnul bărbatului în timp ce îndepărtă cu piciorul un bulgăre de zăpadă. Nu vezi că nu ai alternative? Pronunță dur, arătându-și cealaltă față. Ori comunici cu mine, ori anunț poliția că te ocupi cu traficul de droguri. Comisarul Simionescu abia așteaptă o asemenea informație. Dovada este acolo, la numărul 65.

– Unde acolo? întrebă Theo, speriată.

– Ești curioasă?! Te voi duce eu personal. Nu doream să fiu răutăcios, însă mă forțezi.

– Spuneai la telefon că nu mai are nevoie de serviciile mele.

– Exact. Începi să ne confunzi. Nu ei îți oferi acum serviciile, ci mie.

Theo oftă lung. Simți inima rupându-i pieptul. Se făcuse seară. Trecuseră

de multe ori prin aceleași locuri, fără să realizeze. Începuse s-o doară sufletul tare de tot, iar teama să curgă șiroaie. Tabloul vieții deveni dintr-o dată trist și respingător. Simți nevoia să se retragă, să mediteze și apoi să ia primele măsuri.

Noaptea nu fusese nicidecum un sfetnic bun. Ba, mai mult, dimineța o găsi cu ochii încărcăți de cearcăne iar viața continua să-i biciuiască nemilos sufletul. Apăruseră munți de clipe care se cereau traversate rapid. Și toate aveau nuanțe arămii, cu gust amarui. Erau orientate ca săgețile indicatoarelor, în toate direcțiile. Nu făceau decât să strivească celulele nervoase, să le preseze, să le distrugă. Căci ele se așternuseră la picioarele ei ca o năframă șifonată. Și mai ales, toate înțepau adânc și sălbatic.

Se trezi dimineată devreme și își făcu cafeaua. În fața cafelei, în bucătărie, medită adânc asupra celor ce știa că se vor întâmpla fiindcă păreau inevitabile. Bău două cești pline, apoi se îmbracă într-o pereche de blugi și un tricou alb cu negru, gros. Își trase o scurtă de piele neagră și preferă să meargă la serviciu pe jos. Era atâta alb în jur încât simțea că se înecă. Se întâlnește cu Ilinca față în față, de parcă ar fi avut întâlnire. Nu schimbaseră multe cuvinte de când plecase Ianos, fiindcă Theodora evitase pe cât posibil contactul cu asistenta care o înlocuia pe Maria. I se părea că este amestecată peste tot, flămândă să încurce viețile oamenilor.

Ilinca o salută zâmbind și își continuă drumul cu pași repezi. Acest gest o mulțumi oarecum. Simțea nevoia de singurătate, în ciuda faptului că nu de mult definise acest sentiment ca pe o boală. Încercă să facă ordine în gândurile sale, să le așeze pe categorii și pe rafturi, ca-ntr-o bibliotecă. Să le spele și să le așeze frumos, apoi să le încuie și să le sigileze.

Un gând nou se ivi la orizont, strălucind, seducător dar în același timp înspăimântător. Trebuia s-o mobilizeze pe Maria să vorbească cumva, să lege toate întâmplările cu același fir, apoi să le etaleze pe simezele realității. Să cerceteze amănunțit ce legătură are ea cu toate aceste aspecte. Faptul că asistenta care o înlocuia pe Maria era chiar fata pe care ea o concediasse imediat ce simțise privirea pătrunzând adânc în sertarele vieții sale, nu i se părea o pură întâmplare. Hotărî să forțeze acest lucru chiar în după amiaza aceea făcând abstracție de eșecurile anterioare. Maria nu discutase nimic, cu nimeni. Expresia feței sale dovedea că limba în care i se adresau toți apropiații, îi era total necunoscută. Comisarul Simionescu obținuse de la fată doar un simplu X, urmat de semnul mirării, scris pe o foaie albă. Nu pomenise nimănui despre aceste simboluri oarecum stranii. Adică persoanelor civile, implicate în aceste evenimente. „Necunoscut”, tradusese pe loc. Apoi, „atenție, răufăcătorul este deja bifat, fii cu ochii pe el”. Ceea ce Dan nu contenea să facă. Doar că pe pista aceea nu era doar un singur alergător. Iar cronometrul arăta, alternativ, diferențe care se măreau și

se micșorau brusc, iar fiecare schimbare răsturna “clasamentul”. Un clasament foarte ciudat deocamdată.

Maria ieșise din spital fără a se arăta interesată de vreun progres. Se mulțumea să-și fixeze în fiecare zi un alt punct, o altă traiectorie de care să se agațe doar cu privirea. Nici cel mai bun psiholog nu ar fi putut citi în privirile sale, nu ar fi putut traduce starea exprimată prin gestul acela de a fixa un anumit punct, insistența de a-l privi, viteza de a-l schimba cu altul și dorința de a reveni asupra lui la un moment dat.

Dan cercetase toate aceste lucruri de multe ori. Începuse să ghicească următoarea mișcare a capului, timpul și mulțumirea interiorizată undeva dincolo de corneea, că gândul părea să-i fi fost înțeles. De aceea, poate, Maria acceptase să schițeze acele semne misterioase pe hârtie. Așadar, Dan îi câștigase încrederea, puțină dar suficientă. Mai trist era faptul că dosarul lui căpătase proporții care nu cereau amânare. Iar pe lângă acesta se iviseră altele noi, la fel de grave și urgente. Fiindcă un polițist trăiește într-o viață cât un alt om în două vieți. Iar la sfârșit, când privește peste umăr, își dă seama că n-a fost decât o clipă, insuficientă, în care a înghesuit ca-ntr-un rucsac, viața lui și viețile altora.

Ianos nu dădea semne că ar dori să se întoarcă prea devreme în România. Telefoanele începuseră să-și piardă ritmul, deveniseră din ce în ce mai generaliste, esența cuvintelor de suflet se pierduse peste mări și țări iar glasul lui aducea ca al unui artist care se străduia să-și interpreteze bine rolul. Adevărul este că nici Theo nu se grăbea să dramatizeze situația, sau, cel puțin, se străduia să-și dovedească acest lucru. Pe undeva era mulțumită că Ianos se afla la mulți kilometri distanță, ferind-o astfel de explicațiile în legătură cu Alexandru.

Oricum, se hotărâse să ridice cât mai repede acel blestemat de colet. Cu fruntea sus. Bărbatul mergea la șantaj, era clar. Îmbrăca „haine” diferite, în situații similare. Când îl cunoscuse, la club, îi simțea uneori privirea fixată pe chipul ei. Deși nu lăsase naivitatea s-o domine, se mulțumise să creadă că o admira oarecum, mai ales că nu demult aflase despre relația dintre Ianos și Kris.

La serviciu, timpul trecu relativ ușor. Se jucase cu micuții și recâștigase simpatia lor. Le vorbise mult despre Spania, țara în care tenisul fusese regele ei adorat și unde dorința era totdeauna ordin pentru cei din jurul ei. Le-a vorbit despre lacul plin cu rațe albe, unde mergea frecvent să le hrănească cu firimituri de pâine și cărora le pune diferite nume, mereu altele fiindcă ele nu erau totdeauna aceleași. Le-a vorbit despre grădina tropicală Atocha, situată în marea stație a metrourilor și trenurilor, unde sute de minuni fluorescente ale naturii își etalează frumusețile, sau despre apa care dansează în ritmul muzicii lui Bethoven.

Copiii ascultară cu luare aminte, și, din când în când, liderul lor se grăbea s-o întrerupă:

– Noi când vom merge acolo, Theodora?

Ea le zâmbi, îi mângâie și le răspunse evaziv:

– Vine o zi în viață când fiecare pornește pe o traiectorie necunoscută, cu liberă trecere și bariere, cu lumini și umbre, cu liniște și zgomot.

Atunci copiii încetau să intre în labirintul explicațiilor fiindcă enumerarea acelor toponime se agățaseră urât de urechile lor. Oricum soarta lor fusese scrisă încă de la naștere.

În după amiaza aceea dorea s-o viziteze și pe Maria. Îl sună mai întâi pe Alexandru și fixă ora de întâlnire. La 18,00 în fața Parcului Tineretului.

Se eliberă de orice emoție și păși sigură pe ea, să înfrunte necunoscutul. Imaginea comisarului Simionescu se risipi printre gânduri firave care nu cereau consultanță.

Alexandru o aștepta. Spre surprinderea ei, o sărută pe obraz, fugar, ca un licean. Acest gest îi dezacordă ușor stresul, însă nu o eliberă definitiv.

– Mergem cu mașina, o informă bărbatul.

– E departe? dori să știe fata.

– E ceva, dar nu durează mai mult de o oră. Apoi te voi conduce acasă.

– Mă descurc, oricum. Pot lua și un taxi.

– Nu vreau să crezi că sunt atât de .... Nu găsi cuvântul potrivit și schimbă subiectul. Sau poate cinăm împreună.

– Unde vrei să bați, Alex? îl întreabă pe un ton nevinovat.

– Ești în gardă, știu. Este firesc, ocoli bărbatul răspunsul.

Mașina porni pe străzi lăturalnice, apoi i se păru că trece pentru a doua oară prin același loc și iar alte străzi pline se așterneau necunoscute, până ce opri la poarta unei case cu gardul de fier, vopsit în verde. Sună la poartă și în prag apăru o femeie cam de șaizeci de ani, îmbrăcată într-un capot cărămiziu. Avea figura blândă și aruncase un zâmbet fără să știe ce căutau acele persoane necunoscute la ușa ei.

– Ea este Theodora, spuse Alexandru, sec.

Femeia se încruntă scurt, căutând prin sertarele memoriei.

– Fata cu coletul, ajută bărbatul.

– Aaa...! Se miră femeia, biata de tine, cred că s-au și expirat acele medicamente. Cum s-a descurcat atâta timp mama ta fără ele? Mereu m-am întrebat de ce nu vii să le iei. E ceva scump, nu? Scump și greu de procurat, bănuiesc.

– Da, doamnă, răspunse Theodora. Nu știu ce cunoașteți dumneavoastră despre acest colet, însă moartea prietenei mele, cea care l-a expediat, a creat această situație.

Femeia îi pofti în sufragerie, unde le trase scaunele de la masă și îi invită să se așeze.

– Te înțeleg, continuă aceasta pe același ton calm. Scuzați-mă, mai zise apoi, și dispăru într-o cameră care dădea, din sufragerie, spre stânga. Căută într-un dulap, undeva în corpul de sus, și veni cu un colet îmbrăcat în hârtie albă și i-l întinse fetei. Aceasta avu o reacție de repulsie la vederea sa, mai ales că numele ei era scris citeț și destul de mare iar conținutul nu-i era deloc străin. Apoi pronunță ușor:

– Mulțumesc mult doamnă, nu știți cât mi-ați fost de folos. Se ridică brusc și întinse coletul lui Alexandru care îl prinse cu ambele mâini, semn că pentru el reprezenta o valoare. Bărbatul zâmbi frumos, lăsând să se înțeleagă că amenințarea este departe de persoana ei și că nu are de ce să se teamă. Apoi sărută mâna doamnei, gest pe care, spre surprinderea fetei, la sosire nu l-a făcut. Urcară în mașina care demară pe strada plină de gropi și pietriș umed.

– Ești mulțumit? întrebă Theo.

– Și încă nu știi cât, răspunse el. Nu fi răutăcioasă, ai încredere în mine. De mult doream să te cunosc, însă veneai mereu însoțită de Ianos. Acum că suntem mai puțin ocupați, accepti invitația de a lua cina împreună?

– Astăzi nu pot, refuză Theo.

– Astăzi și niciodată, continuă dezamăgit Alexandru.

– N-am spus asta, zâmbi fata. Vreau să vizitez o prietenă. A ieșit de curând din spital, în urma unui accident de mașină. Nu dorește să comunice cu nimeni, vrea să dovedească tot timpul că se simte bine în lumea nou creată, simplă și proprie.

– Aș vrea să te însoțesc, dacă se poate, se oferi bărbatul.

– Nu știu cât se poate, ținând cont de faptul că ne cunoaștem foarte puțin. Iar impresia pe care mi-ai creat-o nu este una dintre cele mai bune.

– Îmi cer scuze, trebuia să joc puțin teatru. Altfel coletul ar fi rămas acolo mult și bine.

– Spune-mi, are foarte mare importanță conținutul lui?

– Da, de el depinde viața mea. De acest colet, sau de altele cu conținut identic. Sufăr de o boală complicată, al cărei tratament necesită foarte mulți bani. Cum altfel aș putea face rost de ei dacă nu pe calea cea mai sigură?

– Doamne, făcu fata, această boală este ... tratabilă?

– Da, însă în urma acestui tratament pe care va trebui să-l urmez vreme de șase sau șapte ani. Acum înțelegi?

– Într-o oarecare măsură. Oricum a mai dispărut ceața care-ți învăluia sufletul în ochii mei.

– Prin faptul că sunt bolnav?

– Nu, prin faptul că ai o motivație.

Și, într-adevăr, Theodora alungă teama pe care o ținea de lanț, cât mai apro-

ape. Se simțea ca un iepure stând mereu la pândă, cu urechile ciulite. Or pericolul venea tocmai când adormea, o fracțiune de secundă.

Ajunsesese în fața blocului Mariei, pe Calea Viilor.

– Oprește, ceru Theo. Chiar aici locuiește prietena mea.

– Curios, se miră Alexandru. De parcă aş citi în gândurile tale.

– Ai putea avea acest har, râse Theodora. Mă aștepti sau mergi cu mine?

Răspunsul nu veni.

– Haide, nu stăm prea mult, îl invită Theodora.

Sună la apartamentul Mariei și răspunse mama acesteia. Îi pofti înăuntru și îi rugă să aștepte puțin. Își fixă privirea pe chipul bărbatului și medită câteva clipe, lăsând să se creadă că l-a mai văzut cândva. În sufragerie mai era cineva, o femeie, care trecu spre bucătărie, dând impresia că se ferește de privirile lor. Apoi gazda le arată că fiica sa îi poate primi. În camera tinerei era foarte cald. Aerul părea irespirabil de parcă oxigenul s-ar fi concentrat în mirosul de medicamente și spirt. Maria era întoarsă cu fața la perete. Theodora se aplecă peste ea și o sărută pe frunte. Fata tresări. Apoi veni mama acesteia, care o întoarse cu fața la vizitatori.

– Nu dorește să vadă pe nimeni, o scuză aceasta.

– Nu vom sta mult, zise bărbatul.

Theodora își lăsă scurta pe scaun. Apoi scoase din geantă o cutie de bomboane de ciocolată și le puse pe masă. Se așeză lângă Maria, pe marginea patului, alungându-i o șuviță ce aluneca pe frunte. În acel moment găsi privirile fetei străpungând-o periculos de ager. Le plimba de la ea la Alexandru, cu neastâmpăr, dorind să spună ceva. Bărbatul însă nu se amestecase în acest dialog. Își fixase brusc ochii pe chipul Theodorei, acolo, pe marginea patului și zâmbea satisfăcut. De parcă se molipsise de la Maria. Apoi dădu din cap de câteva ori, moment în care bolnava se liniști pur și simplu.

Theodora îi povesti despre serviciu, despre Ianos, despre Ilinca. Nu știa cât înțelege Maria din ceea ce spune, însă nu putea să tacă pur și simplu. Peste vreo douăzeci de minute își luă rămas bun de la Maria, care începuse deja să închidă ochii la poveștile ei. Se liniștiseră bine de tot, toți trei. Însă fiecare din propriile motive. Theodora coborî scările vioaie, veselă, bine dispusă. Nu-și găsea explicația stării sale, ivită spontan, fără motiv. Însă acasă nu mai era cea care plecase de dimineață, ci alta nouă, plină de intenții noi, hotărâtă să facă tot posibilul pentru a-i salva viața lui Alexandru. Cine știe, poate vraja se țesuse prin acea amenințare de la început, inevitabilă, dar care clarificase între timp situația. Acasă găsi mesajul lui Yanidor, de astă dată scurt de tot: „Dora nu știu când vin acolo. Sunt treburi urgente care mă rețin aici.”

Nu-i răspunse. Era foarte clar că Ianos o trecuse pe un alt clasament, așa

cum mai făcuse o dată, la început. Însă adormi repede, mirându-se cum începutul și sfârșitul aceleiași zile poate fi atât de diferit?!

A doua zi o sună Alexandru. Ieșiră împreună la o cafea, în centrul orașului. Se plimbară mult pe jos, în ciuda frigului gros ce-i înconjura tiranic. Acest lucru se întâmplă zile de-a rândul și fiecare zi avea farmecul ei.

– De n-aș fi bolnav te-aș cere de nevastă, zise într-o seară Alexandru.

– Abia dacă ne cunoaștem, se miră fata.

– Tocmai acesta-i farmecul. Înainte de a ne plictisi unul de celălalt!

Theo se strâmbă.

– Acesta-i răspunsul?

– Semn că te-aș refuza îndată, răspunse ștrengărește fata. Nu contează, continuă ea, pentru mine ești același, însă căsătoria nu-mi surâde nicidecum. Îmi place viața mea așa cum este.

– Să cred că fac parte puțin din viața ta?

– Spiridușule!

– Apropo, ai scăpat de ...colet?, îl întreabă fata.

– Da.

– De ...tot?

– Nu pentru totdeauna. Aceste tranzacții îmi sunt necesare.

– Te înțeleg. Dar cum vei continua?

– Nu știu. Sunt disperat. Și bărbatul oftă. Kris nu mai este. De trei luni de zile nu am bani suficienți pentru tratament.

– Pot să-ți ofer ajutorul?

– Cum ai putea? se miră Alexandru.

– Material și moral. Voi fi lângă tine. Am hotărât.

– Și Ianos?

– Nu vād să-l mai intereseze prea mult persoana mea. Pe zi ce trece mă dezamăgește.

– Atunci va trebui să-i mulțumesc.

Aici se încheie discuția din seara aceea. Nu se lămurise prea mult Alexandru cum va primi ajutorul fetei dar era sigur că-l va accepta oricum. Își aprecie totuși capacitățile sale de seducție mai ales că până mai ieri crezuse că va trebui să ducă o luptă mult mai puternică. Era decis să-și ducă hotărârea până la capăt. Hotărârea de a fi mereu alături de Theodora, de a-i veghea viața și de a o condimenta cât mai precis.

Noaptea s-a întins alintată peste lumina ce tocmai se ivise înlăuntrul ei. Odată ajunsă acasă, s-a mulțumit să servească ceva ușor, iaurt cu fructe de pădure, preferat întru ale lactatelor. Ascultă Celine Dion cu „When I need you”, apoi Marc Anthony & Tina Arena cu „I want to spend my live time”, de câteva

ori. Îi plăceau aceste cântece. O fascinau. Erau, în inima ei, ca macii între spini, mereu fără obiecții. Pe fundalul lor, începuse chiar să viseze la o relație frumoasă cu Alexandru, deși nici Ianos nu rămăsese departe de sufletul până nu demult vidat. Dar spaniolul devenise din ce în ce mai enigmatic, etalând un sentiment ce-i scăpa Theodorei, ceva care-l făcea împărat peste o dinastie numai a lui, unde ea nu avea acces oricând. Și, curios, pentru prima dată, simți că se lasă în voia sorții, legănată de valurile destinului.

Adormi repede, visând iarăși locuri din Spania, acolo unde amintirile alergau zbenguindu-se și alintându-se năvălase, lacome și mai ales, distrugătoare. Somnul era greu, obositor, refuzând să-și facă datoria firească de a da limpezime minții.

Un sentiment ciudat de emoție începu să se cuibărească printre speranțele ei, ca o gheară uriașă, împrăștiindu-i gândurile. Se foi în așternut, întorcând perna pe partea cealaltă. Simți că îi este sete. Aprinse veioza și privi ceasul. Era ora 2,23. Se ridică din pat și făcu câțiva pași spre bucătărie. Razele lunii pătrundeau șirete prin geamul ușii de la sufragerie. Se opri brusc. Ascultă atentă. Un zgomot ușor, de chei, se auzea de partea cealaltă a ușii. Pașii străini se oprise în dreptul apartamentului ei. Pentru o clipă își oferă singură o explicație, cea mai la îndemână: probabil că vecina, domnișoara de pe același palier cu ea, se întorcea dintr-o escapadă nocturnă. Dar nu era așa. Cineva introdusese cheia în broască, însă, spre norocul ei, cheia refuză să se răsucescă. Theodora se apropie încet de vizor. Lumina pe scări fusese stinsă. Nu se vedea nimic. Prima cheie fusese scoasă. Urma alta. Probabil că de aceea se trezise. Subconștientul ei simțise primejdia. Își adună puterile și se auzi strigând:

– Cine-i acolo?

Persoana de dincolo trase brusc cheia și se depărtă. Auzi pașii coborând scările încet, apoi din ce în ce mai tare. Aproape că alerga. Se repezi la balcon și privi pe aleea din fața blocului. Desluși vag o siluetă care alerga printre blocuri. Se oprise câteva clipe și se uitase înapoi. Era îmbrăcată în pantaloni și pulover gros sau geacă. Culoarele nu i se arătasera clar, deși un neon se străduia să împrășteie slab raze de lumină. O femeie?! Cine și de ce? Formă numărul comisariului Simionescu. De câte ori era în primejdie, gândul îi fugea iute la polițist. Privi ceasul. Trei fără un sfert. Trânti telefonul și hotărî să stea de strajă, până dimineata. Apoi se va orienta spre primele măsuri de precauție.

Dimineata, sună la ușa vecinei de vis-a-vis, Anda. O tânără puțin peste douăzeci de ani îi deschise, somnoroasă.

– N-am auzit nimic, Theo, am dormit buștean, răspunse întrebării puse de fată. Am venit acasă târziu, obosită. Dar nu văd cine și de ce să vrea să-ți facă rău?!

– Asta mă întreb și eu. Gândul îi fugi iute la casa din Strada Doamnei, de unde fugise tocmai din același motiv. Atâta timp cât eu îmi văd de ale mele...

Se întoarce spre ușă, strângându-și capotul gros, bleu, peste blugii albaștri și tricoul negru cu care se îmbrăcase deja de peste noapte.

– Doamne, strigă speriată, făcând câțiva pași înapoi.

– Ce este, Theodora? Întrebă tânăra mirată de alternanța dintre tonurile vocii vecinei sale.

– Semnul de pe ușa mea. Uite! și arată cu degetul un X de vreo 20 de centimetri, desenat cu cretă roșie, puțin mai jos de vizor. Era destul de pronunțat, ceea ce o determină pe Theo să se gândească mai profund asupra timpului cât străinul stătuse la ușa ei, în acea noapte.

– E ... suspect, Theo, zise vecina. Și dacă stau bine și-mi amintesc...

– Spune, ceru nerăbdătoare.

– Ieri seara te-a căutat cineva. O femeie. Spunea că este de la o firmă de televiziune prin cablu. Venise cu oferta pentru pachetul internet – tv – telefon.

– Stai puțin, eu nu am cerut nimănui nici o ofertă. Și chiar dacă mă interesea, găseam detalii pe internet. Unde era femeia aceea? Și la ce oră?

– Cam pe la nouă seara, înainte de a veni tu, că te-am auzit.

– Și la ora aceea găsisese motivul să-mi facă o vizită!

– Mai întâi m-a întrebat unde stai, că pe ușă nu scrie nimic, iar lista cu locatarii de la avizier era ruptă. Cred că ai observat și tu, cineva o rupe periodic, așa ... a ciudă!, comentă ironic Anda. Eu tocmai duceam coșul de gunoi. Era pe palier. M-a și speriat. În fine, m-a întrebat ce program ai de obicei ca să știe când te găsește acasă. I-am spus că programul strict este de la 8 la 4, restul e ... personal. Mi-a mulțumit și a plecat, fără să bată la ușa ta. De fapt, nici nu știu dacă avea intenția s-o facă. A coborât scările în grabă și a trecut strada în fugă.

– Ai observat încotro a luat-o?

– Am văzut doar că a traversat strada fără să se asigure, iar unul, care tocmai parca mașina, a înjurat-o.

– Apoi?

– Nu mai știu, nu m-a interesat.

– Poți să mi-o descrii, te rog?, făcu Theo pe detectivul.

– Era o femeie tânără, cu părul roșcat, tunsă cam ca tine. Și culoarea se apropie de cea a ta. Era îmbrăcată în pantaloni negri și geacă gri. Avea vocea calmă și lăsa impresia că pentru ea timpul nu cere grabă niciodată.

Theodora căută iute prin sertarele memoriei dar nu găsi nimic s-o mulțumească. Descoperi însă că persoana de noaptea trecută era îmbrăcată tot în pantaloni și geacă. Cel puțin așa o văzuse ea, atât cât îi fusese permis. Să fi fost doar o coincidență?!

Se întoarse în apartament și trânti ușa în urma sa, de parcă ar fi dorit să sperie acea persoană în eventualitatea că s-ar mai fi aflat pe aproape. Sau măcar s-o atenționeze că starea ei de spirit nu este tocmai prietenoasă, în caz că ar întâlni-o. O încuie de trei ori și lăsa cheia în broască, pe dinăuntru. Nervoasă, îl căută pe comisarul Simionescu, dar acesta era plecat în județ cu probleme de serviciu. Iar pe telefonul mobil nu avea semnal.

Ziua trecu greu la serviciu. Mai ales că plouase monoton, umbrindu-i și mai mult simțurile. Îl sună pe Alexandru și îl invită la o pizza. Acesta o aștepta în fața restaurantului. Era acolo, de vorbă cu un bărbat, căruia, la apariția Theodoriei, îi întinse mâna și pe care îl concediasă rapid.

O sărută pe obraz, apoi o privi în ochi, fixându-și brațele puternice pe umerii fetei.

– Spune.

– Ce să spun? întrebă Theodora, făcând pe mirată.

– Cum ce? Descarcă-ți sufletul. Apoi îi slăbi umerii din încheștarea la care fuseseră supuși și continuă, odată cu primii pași spre holul restaurantului. Am început să te cunosc, Theo. Când îmi faci tu invitația înseamnă că ceva aparent grav îți apasă sufletul și că ai nevoie de un confesor. Iată-mă!

Fata râse, îl prinse de mână și zise:

– Să ne așezăm la o masă.

În timp ce așteptau comanda, tânăra începu să-și dezvăluie temerile, de altfel cu suport real.

– Mda... făcu Alexandru. Este o problemă! Se pare că ai mai multe simpatii decât ți-ai fi dorit vreodată, zise, accentuând cuvântul simpatii. Hai s-o luăm ușor, hotărî, trăgându-și scaunul mai aproape, care se auzi hârjâind pe mozaic. Cineva te urmărește. Bănuiești că ar fi aceeași persoană cu cea de pe Strada Luminii?

– Nu știu, dar, ia stai puțin, se opri Theo. De unde știi tu despre Strada Luminii? De unde știi tu care a fost motivul pentru care m-am mutat de acolo?

– Știi fiindcă mi-ai spus chiar tu, Theo, deși te-ai abținut să dezvolt acest subiect. Într-una din serile trecute mi-ai zis, printre altele: „Îmi face plăcere să deretic prin casa mea. Aici o fac cu drag, nu-mi mai este teamă de nimeni”, expresie care mi-a îndreptat gândul, alternativ, spre casa ta de pe Luminii cât și spre apartament. Ce era să înțeleg? Oare nu aceasta ar fi fost singura explicație a cuvintelor tale?

Theodora își puse mâna la tâmplă, ca și cum ar fi vrut să-și amintească urgent acea fază aparent banală.

– Chiar am zis?!

– Nu vreau să te jignesc, dar nu mai ești stăpână pe cuvintele tale? Mă de-

termini să-mi schimb impresia, zise grav bărbatul. Oare de ce ne-am întâlnit? făcu pe neștiutorul, făcând aluzie la faptul că Theodora n-ar fi dorit ca el să știe adevăratul motiv pentru care părăsise casa de la curte și deci, prefera să aleagă din tolba conversațiilor doar ceea ce-i convenea ei.

– Da, continuă fata pe o voce blândă, să-ți cer un sfat.

– Atunci, ai găsit persoana potrivită, conchise Alexandru care arăta prin aceste cuvinte că lăsase să se șteargă orice urmă de reproș proaspăt instalat între ei.

Această conversație se întreținea pe fundalul unei muzici în surdină care nu făcea deloc casă bună cu subiectul. Alexandru servise un coniac mic, înainte de masă. Theodora comandase un nectar de piersici cu gheață. În timp ce sorbea din răcoritoare, observă un cerclă prins la urechea stângă a lui Alexandru.

– Îmi place de tine, avansezi, îl complimentă, deși tonul nu era în concordanță cu aprecierea făcută.

– Încerci să deschizi un nou subiect, sau mi se pare? Adică să-l îngropi pe cel încă neatins? îi reproșă indirect.

– Am observat cerclul din ureche. Atâta tot.

– Și scrie undeva că este interzis să-ți faci ... plăcerile?, replică Alexandru.

– Doamne ferește. Numai că se pare că, încet, încet, Alexandru începe să fie el însuși.

– Și ce, nu e bine? întrebă bărbatul, conștient că Theodora începuse să-l catalogheze în categoria persoanelor nonconformiste.

– Din partea mea e O.K. Pot face excepții. Hai să mâncăm, își îndemnă partenerul când ospătarul tocmai așezase cele două porții de pizza pe masă. Să ai poftă!

– Poate îți faci timp printre înghițituri... încercă să-i amintească Theodorei că dorise să deschidă un subiect.

– Hai să fim serioși, începu Theo. Îmi este teamă să mai merg acasă. Azi noapte cineva a vrut să intre peste mine în casă.

– Te referi la vreun ... infractor?

– Nu. La ceva mult mai grav. Sunt sigură că nu jaful a fost scopul acelei vizite nocturne.

– Cum ți-ai dat seama de acest lucru?

– Individul acela dorește cu tot dinadinsul să mă sperie. Nu numai că a încercat, pe rând, două chei în ușa mea, ci mi-a lăsat și un mesaj la plecare.

– Nu înțeleg, făcu Alexandru ochii mari.

– Mi-a schițat, pe ușă, un semn destul de mare și de pronunțat.

– Un semn?...

– Un X mare, cu cretă roșie.

– Doamne! făcu Alexandru, aparent speriat, lăsând tacâmul pe farfurie.

– Ce este? Ai tangență cu acest simbol?

– Nu, nu... îngână bărbatul. Doar că acest lucru este destul de grav! Dacă până mai acum câteva clipe tindeam să cred că este vreo născocire de-a ta, acum îți dau crezare sută la sută. Cum s-a întâmplat?

Theodora îi povesti totul, cu lux de amănunte. Avea, într-adevăr, nevoie de protecție. Alexandru se oferă să-i fie alături, așa cum se oferise și Ianos, până nu demult.

– Stau și mă întreb, părea că meditează bărbatul punând mâna la tâmplă, oare se va repeta scena și-n noaptea asta? Deși, continuă printr-o banală explicație, un individ cu experiențe de acest gen s-ar ascunde pentru o vreme. Ar urmări reacțiile tale și ar pune în aplicare un alt plan. Nu vreau să te sperii, Theodora, dar uneori mi se pare că ești așa de firavă încât te găsești automat în ținta celor care vor să-și arate cuiva fața inumană.

– Dar de ce eu?! își arată fata nedumerirea.

– Sincer, nu găsesc nici o explicație, oricât aș căuta-o. Mai degrabă aș crede că este un nebun care, din întâmplare, a ajuns la ușa ta. Un nebun pentru care viața este o joacă naivă și pe care caută s-o împodobească cu diverse îndeletniciri, care mai de care mai năstrușnice.

– Nebun, nebun, dar dintr-un oraș întreg m-a ales tocmai pe mine?!

– Încearcă să te liniștești. Uite, în seara asta vin la tine. Să văd eu cine îndrăznește să te mai supere!, zâmbi Alexandru.

– Îmi convine, se mulțumi Theodora. Deși nouăzeci la sută nu se va întâmpla nimic, ai să vezi.

– Asta înseamnă că mă refuzi, diplomatic?

– Doamne ferește. Ești binevenit, prietene.

Ajunși acasă, au sunat mai întâi la ușa vecinei, Anda. Spre surprinderea lor, aceasta văzuse din nou misterioasa femeie plimbându-se pe aleea din fața blocului, cu vreo două ore în urmă. După cum spunea tânăra, necunoscuta se plimbase aruncând din când în când privirea spre ferestrele întunecate ale apartamentului Theodorei. Mergea așa, agale, câteva zeci de metri, apoi se întorcea, ca într-un planton pe care trebuia să-l satisfacă după niște reguli impuse.

Imediat, cei doi au făcut calea-ntoarsă. În fața blocului nu mai era nimeni. Nimeni care să le atragă cumva atenția. Doar oameni preocupați de probleme personale, în trecere prin zonă, și atât.

– Oare cum s-ar fi derulat întâlnirea, dacă am fi apărut la timp? Asta în cazul în care am fi recunoscut acea persoană, ori ea ar fi solicitat o convorbire cu noi. Sau, mă rog, cu tine, fiindcă, bănuiesc că nu eu sunt preferatul ei, încheie, ușor ironic, Alexandru.

Theodora nu răspunse. De fapt, fusese mai degrabă o simplă afirmație,

care întărea ceea ce ea știa foarte bine.

– Hai acasă, decise Alexandru. N-are rost să urmărim fantome. Ele vor veni singure, dacă au chef.

– Cuvintele tale nu fac decât să mă sperie, Alexandru, concluzionă fata. Am eu impresia sau tu pozezi în postura de spectator care se pregătește să savureze o piesă de teatru? Și începu să urce scările, mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai repede. Intră în apartament, urmată de Alexandru.

Theodora devenise tristă și tăcută. În sufragerie era dezordine, așa cum lăsase de dimineață. Nu se strădui să pună lucrurile la loc. Neliniștea apăsă greu și începuse s-o enerveze.

Alexandru se uita la televizor, fără să scoată o vorbă.

Amândoi așteptau ceva, pe cineva. Era ora 23,00.

Nu trecu mult și cineva dădea semne că și-a început activitatea nocturnă. Rațiunea, în cazul acesteia, intrase în relaș. Deși apartamentul era scaldat în lumină, curajul unui om se întrecea pe sine. Curios, dincolo de ușă, începuse să se repete scena din noaptea anterioară. Se auzi cheia în ușă. Alexandru se ridică și se îndreptă într-acolo. Se uită pe vizor. De astă dată, lumina era aprinsă pe scări. Recunoscuse o femeie pe care o mai văzuse undeva. O femeie care nu pune mare preț pe fapte ieșite din tiparul decenței, din motive numai de ea cunoscute.

Alexandru deschise ușa, exact când femeia își executa misiunea. Semnul cu cretă roșie ieși la iveală, iar femeia rămase împietrită, neînțelegând de ce acel bărbat trebuia să fie acolo, la acea oră, stricându-i socotelile.

Nu încercase să fugă. Rămăsese cu privirea ațintită asupra lui, derutată.

Theodora se strecură pe lângă cei doi, așezându-se în calea nepoftitului vizitator. Când îi văzu fața, se înspăimântă. Era incredibil. Cuvintele îi înțepeniseră pe buze și un nod i se așeză în gât, tăindu-i răsuflarea.

– Maria, ce cauți tu aici? reuși să zică într-un târziu, trăgând-o de mânecă. Alexandru, nu lăsa această femeie să scape!, strigă, deși, cea din fața sa stătea nepăsătoare, arătând că nu-și făcea probleme.

– Maria?!, se miră noua venită. Îmi pare rău, pe mine nu mă cheamă Maria, comentă lejer aceasta. Eu sunt Alina.

– Ai înnebunit? se revoltă Theodora. Ce se întâmplă aici? zise, privindu-l pe Alexandru.

– De-aș putea înțelege, se arată surprins acesta. Din câte îmi dau eu seama, aceasta este femeia pe care, nu demult, am vizitat-o. Și care, după câte mi-ai spus și după cum arăta, era imobilizată la pat.

– Exact. Dar ce cauți la ușa mea? se răsti, devenind aproape isterică.

Câțiva vecini deschiseseră somnoroși ușile, printre care și Anda, cea care o mai întâlnise.

– Ea este, o recunoscui fata.
– Ce vrei să spui? se obrăznicii Maria. N-am fost niciodată aici și nici nu te-am cunoscut vreodată.

– N-am spus că m-ai cunoscut. Că ne-am întâlnit întâmplător, că m-ai întrebat despre Theodora. Nu este de ajuns? se supără Anda, încercând un sentiment de repulsie față de persoana care se dorea străină de orice evenimente în mijlocul cărora, de fapt, se învârtea, cu dezinvoltură.

Alexandru îi spuse Theodorei să-l sune pe comisar. Rezolvarea trebuia venită de la organele competente. Fata se conformă iar comisarul Dan Simionescu îi promise că în scurt timp va fi acolo.

Între timp Maria intrase în casă, fără să fi fost invitată. Se așezase pe un scaun, în bucătărie și ceru ceva de mâncare.

– Și când te gândești că până mai ieri nici măcar nu clipeai, ca să nu mai vorbim despre mâncare. Ai jucat teatru Maria, dar cu ce scop?, o certă Theodora. Ce amestec am eu în viața ta, ce vrei de fapt să răzbuni, prin mine?

– N-am nimic cu tine, explică aceasta, calm. De fapt, doream să-ți fac o vizită. Și tu m-ai vizitat, nu-i așa? făcu Maria pe nevinovată. Așa se cuvine între bune prietene.

– Doamne, nu mai înțeleg nimic, se plânse Theodora. Maria, tu ai înnebunit? se adresează femeii care stătea nepăsătoare, mușcând dintr-un măr pe care-l găsisese pe masă.

Alexandru se așezase pe un alt scaun, lângă Maria. O privea oarecum suspicios pe femeia rătăcită în noaptea universului și a minții. Și n-o înțelegea deloc.

Comisarul veni în douăzeci de minute. Între timp Maria se ridicase și începuse să se plimbe prin casă, indiferentă. Punea mâna pe anumite lucruri și le privea cu ușoară ironie, de parcă nu s-ar fi convenit să stea acolo.

– Maria, ce cauți aici? o întreabă comisarul. E o oră nu tocmai potrivită pentru o femeie, încercă acesta s-o dojenească.

– Care Maria?, întreabă femeia. Mă numesc Ilona.

– Bine, adineauri erai Alina, acum Ilona, începu Theodora, nu-mi pasă cum te numești, dar spune-i odată domnului comisar ce cauți noaptea la ușa mea?!

– Ți-am mai spus. Am venit să te văd. Ai ceva împotriva?

– Sigur că am, zise Theodora. Tu în locul meu n-ai avea?

Dan întrerupse discuția, socotind că vorbele celor două femei erau, de fapt, pierdere de timp.

– Maria, începu comisarul, tu ești bolnavă. Pun pariu că nimeni nu știe că te afli aici, la ora asta. Cu toții aveam cunoștință că ești imobilizată la pat. Poate doar mama ta ar vrea să ne spună ceva nou. Așadar, înțeleg că ne păcălești. Dar

de ce?

– Fiindcă Theodora îmi distruge toate visele mele, ți-a arătat-o cu degetul. Mi-a furat tinerețea, mi-a furat idealurile, nu mai am nimic!

– Stai puțin, se miră Theodora, ce spui că ți-am făcut eu?

– Abia ai așteptat să am acel accident că ai și angajat-o pe Ilinca în locul meu.

– Dar nu decid eu acolo, știi bine. Ianos a adus-o. Și, mai ales, spunea că sunteți bune prietene.

– Prietene, ai zis? O prietenă nu fură locul de muncă nimănui.

– Dar nu ți l-a furat, draga mea. Locul tău este acolo. Te poți întoarce, știi bine asta, încercă s-o liniștească Theodora.

– Scuzați-mă, interveni Alexandru, oare nu era mai indicat ca această discuție să aibă loc în condiții mai prielnice, adică la o oră mai ... potrivită? Se adresa Mariei.

– Nu, răspunse scurt fata.

– De ce Maria? o întreabă comisarul.

– V-am spus că eu nu sunt Maria. Mă cheamă Marta, găsi un nou apelativ.

– Fie, continuă Dan, de ce spuneai că ai ales să vii noaptea pe la uși?

– Dar n-am fost nicăieri, se suci tânăra.

– Totuși, ești aici, acum, neinvitată.

– Da, sunt fiindcă aș fi vrut s-o ucid pe Theodora, care mi-a furat toate visele mele, recunosc, forțat, Maria.

– Ai vrut s-o ucizi?! se miră Dan, care, în cele câteva minute cât se scurseseră de când venise, trăsese deja o concluzie: Maria se însănătoșise fizic, însă capacitatea sa mentală lăsa de dorit. Avea pierderi de memorie, viziuni proprii, concepții formate într-un subconștient încă bolnav, în concluzie – sechele rămase în urma accidentului.

– Aș vrea s-o chemăm pe mama ta, hotărî comisarul.

Această decizie o determină pe Maria să înceapă să plângă. Se așezase cu capul pe masă, frecându-și fruntea de lemnul tare. Apoi se ridică, implorându-i.

– Vă rog, mama nu știe că sunt aici. Nu vreau s-o omor și pe ea. Ea mă crede în pat, acum.

– Ar trebui internată iarăși, decise Dan, care, chemă o ambulanță. Apoi o rugă pe Theodora să-i anunțe familia fetei că aceasta era, din nou, internată în spital, de astă dată, în secția de psihiatrie.

Oare Theodora fusese sau nu în pericol? Aceasta era întrebarea în fața căreia nu exista răspuns. Scopul pe care Maria îl vizase, era unul inexplicabil. Motivația fetei nu avea justificare. Era clar că mintea acesteia începuse să supraviețuiască doar prin teorii proprii, pline ochi cu iluzii. Dacă medicii fuseseră

sceptici în ceea ce presupune sănătatea fizică, fata le dovedise că s-au înșelat. Mai rămânea de văzut dacă și viitorul avea să-i rezerve aceeași surpriză.

În câteva zile Theodora se hotărî să plece în Spania. Această decizie fusese luată datorită faptului că starea de sănătate a unei fetei din fundație se înrăutățise brusc, iar medicii dăduseră diagnosticul de cancer al urechii interne. Îl anunță pe Alexandru, care se arătă nemulțumit de decizia fetei; că hotărârea ei picase ca o lespede pe luciul apei. Făcuse mii de valuri în inima lui, care se înghițeau unele pe altele. În cele din urmă, acesta găsi că actul în sine este unul de apreciat.

Se gândi câteva clipe la Ianos, dar nu-l sună. Acolo, la fața locului va înțelege mai bine cum stau lucrurile.

Alexandru se hotărî s-o petreacă la aeroport. Fetița, Erfilia era nedumerită. Nu înțelegea de ce trebuie să meargă cu avionul numai ea, fără ceilalți colegi cărora Theodora le povestise deseori despre călătoriile lungi și interesante.

Își luă rămas bun, iar avionul porni peste nori, spre țara în care nu încheiasă încă toate socotelile. La aeroport, în Madrid, o așteptă persoana de contact care luă copilul în brațe și-l urcă într-o salvare. Theodora îi însoți. La Spitalul de Urgență, fata vorbise cu medicii pe care îi cunoștea. Și în România tot ea se ocupase de formalitățile de plecare ale fetei în Spania. Se descurcase destul de bine și într-un timp foarte scurt.

Acolo descoperi că diagnosticul s-ar putea să fie altul. Micuța se înțepase în ureche cu un obiect ascuțit, care îi crease o umflătură purulentă. Era speriată iar auzul i se diminuase aproape în întregime. O lăsă acolo, în grija medicilor și se duse acasă, însă mânăta de speranța că acel copil va ajunge, în curând, un copil normal.

Ajunsesse destul de repede, cu taxiul. Făcu câteva cumpărături și urcă cu liftul, cu dorința de a se odihni și a pune ordine în atribuțiile sale. Prima sa grijă a fost, cum era și firesc, aceea de a aerisi camera. Era oricum mai cald decât în România. Valuri de răcoare îi inundau trupul. Dădu drumul la televizor și mănca niște brânză topită și cașcaval cu roșii. Apoi adormi pe canapea, cu televizorul deschis. Se trezi dimineața la opt, având impresia că cineva bate la ușă. Se uită pe vizor, dar nu văzu pe nimeni. Făcu un duș fierbinte, își bău cafeaua și se gândi la micuța Erfilia. Într-o oră se afla deja în fața spitalului din partea de est a Madridului. Îi cumpărase fetei un ursuleț mare de pluș și abia aștepta să-i vadă reacția.

Deschise ușa rezervei în care fusese internată cu o zi în urmă. Spre surprinderea ei însă, patul era gol. Se sperie atât de tare că începu să țipe. Câteva

persoane apăru în ușă, înțelegând din disperarea Theodoriei că Erfilia dispăruse.

– Aseară târziu era aici! zise asistenta șefă, scuzându-se.

– Era, țipă Theo isterică. Unde este acum? Acel copil este în răspunderea mea și implicit a voastră. Este o viață care nu trebuie neglijată. Ce este atât de greu?

Astfel viața Theodoriei luă o altă întorsătură. Fusesse interogată de poliție, însă vina aparținea exclusiv personalului medical. Medicul de gardă tocmai plecase și era de negăsit. Acest incident o determină să evite să-l caute pe Ianos. Îi era teamă de reacțiile lui. Se simțea răspunzătoare de soarta acelui copil nefericit, pe care-l lăsase singur printre străini. Luă legătura cu niște prieteni vechi și le povesti despre necazul ivit și despre Alexandru. Primi promisiunea că va fi ajutată.

Spre surprinderea ei, Ianos o sună chiar în acea seară. Îi spuse că abia așteaptă să revină în România. Și o anunță iarăși că va veni însoțit de Adonis.

– Nu e nevoie, se irită Theodora. Cu Adonis o să mă întâlnesc chiar astăzi. Sunt aici, lângă voi, în Spania. Sună-l te rog și fixează o oră. Apoi anunță-mă.

Capitolul VII

Adonis veni într-o oră, însoțit de Ianos, la capătul podului de pe râul Manzanares, acolo unde se întâlneau odinioară, când ea nu știa că este fiica lui. Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu părul ușor încărunțit, dat într-o parte, lăsând să se vadă fruntea lată, cu riduri subțiri, ochii verzi și figura senină. De când îi murise soția, ce-a de-a doua, cu care petrecuse peste mulți ani din viață, își închisese sufletul într-o carapace transparentă, prin care nu lăsa să pătrundă decât cei apropiați. Or, printre aceștia se aflau foarte puține persoane, exceptând copiii, în jurul cărora viața se diversifica uluitor de trist dar, totuși, plăcut.

Când o văzu pe Theodora, îi dădu lacrimile. Ianos aruncă o privire fugară peste chipul lui, compătimentându-l. Ceea ce nu înțelegea nici acum era faptul că atâta vreme cât a fost alături de fiica lui, nu i-a dezvăluit niciodată adevărul. A ocrotit-o atât cât a putut, a ridicat-o pe un pedestal înalt, însă n-a fost niciodată atent să nu cadă. A invitat-o acasă, i-a făcut cunoștință cu mama sa vitregă, dar casa lui n-a fost niciodată și casa ei, ci doar un tren într-o gară străină, cu destinație necunoscută. Ambițioasă, fata a călătorit pe scară sau în compartiment de lux, depinde de situație, și fiecare drum a avut un capăt. Ultima stație însă a fost respingătoare, dură, soldându-se cu accidentul care o sortise invalidității. Nu se găsisese nici acum vinovatul, după atâta timp. Din momentul în care a aflat despre accident, și asta nu de mult, Adonis își reproșase mereu că el este singurul vinovat. Că s-a ascuns în spatele ei, ca un copil răsfățat, ținând morțiș să fie el cel căutat. Iar când jocul s-a sfârșit, era deja singur. Singur și părăsit, cu convingerea că sentimentul creat fusese unul nedorit, de repulsie față de el, ca părinte.

Theodora stătea la capătul podului, privind în zare. Trecuse cu privirea peste blocuri înalte, umplând cerul cu amintiri și iluzii ale vremurilor nepătate de odinioară. Auzea valul domol al apei care îngâna ceva numai de ea știut. Simțea o vibrație stranie în jurul ei, care căpăta intensitate, astfel încât stratul de aer deveni irespirabil, înecăcios. Plin de întâmplări inevitabile. Neprevăzutul se întinsese leneș la picioarele sale, fioros ca un leu într-o cușcă. Avea să se teamă de acest neprevăzut. În fiecare clipă de neatenție el înțepa. Știa asta. Simțise pe propria-i piele, însă își vindecase rănilor cu leacuri proprii, frământate din multe clipe de neliniște și străduință.

– Fata mea! exclamă Adonis strângând-o tare la piept.

Theo lăsa capul pe umărul lui, mascând o lacrimă care se ivise din ochii mari, profunzi și căprui. Ar fi dorit să poată împietri aceste clipe nesperate, să

facă din ele o statuie care să accepte explicit comanda ei, și care să respingă fulgerele care stau să lovească și să distrugă.

– Toată viața am așteptat această clipă, tată, zise, apăsând cel din urmă cuvânt. Erai lângă mine și totuși atât de departe! Te-am căutat peste tot numai lângă mine nu. Te-am caracterizat cum am putut mai urât, doar, doar voi reuși să te scot din memorie. Dar imaginea ta, destul de vagă, singura care a răstăcit prin vreme, a fost aceea de la poarta buniciei, când m-ai lăsat și nu te-ai mai întors. Acela a fost abandon, tată!

– Da, Theo, însă am ținut cu tot dinadinsul să veghez la creșterea ta. Am visat dintotdeauna ca fiica mea să joace tenis. Promiteai de mică, iar acest lucru m-a determinat să-mi doresc să te văd mare campioană. Victor, prietenul meu din România, antrenorul tău de atunci, m-a ajutat să te aduc aici. Știa cât de mult vreau acest lucru. Te-am cerut la clubul meu și n-am regretat nici o clipă. Soția mea n-a știut niciodată că existi. Faptul că mama ta se ambiționase și nu dorea să audă de mine, deci nu-mi dădea voie să-mi fac datoria de părinte, m-a determinat să nu dezvălui niciodată, nimănui, adevărul. Mi-a fost teamă că aflând despre mine, că te am alături, o să facă tot posibilul să ne despartă.

Adonis vorbise fără pauză. Între timp înaintaseră toți trei, câteva zeci de metri spre Parcul Retiro. I se făcuse dor de acest parc impunător, de cafenele prin care hoinărea cu prietenii după antrenament. Se opriră în fața Palatului de Cleștar. Theo măsură cu privirea fațada și lacul din fața lui, în care se reflecta frumosul edificiu din sticlă. Ieșiseră din tiparele realității, rătăcind pe frecvențele scurte, dar în același timp extrem de puternice, ale sufletelor. Timpul se făcuse slugă îmbrăcată în straie regești și valsa șagalnic. Se lăsase seara, plictisită și firavă, ca un pârau domol alunecând dinspre munți, mereu neobosit și însetat. Tânăra își ținuse tatăl de braț tot timpul.

– Tu mă vei scuza, i se adresă lui Ianos, care își umpluse sufletul de bucuria revederii dintre fiică și tată.

– Nu este nevoie, te înțeleg, îi zâmbi acesta, curat.

Într-adevăr, evenimentul o acaparase în întregime, strângând-o între aripile uriașe, ca ale unei păsări de pradă îmbătrânite prematur.

– Cu tine voi vorbi mai mult mâine. Sper să mai ieșim, i se adresă lui Ianos.

– Desigur. Numai că dimineață am treburi foarte importante la birou. Poate mai pe seară.

– Poimâine e O.K., stabili fata. Voi profita de ziua de mâine și voi merge în Avila. N-am mai întâlnit vechii mei prieteni de multă vreme. Vor fi surprinși să mă vadă.

– Cum? În orașul istoric? Pentru o excursie oricine își face timp, se răz-

gândi Ianos.

– Aha! acum câteva secunde te scuzai, răutăciosule!

– Vorbesc serios, Dora, acest minunat oraș merită vizitat. Și-apoi, Adonis este în asentimentul meu, nu-i așa? Întrebă făcând cu ochiul unchiului.

– Am hotărât. Ne întâlnim la șapte. Mergem cu mașina mea. Asta ca să aveți timp să savurați traseul.

– E minunat, conchise tânăra, asaltată de atâtea noutăți deodată.

În scurt timp însă, un val de tristețe poposi pe chipul Theodoriei. În mintea ei apărură, pe rând, Alexandru, apoi comisarul Simionescu. Acesta din urmă nu știa despre vizita ei în Spania. În ultimul timp îl evitase pe cât posibil, mai cu seamă că vinovații se lăsau greu descoperiți. Un singur lucru era cert: zadarnic sperase că a conținut să mai fie piesa principală din jocul lor de șah. Era clar că răufăcătorii nu se orientaseră spre o altă destinație. Încă nu venise vremea s-o lase să înceapă să-și trăiască și ea viața.

A doua zi se întâlniră, așa cum stabiliseră, la 7,00. Ianos dori să-i facă Theodoriei o surpriză, și reuși.

Veni însoțit de micuțul Andrei. Acesta, îmbrăcat în blugi albaștri și geacă albastru cu galben, îl ținea de mână pe Ianos și pășea vioi, mai mult sărind. Adonis mergea alături, cu mâinile în buzunarul scurtei gri, care se asorta perfect cu părul ușor încăruntit și cu sufletul acoperit cu vâl cenușiu dar transparent. Theo îi zări de la distanță. Copilul trecu imediat la un alt stil de mers, mai lent, legănându-se și balansând brațul bărbatului care îi era bun prieten.

Mergeau spre poarta stadionului Santiago Bernabeu, unde urma să se întâlnească. În câteva clipe Theo li se alătură. Se aplecă să-l sărute pe Andrei, însă acesta avu un gest de respingere, semn că timpul, nu mult dar suficient pentru a schimba ierarhia sentimentelor, lucrase minuțios.

Theodora zâmbi.

– Nu mă recunoști, dragul meu? Așa repede m-ai uitat? Ai dormit acasă la mine și se pare că ți-a plăcut. Am călătorit împreună cu avionul și ți-am arătat munții Europei, mările și vegetația. Nu este drept să cobor în ochii tăi doar pentru că ai fost departe de mine, se pare că începuse să-l certe.

Micuțul o privi trist. Nu înțelegea de ce regreta fata, atâta timp cât el se simțea bine. Era alintat de cei doi bărbați și bine îngrijit. Ba, mai mult, deși Theo fusese cea care îl adusese la tratament și investigații, cei doi vegheaseră la starea lui de sănătate care se afla în cea mai bună formă. Acest fapt o depunctase clar. Nu ea era femeia pe care o ținea de mână în visele lui și alerga desculț prin iarbă. Pe ea o visase deseori ca-ntr-un fel de coșmar, într-o ambuscadă de evenimente urâte, cu oameni răi și mulți.

– Salut-o pe Theo, te rog, îl îndemnă Ianos. Nu este frumos să respingi o

doamnă.

Andrei îi întinse obrazul proaspăt, curat ca adierile timpurii de munte. Apoi urcară cu toții în mașina de culoare verde - negru, care demară spre orașul cu cea mai mare altitudine de la nivelul Mediteranei.

În orașul vechi este orașul nou. Înconjurat de zidurile antice, groase de aproape doi metri, unde lumea stă închisă voluntar în fortăreața aceasta întreținută de secole, care păstrează parfumul istoriei Spaniei, al regelui Carol III din ordinul căruia fuseseră construite cele mai impunătoare clădiri ale acestei țări.

Nu este ușor să te aventurezi, să urci scările aproape verticale, de unde poți vedea întreg orașul. Dar odată ajuns acolo, timpul nu mai are măsură. Uși pentru o vreme că ești doar trecător ca de altfel prin viață. Se pot admira catedralele veșnic pline de turiști, cu arhitectura sculptată bine în istorie, iar din loc în loc, piloni uriași care împrejmuiesc cetatea. Între ziduri se zăresc camerele de tortură ori celulele cu gratii înguste pe unde abia dacă putea pătrunde o rază de lumină.

Andrei începu să urce, numărând scările: una, două, cinci... nouă... iar treptele parcă se înălțau până la cer, pitindu-se una în spatele alteia. Se opriră de câteva ori până ce treptele se terminară. Acolo, micuțul întinse mâinile, parcă dorind să cuprindă lumea întreagă, cu fapte cu tot, și exclamă fericit:

– Sunt stăpânul tău, oraș frumos!

Vocea îi era curată ca roua unei dimineți de primăvară.

Ochii îi căpătaseră vioiciune și se citea pe chipul său că era un copil sănătos și fericit. Își recăpătase auzul în întregime, medicii spanioli înfăptuiseră, cu ajutorul lui Dumnezeu, minunea.

– Ești stăpânul orașului și al tuturor frumuseților acestei lumi, continuă Theodora, mângâindu-i fruntea.

– Ești supărată pe mine? dori să știe cel mic.

– Cum aș putea fi? Niciodată, Andrei. Chiar te admir că ai curajul să repartizezi sentimentele pe procente fiecărei persoane care are contact cu tine. Am și eu partea mea, sunt sigură, și mă voi strădui să cresc, zise blând.

Privi spre orașul nou. Își fixă traiectoria spre zona unde știa că se află un club de tenis. Aici câștigase de două ori, consecutiv, titlul de campioană. Și ei i se păruse că este stăpâna lumii întregi.

Găsi amintirile ca un recif de corali, rarefiate. Ici - colo, golurile formate o dureau.

Privi atent locul acela. În sufletul ei, vremurile de glorie nu apuseseră. Era ca un punct feroviar, de unde li se dădea voie, pe rând, să apară uneori. O undă de regret i se citi pe față. Îndată parcurse cu privirea spațiul dintre club și Adonis.

– Știu ce gândești. Te poți întoarce când vrei. Locul tău nu ți l-a luat nici-
meni, cu atât mai mult acum când știm cu toții că ești fiica mea.

Theo răsese fals, mușcându-și buza inferioară.

– Mă tem că e cam târziu, tată. Toate acestea aveau un rost, trebuia să aibă un rost. Tu l-ai făcut să dispară de câte ori ai avut ocazia.

– Nu este târziu, Theo. Vei deveni proprietara clubului. Este al tău, draga mea. Mă refer, desigur, la clubul din Madrid.

Fata răspunse sec.

– Mă voi gândi, tată. Nu-mi displace ideea. Poate, în timp. Oricum va trebui să mă întorc în România. Inima mea este încă acolo, zise, privindu-l pe Ianos. Acolo m-am întors iarăși la viață.

– Este un apropo?! întrebă cel vizat.

– Este un început de discuție, Ianos. Tu ești omul misterios. Apari când nu trebuie și dispari la fel.

– Astăzi ești pusă pe reproșuri.

– Și tu, la fel ca Adonis, continuă Theo, îmi întindeți mâna iar când v-o strâng îmi dați drumul.

– Doar asta ai simțit tu?

– Mai mult. Nu numai că îmi dați drumul, ba mă și aruncați în grădina cu spini.

– Auzi Adonis, suntem datori să ne reparăm greșelile. Fiecare, partea lui, zise Ianos.

– Îți arde de glume, Ianos. Dar să știi că nu mai merge. Sunt hotărâtă să-mi trăiesc viața fără indicațiile tale.

– Să nu ne certăm, Dora. Mai bine să vorbim despre lucruri frumoase.

Între timp, Andrei făcuse înconjurul zidului uriaș, ceea ce-l obligase pe Adonis să-l însoțească și deci să se îndepărteze de cei doi.

– Dorești să vorbim despre lucruri frumoase, Ianos. Și totuși...

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu cum să încep...se temu tânăra.

– Te ascult, Dora, uneori pot avea multă răbdare, se oferi tânărul care căpătase alura unui confesor, gata să asculte cele mai tainice gânduri.

Se asigură că Andrei și Adonis nu erau pe aproape.

– Am adus-o pe Erfilia cu mine. Din România mi s-a spus că e nevoie urgent de operație la ureche.

– Ce este rău în asta? Aveai mână liberă, știi ce faci. Numai că ai vrut să-mi faci o surpriză și apreciez acest gest.

– Dar surpriza nu e tocmai plăcută, Ianos. Erfilia a dispărut din spital. Mi-a fost teamă să-ți spun. Au fost făcute cercetări, medicul care a fost de gardă în noaptea aceea e de negăsit! Personalul este speriat, îngrijorat, dar asta nu mă ajută cu nimic.

Începu să-și frece degetele, urmărind atent reacția lui Ianos, de parcă aceasta ar fi cântărit mai greu decât viața fetei dispărute.

Bărbatul nu reacționează. Ascultă și aștepta ca Theo să termine ce avea de mărturisit. Fata deveni din ce în ce mai neliniștită. Spuse că medicii din România se înșelaseră asupra diagnosticului, motiv pentru care a lăsat-o singură în acea noapte, în spital.

– Nu este vina ta, poate și eu aș fi procedat la fel. Doar că m-aș fi orientat spre fundație mai întâi.

– Nu era timp de pierdut, Ianos. Erfilia trebuia operată urgent. Cel puțin așa mi s-a spus.

– Ascultă-mă, Dora. Erfilia este pe mâini bune. Este la fundație. Am luat-o în dimineața aceea, înainte de a veni tu. Într-adevăr, medicul care era de gardă a plecat odată cu mine; l-am auzit că merge să-și viziteze mama, în altă localitate. Asta nu înseamnă că a fugit de cineva, consider eu. Și cred că am dreptate, încheie Ianos.

– Și de ce toată această mascaradă? aproape țipă fata.

– Fiindcă tu nu m-ai anunțat. Acum știi? A trebuit să mă sune Ilinca.

– Iarăși îmi bagă nasul femeia aceasta! se răsti Theodora.

– Nu pare a fi rău intenționată, Theo, te superi degeaba.

– Numai eu știu prin ce emoții am trecut. Slavă Domnului! Mai bine îți spuneam imediat!

– Încă o greșală, zise blând Ianos, care observase că cei doi însoțitori se apropiaseră.

– Să mergem, îmi ajunge pentru azi, zise mofturoasă. Apoi se îndreptă spre Andrei, care, ajungând cu câțiva pași înaintea lui Adonis, îi străpungea cu privirile, citind pe chipul Theodorei senzația de nemulțumire, de supărare, și îl întreabă blând:

– Tu vrei să mai rămânem?

– Nu, vreau să mai vizitez și alte locuri, răspunse micuțul.

Coborâra tăcuți, sorbind din ochi bucuria copilului care descoperea acum o lume mult prea străină decât în închipuirile sale.

– Spuneai că vrei să-ți vezi niște prieteni, îi aminti Adonis.

– Da... însă nu se cade să vă stric plăcerea de a savura aceste minunății.

– Să crezi tu că scapi de noi, adăugă Ianos. Te vom însoți, mai puțin la întâlnirea cu ei. Va fi prin preajmă o cafenea, ceva...

– Haideți, zâmbi fata, eliberată de tristețea care-i strânsese sufletul până nu demult.

Urmasii să ajungă în partea nordică a orașului. Au urcat în mașină, unde, fiecare în parte, începuse să mediteze la ceva; mai puțin Andrei care le risipea gân-

durile cu fel de fel de întrebări despre traseu. În mare parte, dorința copilului era legată de existența sa, de planuri despre viitorul său. Toate erau programate „pentru când o să fiu mare”. Avea atâta sete de viață încât, în frageda lui viziune, îi plăcea să trăiască peste tot și să lucreze peste tot, astfel încât acumulasă zeci de variante.

Adonis savura atitudinea pe care cel mic și-o împrumutase, fără meditații. Îl strângea des la piept și îl săruta părintește pe frunte. Acolo, lângă el este un exemplu de voință. Tot așa gândea și Theodora, aducând în prim-plan anii copilăriei. Și ea avusese idealuri. Își trăise viața după propria-i analiză, uneori făcută în grabă, în funcție de situație. Nu obișnuise să privească înapoi, fiindcă, orice ar fi găsit nemodelat acolo, n-ar fi putut îndrepta nimic singură. Așa gândise de zeci de ori, până când, printr-o singură respirație profundă, cartea vieții ei își mai întorcea câte o filă nescrisă. Și privea acea filă din toate unghiurile, până obosea. Apoi adormea pe aripa timpului până se trezea iarăși de zgomotul produs de altă filă care se învrednicea să se întoarcă, avertizând-o că a lipsit de la apelul unde, de fapt, nimeni nu avea un nume propriu. Doar niște simboluri, care făceau rezonanță în vreme.

Opriră în fața unei piețe, mari. Nu mai era mult de mers, așa că au simțit nevoia să meargă pe jos. Trecură pe alei întinse, pline de trandafiri albi și galbeni, acoperite de arcade albastru deschis, ca o seră specială, pe sub care oamenii parcă-și reîmprospătau sufletele. Numai că era prea mult galben acolo. Fata iubea florile, însă nu pe cele galbene. Simbolizau neputința, neînțelegerea, prevesteau relele.

Lumina filtrată prin perdeaua subțire făcea să i se scurgă prin suflet dăre subțiri de lacrimi. Pe măsură ce înaintau prin frumosul tunel al culorilor, ambianța din jur căpătase nuanță de junglă nesfârșită ca o noapte polară. Se împiedica în frânturi de vise rupte, infiltrate printre oameni. Văzu trecutul transformat în cerșetor la fereastra vieții. Era așa de parșivă viața!

În dreptul unei păduri de leandrii roșii și albi, ușor ofiliți, se ridicau câteva blocuri identice, cu cinci nivele. Acolo se opriră cu toții. Theodora vorbi la telefon cu cineva și se scuză. Era vremea să-și regăsească prietenii care meritau să-i fie în preajmă. Adonis, împreună cu Ianos și cu Andrei își găsiră îndată un colț primitiv al unei restaurant în stil rustic, unde petrecură vreme de două ore, timp în care Theodora se răsfăță între vechii ei prieteni, despre care nu comentă nimic la întoarcere. Însă nici unul dintre cei doi bărbați nu se arătaseră a fi curioși. Ba mai mult, Ianos își aminti despre câteva cunoștințe ale fetei, care locuiau în Avila. Așa că mai zăboviră puțin în fața unei cești de cafea, apoi urcară obosiți în mașină.

La întoarcere, Ianos deschise intenționat subiectul, ca și cum l-ar fi anunțat

pe Adonis despre noul lor musafir, Erfilia. Acesta, în calitate de fondator al fundației „Esperado”, știa.

Acest fapt o întărește și mai mult pe Theodora.

– Și-atunci, nu vă înțeleg, îmi exprimă nedumerirea, reprezint eu un obstacol în activitatea voastră?! Nu am dreptul să fiu anunțată la timp de anumite schimbări, mai cu seamă că acestea mă vizează direct și-mi pot periclita într-un fel nervii?! Or tocmai asta e! Vă face plăcere să vă jucați cu nervii mei, poate chiar vă amuzați!, concluzionează în doar câteva clipe.

Vorbea grav, fără să-i privească, simțindu-le privirile ațintite pe chipul stresat de neputința de a se ști foarte aproape de cineva care să o păzească din umbră și s-o ferească de rele. Privi des ceasul, ca și când aștepta să se descotorosească de ei, să se poată refugia în carapacea pe care-o păstrase în poșeta personală și să mediteze. Era trecut de 16,00. Cei aproximativ 45 de kilometri i se păru că se înmulțesc în loc să scadă. Dacă la sosire ajunsese plină de entuziasm, acum încerca cu greu să-și stăpânească nemulțumirea. Nu-i convenea aproape nimic. Poate doar ideea de a prelua clubul tatălui său, dar acest lucru cerea timp. Alexandru trecu fugar prin mintea sa, urmat de comisar. Involuntar, cei doi apăreau în același timp, dar separat, ca niște soli ce aduc cu grijă câte o depeșă în care cine știe ce minunății stau scrise.

Simți privirea lui Ianos, zgâriind-o. Îl cunoștea de atâta timp și totuși nu-l cunoștea deloc. Era nepotul fostei mame vitrege, un nepot despre care ai crede că aspiră la averea lui Adonis, ținând cont că pe Theodora o ține într-o lesă cu fir de aur, pe care o strânge sau o întinde cum dorește el, deși fata are un temperament totuși puternic. Dacă ar fi fost așa, nu înțelegea dacă bărbatul dorește s-o atragă ori s-o îndepărteze. Era vinovată de faptul că Erfilia fusese adusă fără încuviințarea lor, deși gestul ei fusese unul de bună credință. Doar atât apăsa pe sufletul ei atins de brumă. Atât se și vedea.

Când ajunseră lângă blocul ei, Adonis încetini și opri fără să spună vreun cuvânt. Tăcuți fuseseră cu toții. Andrei obosise, iar ochii mici clipeau des. Ianos o prinse după gât, încercând s-o îmbărbăteze:

– Pot fi zile și mai rele, Dora! Așa că, trăiește-ți clipa!

Aceasta fusese deviza lui, dintotdeauna. Deviza pe care fata învățase s-o respecte, cu grație.

Theodora găsi resurse să schițeze un zâmbet destul de trist. Dacă ziua începuse frumos, nu același lucru se putea spune și despre sfârșitul călătoriei. Normal că și factorii externi aveau contribuția lor destul de însemnată. Adonis îi promise că vor servi cina în fiecare zi, împreună. Și, în special, o invită a doua zi la club pentru a se reîntâlni cu o parte din trecutul ei.

Trecu pe lângă piscina din fața blocului, în grabă. Câțiva copii se jucau în

holul mare, la intrare. O salutară și o anunță că fusese căutată de doi bărbați.

– Poate mă confundați, zise Theodora.

– Nu, sigur nu. Nu locuiți la apartamentul 30?

– Exact.

– Ne-a întrebat dacă v-am văzut zilele acestea. Le-am răspuns afirmativ.

– Foarte bine, zise Theo în capul căreia gândurile cadentau nestăpânite, dezlănțuite.

– Și ce-au mai spus?

– Nimic, v-a lăsat în poștă un plic. Ne-a rugat să vă anunțăm că este foarte important, spuse pe un ton grav un băiețel blond, care, cu siguranță ar fi dorit să știe, măcar în treacăt, ce doreau acei doi indivizi.

Deschise cutia poștală și găsi plicul. Avea antetul poliției și era invitată a doua zi la ora 9,00, la secție.

„Uneori viața îți pune în cârcă mult mai mult decât poți duce”, gândi Theodora, urcând scările. Preferase să urce pe jos, liftul nu era un mijloc de recuperare, de meditație. Urca dezamăgită, fără să înțeleagă dacă un singur motiv sau însăși rostul vieții o dezamăgea. Descuie ușa de fier și intră. Se auzi ultimul semnal al unui telefon care sunase în lipsa ei. Așteptă apelul și pe mobil, dar nimeni nu se mai arătă interesat de persoana ei. Oricum, era suficient pentru acea zi. Nu-i era foame. Avea în stomac doar golul acela format de teamă și neputință.

Închise geamul din dormitor, care fusese deschis toată ziua. În cameră era răcoare, dar acea senzație nu-i displăcea. Simți că nu are stare și că ar dori să vorbească totuși cu cineva. Era ora 19,00. O sună pe Eva, fiica îngrijitorului de la club, studentă la drept. Tânăra se arătă încântată s-o întâlnească și îi promise că o va vizita chiar în acea seară, ceea ce se și întâmplă. Era o fire sociabilă, veselă, deschisă. Lăsa impresia că pentru ea nu exista decepții de nici un fel. Totul mergea ca pe roate, bine orânduit. Asta fiindcă știa să separe cu răbdare binele de rău. Or Theo de un asemenea temperament avea nevoie în aceste clipe. Servi, împreună cu Eva o Cola, și ieșiră la plimbare pe bulevardul Castellana.

Bulevardul urca ordonat peste inima Madridului. Spre deosebire de alte bulevarde, acesta este așezat în pantă, astfel că privind înapoi poți vedea orașul. Luminile începuseră să se aprindă, iar mulțimea de culori îi dădea impresia că sunt nuanțe ale sufletului, desprinse din trupul ei și plecate la plimbare. Era o vreme plăcută. Nici cald, nici frig. Eva o rugă să-i povestească despre România. Acest subiect îi făcea plăcere. Iar episodul care merita să fie ocupe primul loc era povestea Mănăstirii „Sfânta Filofteia”, ușor retușată, ținând cont că Theo nu deconspirase încă motivul pentru care ajunsese acolo. Evită să spună ceva despre necazurile întâmpinate nu foarte demult. Spicui din sertarele memoriei doar ceea ce îi convenea. Și povesti astfel fără să se oprească, descriind, pe rând, casa în

care a copilărit, apartamentul în care se mutase de puțin timp, și mai ales noul loc de muncă. Îi povesti cum Ianos o rugase să lucreze pentru el iar ea acceptase fără șovăială. Mai ales că era bărbatul de care se îndrăgostise cândva, necondiționat. Se întâlniseră la început de câteva ori, iar de alte câteva ori bărbatul își anulasese decent întâlnirea. Nu-l întrebasese niciodată de ce zăbovea atât la serviciu și de ce nu se bucura de prezența ei aici.

Între timp intraseră într-o cafenea și comandaseră două cafele. Eva își aprinse o țigară.

– Cum adică să lucrezi pentru el? o întrebă mirată.

– Mă rog, cu el, rectifică Theo.

– Ceva îmi scapă, zise tânăra. Să judecăm limpede: Ianos este aici, iar tu lucrezi cu el. Fă-mă să înțeleg, draga mea!

– Mă rog, acolo în România. Este asociatul unchiului său la Fundația „Esperado”, care are filială și acolo.

– Și sunteți prieteni buni? Aici ieșea des cu Kris, continuă tânăra care dorea să devină lider în explicații - cheie.

– Am auzit. Nu-i place să comenteze acest subiect. Nu-i place să dezgroape trecutul. Oricum, ce-a fost a fost. Uneori însă îmi dau seama că nu l-am cunoscut niciodată îndeajuns. Tot timpul a trăit învăluit în mister. Mă rog, nici eu n-am insistat prea mult... Dar spune-mi, Eva, tu știai acest lucru mai de demult?

– Da, de la tata. Venea deseori la club la Adonis. Când ai dispărut, întreba frecvent de tine.

– Oare îl interesam atât?

– Poate, zâmbi Eva.

– Dar mai spune-mi, te rog, știai că Adonis are o fiică?

– Nu, nu...

– Ei bine, a sosit, se pare, vremea dezvăluirilor. Fiica aceea sunt eu.

– Nu se poate!, explodă Eva. Atunci, ce rost a avut să te depărtezi de el, să-ți petreci o parte din viață singură, mai cu seamă că mama ta a decedat?

– N-am știut, zise pe un ton slab, care trăda dezamăgirea. Altfel poate n-aș mai fi parcurs acest circuit închis, ca un leu în arenă, executându-și numărul. Ianos mi-a adus la cunoștință acest lucru, acum câteva luni. La început m-am întristat, apoi știam că va veni vremea să-l întâlnesc, și mi-am impus să nu mai resping ideea revederii. Ceea ce s-a și întâmplat.

– Înțeleg. Trăiești în voia sorții, ca valurile ce lovesc stâncile. Dar valurile trec mai departe și tu faci la fel. Îți mulțumesc pentru invitația din această seară. Am știut că dorința de a te descărca te-a determinat să mă suni.

– Adevărul este că sentimentul ce ne leagă este unul vag. Mă refer la mine și Ianos. Probabil că Adonis ne ține strâns de mână pe amândoi, ca pe niște copii.

El trăiește odată cu fiecare dintre noi, pentru fiecare în parte, fiindcă ne iubește. Uneori stau și mă întreb: unde va duce următorul pas?

Serviseră cafele, iar Eva aprinsese mai multe țigări, una după alta. Era o tipă minionă. Părul lung, șaten, ochii verzi, mari, cu genele rimelate, o făcea frumoasă. Se îmbrăca elegant, cu fuste până spre gleznă, mereu cu încălțăminte cu toc înalt. Era prietenoasă și știa să și-i păstreze pe cei apropiați. Cu Theodora se împrietenise la club, unde-și însoțea uneori tatăl. Era, pe atunci, o copilă care strângea în căușul palmelor orice descoperire. Or, Theo, marea campioană la tenis era una din descoperirile sale. Îi plăcea s-o vadă jucând, avea încredere în ea. Și iată-le peste ani, aici, la masa unei cafenele unde se ascultă muzică în surdină și se vorbește cu sufletul.

Cu toate că Eva era o prietenă de încredere, Theodora nu mersese până acolo încât să-i spună despre tot ceea ce fusese urât în viața ei: crima din curtea casei sale, accidentul Mariei ori sinuciderea lui Kris. Despre Erfilia pomenise în treacăt, dorind să evidențieze mai precis că grijile pe care le poartă nu sunt numai ale sale. Preferase să păstreze toate acestea acolo, în cămara trecutului, fără să le scuture de praf. Erau mult prea tăioase. Iar Eva nu venise pentru a asculta povestiri polițiste fără sfârșit, așternute pe foaia destinului ei, care o ține permanent prizonieră în propria-i cămașă de forță.

La întoarcere, drumul i se păru străin. Simți nevoia de a sosi cât mai repede în România. Dori să fie lângă Alexandru, care părea că ține cu tot dinadinsul să-i fie aproape. Să se plimbe așa cum făcuseră înainte de a pleca, să meargă la teatru, să se piardă prin jungla aceasta nesfârșită a omenirii și, mai ales, să se ferească de sălbăticie.

Ajunse acasă pe la ora 22,30. Ieși pe balconul care înconjură apartamentul și privi peste oraș. Se vedea stadionul Santiago Bernabeu, lângă care era clubul, unde avea șanse să revină în curând. De fapt, acesta era singurul gând care o mulțumi. Forfota nocturnă abia se trezise. Începuse viața de noapte, ca o femeie despletită și nebună. Stătu vreme de câteva minute, apoi ocoli dormitorul mare, spre dreapta. De acolo se vedea Parcul Retiro, de fapt cupola Palatului de Cleștar, care arunca roșuivul, frumoasele lumini împrumutate de la curcubeu. Era îmbrăcată cu un capot gros albastru, de pluș, peste tricoul subțire. Simți că îi este frig. Se retrase în sufragerie. Își pregăti patul pentru culcare, deși somnul avea cu totul o altă preocupare în acest moment. Luă un somnifer și adormi în cele din urmă cu televizorul deschis, așa cum obișnuia deseori.

Se trezi devreme, în jur de ora 5,00. Contrar sentimentului de cu seară, se simțea odihnită, stăpână pe ea. Depănă prin memorie tot felul de aspecte legate de trecutul său în această țară, care ar fi putut face motivul invitației la secția de poliție. Nu încercă să lămurească nimic, așa că lăsă lucrurile să curgă în voie,

reușind destul de bine să-și învingă teama neprevăzutului.

În jur de 7,00 îl sună pe Adonis căruia îi explică pe scurt ceea ce se întâmplă. Acesta se oferă s-o însoțească la poliție. Avea nevoie de sprijin, iar Adonis era cel mai potrivit. Și veni cât putu de repede acasă la ea, mascând îngrijorarea care se cuibărise ca o viperă în inima de părinte.

– Poți locui la mine, draga mea, se oferă el. Aș fi fericit să te am mereu în preajmă, propuse Adonis, în primul rând ca un revers al rezonanței timpului, care crease această situație oarecum străină lui.

– Mulțumesc tată, însă nu asta este problema care mă preocupă acum. De ce oare trebuie să mă duc acolo? Dacă este ceva în legătură cu dispariția Erfiliei va trebui să-mi susții intenția pe care am avut-o, deși, sunt supărată pe amândoi, afirmă, referindu-se și la Ianos.

– Lasă fata mea, probabil vor să te anunțe că fetița este în siguranță. Era normal ca dispariția fetiței să te afecteze așa de tare. Dar, crede-mă, n-am știut că Ianos nu te-a anunțat ca a luat copila de acolo.

– Ianos este un secretos, tată! Crede-mă, simt că-mi ascunde mereu câte ceva.

– Cum așa?! se miră Adonis.

– Îl simt interesat de persoana mea și totuși distant. Prezența lui creează în jurul unui semn al întrebării, mă tulbură uneori. Nici nu știu dacă mai încap în inima mea.

– Lucrurile se vor lămurii de la sine, Theo. Acum că suntem împreună, vom învinge. Și, când spun asta, nu mă refer doar la Ianos.

– Să dea Domnul! zise oftând lung.

Adonis o lăasă pe Theo să iasă prima. Se mai auzi doar zgomotul produs de ușa care se încuiase automat în urma lor.

Capitolul VIII

Sediul poliției era la distanță de un sfert de oră, cu mașina. Theo prezentă invitația ofițerului de serviciu și, în urma unui telefon, au fost îndrumați la etajul doi al cădirii, la comisarul șef Sebastian Lucas. Acesta îi aștepta. Era un bărbat trecut de 45 de ani, înalt, îmbrăcat în costum de culoare neagră și cămașă gri deschis. Avea un ușor început de chelie. La prima vedere părea o persoană meticuloasă, niciodată grăbită.

Încăperea era mare, cu multe birouri, cu obișnuita forfotă iscată de felurile cazuri care se ascund în mapele polițiștilor, cărora li se adaugă mereu altele, și tot așa, la nesfârșit. Îi invită să ocupe cele două scaune de lângă el. Telefoanele sunau în ritm alert, cu pauze scurte.

– Așadar, dumneavoastră sunteți domnișoara Marin Theodora, zise pe un ton blând comisarul Lucas.

– Da, afirmă fata.

– Aveți dublă cetățenie, după cum văd.

– Exact. Spaniolă și română, zise fata, deși nu prea înțelegea unde dorea să ajungă acest polițist.

– Acum locuiți aici?

– Pentru o vreme, dar mă voi întoarce acolo. Pe urmă cine știe, poate voi veni aici, zise, ... și aruncă o privire lui Adonis.

– Iată despre ce este vorba. Încep prin a vă întreba dacă ați cunoscut un individ pe numele Juan Marcus.

– Da, l-am cunoscut în urmă cu vreo patru ani, recunosc Theo, fără să stea pe gânduri.

– Aș dori să știu în ce împrejurări.

– La ziua unei prietene, răspunse scurt, fata.

– Bun. Pe acest ... Marcus, l-ați întâlnit de mai multe ori?

Theo ezită o clipă, apoi răspunse:

– Da.

Adonis începuse să se frământa vizibil. Interogatoriul luase turnură nebanuită, străină.

– Ați fost prieteni?

– N-aș putea spune. Acest individ mi-a lăsat amintiri urâte.

– Cum ar fi ...

– Se învârtea în cercuri dubioase.

– Fii mai explicită, te rog.

Se lăasă tăcerea. Theo încercă să-și caute cuvintele pe care urma să le rostească cu voce tare. Apoi izbucni în plâns, întrebând printre lacrimi:

– Așadar, ați aflat?!

– Da, am aflat Theo. Chiar și ceva ce tu nu știi încă. Marcus este închis, dosarul lui cuprinzând mai multe capete de acuzare, printre care și șantajul împotriva ta. Dacă tu eviți să vorbești, îți voi spune eu cum stau lucrurile. Crima pe care ți-a pus-o în cârcă este o înscenare oribilă. Asta fiindcă, atât cât pari de puternică, el tot ți-a aflat punctul slab. Nu ai accidentat pe nimeni cu mașina, în noaptea aceea, Theodora Marin!

– O, Doamne, simt că înnebunesc! exclamă fata într-un exces de bucurie amestecată cu nebulă și durere.

Adonis facu ochii mari. Nu înțelegea nimic.

– Conduceai pe autostradă, pe timp de noapte, continuă imediat Carlos. În mașina ta mai erau încă trei persoane, doi bărbați și o femeie. Vă întorceați de la un chef.

– Da, recunosc fata.

– Erai nervoasă. Acolo, la chef, fuseserai servită cu o țigară, de femeia care era cu tine și pe care o cunoscuseși în seara aceea. Acea țigară era marijuana. Așadar, încercaseși, pentru prima dată, involuntar, drogul. Te supăraseși pe ei, dar toți au făcut haz pe această temă. Ai vrut să pleci imediat, dar ei s-au oferit să te însoțească. Așadar conduceai și fumai, deși simțeai că și țigările obișnuite îți făceau rău. La un moment dat, ți-a tăiat calea ceva, cineva. Te-ai speriat. Ai avut intenția să oprești. Ei nu te-au lăsat. A coborât Marcus, care ți-a spus că ai lovit un om. O mașină trecu în viteză. Șoferul aruncă fugar privirea spre locul în care zăcea victima, dar n-a oprit. Ai început să tremuri, tare. Marcus a urcat în dreapta ta și ți-a spus răspicat, aproape țipând:

– Pornește!

Atunci au avut loc un schimb de replici:

– Dar trebuie să-l ducem la spital, nu-l putem lăsa acolo!, a zis conștiința ta.

– La ce bun? Omul este mort, te-a anunțat Marcus.

– Atunci să anunțăm poliția, ai mai zis.

– Dacă vrei să zaci în închisoare, fă-o. Nu uita că ești o mare tenismană. Cariera ta este compromisă, este singura cale de a rămâne pe poziția ta, zise arogant tipul.

La numai câțiva kilometri ai oprit. Te simțeai rău. A condus el până acasă la tine. La scurt timp te-ai mutat. Și, cu siguranță, n-ai mai încercat niciodată drogul.

Comisarul stăruie câteva clipe, citind dosarul inculpatului. Îi lăsase vreme Theodora să se dezmeticească și să continue ea mai departe. Dar Theo nu mai avea noțiunea realității. Se pierduse în acest subiect grav care o marcase mult timp, mai cu seamă că nu se putuse descotorosi nici o clipă de el. Cuvintele polițistului parcă fuseseră citite din memoria ei, chiar din clipa când se întâmplaseră toate acestea. Adonis, bărbat în toată firea, se albise ca varul. „Numai eu port toată vina”, se muștră, în gând.

Polițistul ridică privirea și o fixă în ochii tinerei. Văzu lacrimile alunecând pe obraji ei, nestăpânite.

– Când poți continua tu, te rog s-o faci!

Theodora își șterse lacrimile, apoi întreabă, slab, răgușit:

– Dar ceilalți doi, Nora, Dino?!

– Arestați pentru complicitate.

Expresia feței sale arăta oarecare stare de mulțumire. Și începu:

– Atunci a început calvarul vieții mele. M-a șantajat cât a putut. Știa că am bani și au profitat de acest lucru.

– Cât a durat toate acestea? interveni Adonis care nu scosese nici o vorbă.

– Mai bine de un an. Mi-era teamă să aud telefonul sunând. Mi-era teamă să ies în oraș, chiar și acasă mi-era teamă să mai stau.

– Dar mie de ce nu mi-ai spus toate acestea? Te-aș fi putut ajuta cumva.

– Erai un străin ca oricare dintre ei, tată. Dacă știam că pot plânge pe umărul tău, aș fi făcut-o.

Comisarul ceru explicația acestor cuvinte. În câteva minute înțeleșese deja cum stăteau lucrurile.

– Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, acum mai mult decât oricând, îl sfătui Sebastian Lucas.

– De aceea mă aflu aici, domnule comisar.

– Mai departe? dori să afle polițistul. Noi avem versiunea noastră.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi, ca și cum nu ar fi auzit întrebarea, Theodora scrâșni printre dinți:

– Blestemații! Acolo să le putrezească oasele! Mi-au distrus cariera, am cunoscut decăderea chiar în plin avânt!

Cei doi îi respectă muștrărea cugetului și îi dădură răgaz să continue destăinuirea.

– După cum v-am spus, am început să mă tem de ei și de urmările ce ar fi putut avea loc. Din acel moment n-am mai avut liniște. Noaptea deveniseră clipe interminabile de coșmaruri, adormeam doar sub influența tranchilizantelor. La un moment dat, am sunat-o pe Kris și ne-am întâlnit. I-am spus cum stau lucrurile. S-a oferit să mă ajute. Împreună, am pus la cale o strategie. Am înscenat acel acci-

dent în care urma ca eu să rămân invalidă. Și tot atunci am decis să renunț definitiv la tenis.

Ambii bărbați au privit-o cu maximă atenție.

– Să înțeleg că n-ai fost nici o clipă invalidă, domnișoara Marin?! pronunță răspicat comisarul.

– Adevărat. Numai astfel puteam pleca de acolo, pe motiv că sursa lor de finanțare era amenințată. La scurt timp au aflat de ... handicapul meu. Și o vreme am fost lăsată în pace, deși simțeam că sunt urmărită la tot pasul, chiar și în România. Erau clipe când vedeam pe cineva în umbra mea, cineva care păsea amenințător. Acolo am cerut ajutorul comisarului Dan Simionescu, însă, spre rușinea mea, i-am ascuns motivul care mă determinase să mă deghizez, tremurând.

– Iisuse! exclamă Adonis. Cât ai suferit, fata mea!

– Cine te-a ajutat să ajungi acasă, în România?

– Kris. Avea grijă de mine, mă compătimea.

– Ați ținut legătura după aceea?

– Da, pe Internet ori prin telefon.

– Și ca să deviem de la subiect, nu bănuiești de ce s-a sinucis?

– Nu, nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar nemulțumi-o ceva.

Comisarul se trase în spate cu scaun cu tot, apoi se ridică. Își puse palmele pe masă, și pe un ton hotărât, zise:

– Ești liberă. Asta a fost tot.

Cei doi ieșiră tăcuți, și merseă astfel până la mașină. Adonis consideră că era inutil să înceapă s-o mai întrebe iarăși ceea ce el, în calitate de părinte, ar fi trebuit să știe.

Porniră cu mașina spre club, așa cum vorbiseră cu o zi înainte. Găsi nostalgia cuibărită peste tot: în vestiare și pe holuri, în sală și în voioșia copiilor care aveau antrenament. Stătură aici câteva ore, până ce sentimentele tristeții începu-se să se spele pe fața îmbătrânită prematur a fostei tenismene.

În seara aceea merse acasă la tatăl ei. Avea o casă frumoasă, la curte, cu multe camere, terasă și piscină. Își aminti că în urmă cu câțiva ani trecuse pe aici în calitate de musafir. Descoperi imediat că acesta este locul cel mai potrivit pentru a-și mângâia sufletul aruncat în temniță.

Seara era liniștită. Lângă ea se afla exact persoana de care avea nevoie în acest moment. Femeia care îngrijea locuința le pregăti îndată masa. O masă festivă, care sărbătorea întoarcerea fiului răătăcitor, sau, mai bine spus, chemarea acestuia.

– Tată, mi-ai putea îndeplini o dorință? ceru fata.

– Dorința ta e lege, draga mea, îi spuse blând, Adonis Mendoza, după nu-

mele fostei sale soții.

– Atunci, invită-l și pe Ianos aici. Sunt câteva lucruri care îmi scapă și care nu mai suportă amânare.

Bărbatul îi telefonă imediat. Și primi confirmarea că vor cina împreună, ceea ce le dădu o stare de mulțumire comună.

Capitolul IX

Ianos veni cu un buchet de trandafiri roșii. Între ei strecurase voluntar unul galben la vederea căruia fata arătă un gest de repulsie.

– Este vremea să înflorești din nou, Dora, zise Ianos sărutând-o pe obraz. Toți au spini, dar farmecul lor este același. Tu ești trandafirul galben, de care te-ai temut cel mai rău. Dar vezi, ești înconjurată cu dragoste de toți ceilalți, roșii, printre care sunt și eu cu tatăl tău.

Aceste cuvinte rostite frumos, îi atinse inima. Prinse buchetul în mâini, îl privi și sărută trandafirul galben.

– De aici înainte, el va fi simbolul vieții mele. Talismanul gândurilor cele bune și al fericirii pe care mi-o doresc neapărat. Dar ți-am spus eu că mă tem de trandafirul galben?

– Oare, în relația noastră mai este nevoie de vorbe? Am pretenția că te cunosc draga mea, și încă foarte bine.

Se așezară la masa ovală, din sufragerie. Nuanța predominantă a acestei camere era albastru. De la perdele albe cu spicuri bleu, la gresia și mochetele ovale așezate ici-colo, colțarul albastru și pereții bleu deschiși. De fapt, era un joc de culoare, când puternic, când slab. Ca și jocul vieții.

Serviră friptură de curcan cu sos alb. Desfăcură șampanie iar Adonis toastă în cinstea singurei sale fiice.

Theo îi povesti despre scopul vizitei lor la secția de poliție.

Ianos asculta, asemenea unui copil care aude pentru prima dată o poveste.

Și ca să încheie, Theodora nu pierdu ocazia să-i reproșeze ceea ce dorea să o facă mai demult:

– De fapt ... nu știu de ce-ți spun toate acestea. Nu văd să-ți pese prea mult de mine. Totuși, ești nepotul lui Adonis și deci, rudă cu mine.

– Cam așa ceva. Vrem nu vrem, este inevitabil să nu ne întâlnim.

– Spune-mi, Ianos, tu ai știut că n-am fost niciodată invalidă?!

– Sincer, da.

– De la Kris, nu?

– Da.

– Era prietena mea, totuși. Nu înțeleg cum de m-a trădat.

Ianos tacu. Apoi, continuă:

– Ai fugit de adevăr, făcându-ți singură rău, Theo.

– Și ce ți-a mai spus ea?, accentuă cel din urmă cuvânt. De parcă ea ar fi

fost o sfântă! Sau poate cine știe... zise, făcând aluzie la decedată.

– Știa că ești nevinovată și dorea să te ajute să ieși din peștera în care stăteai prizonieră pe timp nelimitat.

– Adică?

– Aflase de la tine că Marcus înscenase acel accident. Nora se droga frecvent. Atunci, în acele momente puteai afla de la ea adevărul până în cel mai mic amănunt. Era colega ei de serviciu, de altfel o bună profesionistă. Numai că, spre deosebire de tine, odată atinsă de acest flagel, tentația de a i se supune a predominat. De fapt, a constituit și punctul de pornire al arestării celor trei. Nu erai singura persoană șantajată. Se ocupau, pe lângă fapte de acest gen, de contrabandă cu droguri și cu arme. Ba mai mult, Marcus își determinase una dintre victime să se sinucidă, aruncându-se în fața trenului.

Gândul îi fugi iute la Kris. Și ea se sinucisese...

– Știi unde te-a dus gândul. La Kris. Nu, ea nu a fost „încolțită”, ca să zic așa. Nu s-a aflat motivul pentru care a făcut-o, zise Ianos.

– Apropos, schimbă Theo subiectul, ce face Erfilia? Doresc să trec pe la ea.

– Este bine, a întrebat de tine.

– Am să trec pe la prânz cu tata.

– După amiază voi fi și eu acolo, îi spuse Ianos.

– Nu știu dacă voi sta atât.

– Face parte din meseria ta, nu uita!

– Exact, am lipsit cam mult de la serviciu. Cu siguranță că Ilinca se descurcă.

– Dorești să atingi acest subiect?

– De ce nu? Încep să înțeleg că se număra printre persoanele care știe că handicapul meu a fost inexistent.

– Exact.

– E inutil să te întreb de unde?!

– De la Kris. A dorit să-ți fie în preajmă. Or tu ai simțit ceva și ai îndepărtat-o încă de la început. O mare greșală, care a schimbat traiectoria vieții tale.

– Dacă-i așa, regret că n-am avut încredere în Ilinca. Știi, Ianos, cu vreo cinci ani în urmă am citit „Viața ca un blestem” de George Hunt. Acum, când o trec prin memorie, îmi vine să râd. Subiectul romanului este parcă desprins din cartea destinului meu. Personajul principal este o femeie. Și ea făcea greșeli grave, din dorința de a se apăra.

Adonis scurtă această discuție cu iz neplăcut. Toate relele se duseseră pe apa sâmbetei și era vremea să aștearnă covorul roșu, peste care să calce fiica lui. Făcu proiectul unei excursii în țară, pentru a schimba absolut totul. Acest lucru se va întâmpla când Theodora va hotărî să revină definitiv în Spania.

Concluzia pe care Theo o trăsesse în acea seară devenise cât se poate de clară: Ianos era omul din umbră, care îi ofereea necondiționat protecție, doar poate pentru simplul fapt că era nepotul tatălui ei din partea celei de-a doua soții.

A doua zi au vizitat micuții de la spitalul Fundației „Esperado”. Erfilia se agăță de gâtul ei, cerând-o s-o aducă acasă, de unde o luase. Spre deosebire de Andrei, copilei îi era dor de foștii colegi. Îi promise că se vor înapoia cât mai curând în România. Fetița o prinse de gât și o ținea strâns.

– Vreau să fii mama mea, Theo.

– Cum aş putea? râse tânăra.

– Acolo, acasă, ai să mă iei la tine. Promit că nu te voi supăra niciodată. Tu ai fost bună cu mine. Mi-ai purtat de grijă. Când au venit să mă ia din spital, am crezut că vor să mă fure. Am vrut să fug, dar nu cunoșteam nimic în jurul meu. Nu înțelegeam nici ce vorbesc și mi-a fost gândul numai la tine. Știam că te vei îngrijora când vei veni și nu mă vei găsi acolo. A fost cea mai grea zi din viața mea. Mi-am imaginat cum plângi după mine și-mi era milă de tine.

Theodora îi desfăcu mâinile și îi prinse fața în palme.

Ochii celei mici îi pătrundeau adânc în suflet. Și-n drumul lor cerneau lumina din desaga întunericului, lăsând să se descopere vaste imperii ale credinței și purității.

– Micuța mea, toate acestea au trecut. Important este că acum suntem din nou împreună.

– Tocmai de aceea vreau să fii mama mea, găsi aceasta un motiv de care să se prindă, în grabă.

Theo se străduia să facă loc unui răspuns. Acesta însă, nu se grăbea.

Erfilia îl aștepta atunci, nerăbdătoare. Fiindcă cerșea acest răspuns.

Ianos le privea pe amândouă, ca pe niște nimfe plutind în văzduh.

Cu ochii de lup flămând timpul pândea după colț.

Visele se înălțau ca niște petarde care se risipeau în văzduh.

Întrebarea Erfiliei cântărea tone. Jocul de-a copilăria nu e o joacă. E o pană care zgârie altarul conștiinței.

Theodora se ridică de pe scaunul unde cele două purtaseră această discuție. Adonis nu scosese nici un cuvânt. Se imagină fugăr un bunic care-și răsfăță nepoțica. Și dădu din cap, a mirare, lăsând impresia unui om care vorbește prin semne.

Când se îndreptau spre ieșire, Erfilia îi ceru grav:

– Să te gândești mult la ceea ce ți-am promis. Eu te-am ales pe tine, tu de ce n-ai face-o?!

O lacrimă căzu pe obrazul fetei. O lacrimă apărură și în ochii Theodorei.

Se încheia o nouă zi în care prin perdeaua de clipe s-au strecurat o suită de

evenimente noi.

Alexandru o sună iarăși, amintindu-i cât este de singur fără ea. Aceste cuvinte o determină să precipite plecarea din Spania. Seara își sună prietenii din Avila, de la care urma să-și ia rămas bun chiar a doua zi. Îl anunță și pe Ianos și pe Adonis. Peste trei zile, vineri, se va întoarce împreună cu Erfilia, acasă. Alexandru urma să le aștepte la aeroport.

Capitolul X

Vântul sufla aspru. Theodora își ridică gulerul paltonului, iar Erfiliei îi înfășură fularul alb cu albastru, pe care i-l făcuse cadou în dimineața acelei zile. Dacă cineva ar fi stat să-i urmărească, ar fi crezut că reprezintă o familie inundată de sentimente puternice, pe care distanța i-a unit și mai mult.

Bărbatul era acolo, cum stabiliseră, în parcare de lângă aeroport și aștepta ca un licean care și-a programat întâlnirile atent. Le îmbrățișă pe amândouă, bucurându-se că în sfârșit momentul revederii se îndurase să-i scurteze nerăbdarea de a o avea din nou alături pe Theo.

– Începusem să mă întreb cum mai arăți, zâmbi el.

– Frumos început, ce trebuie să înțeleg?

– Că mi-a fost dor, Theo. Că sunt îngrozitor de singur și trist.

– Asta e bine.

– Că sunt singur și trist?! se miră Alexandru.

– Că nu vei mai fi singur și trist. Am venit să stau lângă tine, preciză Theodora.

– De-aș ști că ai venit doar pentru asta!

Theo evită să răspundă. În acest moment, ea apărură în proprii ochi ca o regină. Așadar, întâlnirea lor nu fusese deloc întâmplătoare. Tot ceea ce era scris urma să se împlină. Or ea începuse să comunice cu destinul, și, chiar să dicteze. Rând pe rând, relele se sfârșeau. Se dizolvau tăcute, apoi se epuizau. Asta și dorea.

În mașină era cald. La radio se difuzau melodii vechi, care aduceau melancolie. Se lăsase seara. O toropeală plăcută îi cuprinse trupul și adormi. Erfilia, pe bancheta din spate, procedase la fel. Alexandru conducea atent, deși în gândurile sale nu era decât ceață. Încerca să-și schițeze un scenariu după care să se ghideze atent, astfel încât să nu-i creeze Theodorei neplăceri. Îi trecu prin memorie prima lor întâlnire. Altcumva nu putuse să procedeze. Intrase în viața ei pe singura poartă descuiată, deși riscase.

Mașina intră pe Strada Luminii. Theodora se trezi brusc. O clipă încercă să se dezmeticească, speriată. Îl privi pe Alexandru, care încetinise viteza, semn că drumul s-a sfârșit.

– Unde sunt? îl întrebă.

– În fața casei tale.

– Aici?! se miră fata.

– Aici! hotărî Alexandru, râzând.

Erfilia se trezise și se ridică, privind în jur. Era o stradă plină de pomi desfrunziți, luminată ici-acolo difuz. Alexandru oprise în dreptul porții de fier, spunându-i pe un ton calm:

– Învață-te să trăiești oriunde, nu mai fugi de tine însuși. Viața este o luptă, spuneai cândva. Aici este casa ta.

Tânăra îl privi atent. De unde știa Alexandru exact casa în care locuise cândva cu drag?!

Îndată își aminti că trecuseră împreună, în ziua dinaintea plecării, pentru a-și lua niște adrese. Alexandru o așteptase în mașină, câteva minute. Admiră memoria lui vizuală, grație căreia se aflau aici. Mai în glumă, mai în serios, bărbatului din fața sa nu-i scăpa nimic. Parcă ar fi știut că își dorea să se întoarcă aici, să-și reia viața din momentul în care a lăsat-o, voluntar, în acel cărucior cu roțile. Acum, că s-au clarificat niște probleme esențiale, acolo, în Spania, că îl are alături pe Alexandru care încearcă să pătrundă șiret prin toate ungherele ființei sale, că acest bărbat începe s-o intereseze, îi poate cere sprijinul de a o ajuta să netezească vechiul drum.

– Dar Erfilia? întrebă Theo.

– Am crezut că mă ieși acasă. Că ai hotărât asta, se auzi vocea celei mici.

– Uite cum procedăm: în seara aceasta te vom duce acolo, la fundație. Cu siguranță că prietenilor tăi le este dor de tine. Între timp, eu am să mă gândesc, zise mângâindu-i obraji. Nu trebuie decât să fii fetiță răbdătoare.

Alexandru arunca acestei scene priviri blânde. Nu lăsa curiozitatea să vorbească, deși îl rodea acest subiect.

– Așadar, calea întoarsă?

– Mai bine procedai de la început astfel. Aș fi evitat această discuție, care mă doare.

– N-ai fi evitat-o, Theo, ci ar fi avut loc în altă parte. Acolo, la fundație.

Se lăsa tăcerea. Din nou Alexandru avea dreptate. Într-un sfert de oră au fost acolo. Copila coborî dezamăgită că va trebui să reintre în cotidianul pe care îl cunoscuse de când a deschis ochii. Dar uită repede, înconjurată de colegii săi care se grăbiseră s-o întâmpine și s-o primească așa cum credeau ei de cuviință.

La jumătatea distanței, Alexandru opri.

– Așadar, încotro?

– Cunoști bine drumul, după cum mi-ai demonstrat.

– Încep să înțeleg. Sfaturile mele încep să-ți atingă sufletul. Frumos!

– Nu-ți face iluzii. Le accept doar pe cele care-mi convin.

– Iar eu mă voi strădui să nu dau greș cumva.

– Știi ce? Hai să lăsăm timpul să vorbească. El știe ce are de făcut.

Theodora râse. Îi plăcea Alexandru, cu toate argumentele lui.

Casa învelită în iederă uscată se luminează. Tânăra aprinse toate becurile, inclusiv pe cele ce lumineau grădina. Era ca o reînviere, ca o regăsire cu ea însăși. Ca o sărbătoare descoperită în cărți antice, uitată de toți.

Dădu drumul la căldură și aerisi. Trecu privirea prin toate cele cinci camere, de parcă ar fi făcut inventarul. Totul era la locul lui, încremenit în trupul trecutului. Patul din dormitor, fotoliul conceput pentru invalizi îi amintea de zilele cele mai triste. Închise ușa și se așeză în sufragerie, pe canapeaua unde mirosea a copilărie și a viață.

Alexandru se așeză alături de ea și deschise televizorul.

– Să te ajut la bucătărie? se oferi acesta.

– N-aș putea spune că ești foarte timid, trase repede concluzia. Deja te-ai ... instalat comod.

– Am câștigat acest drept din ochii tăi. Ei te trădează, adăugă Alexandru.

Iarăși avea dreptate. Fata își dorea mai mult ca oricând să rămână împreună, să servească cina, să-și povestească. Simțea nevoia să se destăinuie, să verse toate cupele cu venin strânse mai ales în ultimul timp. Să iasă în față, să nu se mai ascundă de propria-i persoană, să nu se mai sperie de clipa ce-o să vină, ca o lumină strecurată printre stafiile unor amintiri bolnave.

Sosise vremea cugetărilor și a înnoirilor. Începuse să-i fie din nou dragă casa, iar gândul că ar putea locui aici peste iarnă îi dădeau o stare de beatitudine. Alexandru era singurul bărbat care pătrunsese în lumea ei strâmtă și pustie. În stepa unde dintr-un singur fir de iarbă se formase jungla, cu toate ciudățeniile ei. El știuse să-și croiască drum printre liane, riscând, numai să ajungă la ea. Nu-l clasase pe un loc anume, de fapt nici nu intenționase să o facă. Îi dăduse libertatea, acolo, în inimă, cu credința că el este singura persoană care o va ajuta să pună cap la cap tot ceea ce se întâmplase și apoi să le ardă pe rugul uitării.

Pregătise șnițele de pui și cartofi prăjiți. Din pragul camerei aruncă o privire tânărului care părea că n-a observat-o. Stătea acolo, cu platoul în mână, frumos ornat cu salată verde și tăcea. Alexandru se uita la televizor. Însă părea că trecuse de barierele ecranului și a celor ce se derulau pe el. Theodora îl fixă cu privirea. De i-ar putea citi gândurile! De-ar fi ea cuibărită acolo, toată, cu iluziile ei...

Simți inima arzându-i.

– Aș prefera să fiu eu în gândurile tale cele mai profunde, zise, apropiindu-se și punând platoul pe masă.

– Nu te-am observat, se scuză parcă bărbatul.

– Tot așa aș dori să mă furișez peste tot, inclusiv în sufletul tău.

– Am certitudinea că te-ai instalat deja. Nu simți?, întreabă el.

– Toate femeile își iau o marjă de siguranță.
Fata deschise ușa barului și luă o sticlă de șampanie.
– Sărbătorim ?! întrebă Alexandru, oarecum surprins. Frumos, foarte frumos. Uneori, viața e ca-n filme.

– Nu-mi place această comparație, sări Theodora. Viața e ca-n viață, corectă imediat expresia bărbatului. Nu avem un scenariu. Orice clipă trebuie trăită așa cum sosește. Fără modelări. Clipa de față nu va semăna cu cea care o să vină și nici cu cea care a fost.

Alexandru tăcu.

– Ești trist. Ceva te neliniștește.
– Da... însă nu vreau să te supăr.
– M-aș putea abține la o adică... zâmbi fata.
– Nu mă iei în serios.
– Ba da. Ascult, zise și se așeză pe fotoliu. Puse obrazii în palme și dădu impresia că așteaptă.

– Sper că nu m-ai uitat, începu timid bărbatul.

– Dovadă că ești în fața mea, ocoli introducerea celui din fața sa.

Știa că va veni clipa aceasta. Fusesse unul dintre motivele pentru care accentuase explicația anterioară despre viață. Se jucase cu răbdarea lui. Îi plăcea să se joace.

– Mi-ai adus?

– Ce anume?

– Ai uitat. Mi-ai promis că mă vei ajuta, zise bărbatul, supărat.

– ???

– Speram să mă fi înțeles.

– Dar te-am înțeles.

– Asta înseamnă că sunt salvat, se bucură Alexandru, intenționând să nu-i lase Theodorei loc de răzgândire.

Theodora simți că domină persoana din fața sa, că viața bărbatului depinde în mare parte de ea și se felicită în gând de reușita de a-și recâștiga vechiul loc pe tronul de unde plecase resemnată cândva. Va putea fi iarăși cu un pas înaintea celui de lângă ea, cu o treaptă mai sus.

Se simțea, așadar, în elementul ei. Personalitatea ei nu se strivise în această perioadă de tranziție. Până la cer nu mai era decât o singură fâlăfire. Iar cerul era visul ei. Și visul era clubul lui Adonis. Toate se înlănțuiau, în favoarea ei.

– Unde sunt?..., încercă oarecum să afle, Alexandru.

– Of! Nu mai ai răbdare! Mă faci să cred că nu revederea mea te-a bucurat cel mai tare.

– Să nu ne certăm. Știi bine că mi-a fost dor de tine. Știi bine că sunt legat de tine, de tot ceea ce ai făcut pentru mine. Tu mă vei ajuta să trăiesc. Eu mă voi lăsa ajutat. Dar asta nu-ți dă dreptul să mă fierbi.

– Așa va fi, dragul meu, zise ea. Am adus drogurile, așa cum ți-am promis. Dar să știi că mi-a fost tare greu.

– Nici o clipă n-am crezut că e ușor. Știu că ai riscat, dar ai făcut-o pentru dragostea noastră, pentru viitorul nostru.

Theodora îi luă mâinile într-ale sale. Îl privi fix în ochi. Se adânci în privirea lor lacomă și misterioasă.

– Le-am ascuns în talpa pantofilor Erfiliei. Sunt aici, în bagaj. Și arată spre geanta din hol, așezată lângă peretele din dreapta.

Alexandru desfăcu bagajul. Găsi pantofii fetiței, cu talpă groasă de vreo șase centimetri. Se bucură. Acolo, înăuntru era lucrul așteptat.

Desfăcu talpa și dădu cu ochii de pachetelele cu heroină.

– Sunt salvat!!! explodă bărbatul.

– Îți va fi greu să le vinzi? dori să știe Theo, mulțumită în sinea ei că reușise să-l ajute pe Alexandru.

– Am deja clienți. Dar sunt totuși, multe, constată, bucurându-se ca un copil care găsește jucăria preferată.

– Avem nevoie de bani să mă întorc acolo.

– Cum așa?! se miră el. Abia am așteptat să vii acasă.

– Mă voi întoarce la club. Voi lucra și la Fundația „Esperado”.

– Cum așa? Nu te-am auzit să-ți dorești să pleci din nou afară!

– Am un motiv întemeiat.

– Aș putea fi indiscret? Ori te așteaptă Ianos?

– Nu face pe gelosul. Mă așteaptă tata. Mereu am visat să existe cineva care să mă aștepte cu adevărat.

– Tatăl tău?! Cum așa?

– Nu demult am aflat că antrenorul din Spania este tatăl meu. Acum l-am întâlnit și simt că mă iubește. M-a iubit mereu. Aceasta este definiția sentimentului pe care nu-l înțelegeam la vremea aceea. Apoi, continuă:

– Dacă dorești, poți veni cu mine. Vom putea începe o viață nouă, lipsită de griji. Sau, cel puțin, așa sper.

– Mulțumesc, draga mea, ce m-aș fi făcut eu fără tine! Sunt de-a dreptul încântat. Văd că ai multe să-mi spui, evită răspunsul cerut de propunerea Theodoriei.

– Adevărat. Sunt lucruri despre care nu te poți destăinui oricui.

– Apreciez încrederea pe care mi-o oferi. Cum a fost întâlnirea cu tatăl tău?, se interesează Alexandru.

– Frumoasă și tristă. Plină de bucurii întârziate. Ne-am plimbat prin Avila, cu Ianos și cu Andrei.

– Andrei? păru nedumerit Alexandru.

– Puștiul pe care l-am dus în vară acolo.

– Da, mi-ai spus. De fapt îi aminteai Erfiliei despre el, în drum spre aeroport.

– Și mi-am întâlnit prietenii care m-au ajutat să-ți aduc marfa.

– Sunt sigur că nu știe toată lumea acest lucru.

– Sunt sigură că nici măcar nu-ți trece prin minte asta. Și-așa am trecut prin momente grele.

– Adică...

– Erfilia a dispărut din spital în ziua imediat următoare internării sale. Ulterior am aflat că o luase Ianos. Ilinca îl anunțase despre plecarea noastră. M-am speriat rău. Faptul că nu m-a anunțat, m-a supărat tare. Apoi, am fost invitată la poliție.

– Din cauza acestui motiv?

– Nu. O veche problemă avea să se așeze în prim plan. Îți voi spune povestea mea, așa cum n-am mai spus-o nimănui.

Theodora se cuibări la pieptul lui, mângâindu-i părul. Câteva clipe se pierdu în oglinda sufletului, care se încăpățânase să contrasteze cu realitatea. Un val uriaș se desprinsese din adâncuri și invadă, flămând, țărnul personalității sale. O găsisese acolo, singură, îi sărutase tălpile și îi șoptise ceva despre încredere și toleranță. Ea îl prinse în palme, dar îi trecu printre degete, răcoros. Se repezi, așadar, să-l prindă iarăși, până se va fi dus, din nou, în adâncuri. Între timp, stătea cuminte acolo, la pieptul bărbatului, cu inima plină de ecoul adunat din lacrimi de timp obosit.

Se auzi poarta trântindu-se în urma rafalelor de vânt. Theodora ieși pe terasă. Alexandru o urmă, tachinând-o.

– Te sperie orice zgomot. Ești un copil fricos.

– Poate. O clipă am uitat că are cine să mă apere. Hai s-o închidem.

Coborâra împreună scările, ținându-se de mână. Theo se opri pe aleea cu tufe de trandafiri istoviți de frigul iernii. Acolo, în locul unde doamna Constantin își luase adio de la această lume. O clipă avu impresia că o vede în fața ochilor, alunecând prin văzduh, spre fântâna din spatele grădinii. Se frecă la ochi. Era ora 0,00.

Trase poarta de fier și o încuie cu zăvorul. Privi peste gard, spre strada pustie. Gerul îi tăia nemilos fața. Așeză gluga pe cap și strânse geaca de fâș. Apoi îl luă iarăși de mână pe Alexandru și urcă cele șapte trepte care duceau spre

terasă. Căldura din casă îi învăluie într-o clipă. Luă o cupă de șampanie și gustă. Apoi, ridică paharul.

– Pentru noi! toastă entuziasmată.

– Pentru izbândă, răspunse el.

– Începusem să-ți povestesc. Poate că n-a fost decât un semn că trebuie să mă opresc. Că n-a sosit vremea să afli adevărul.

– Nu, nu e bine să fii superstițioasă. Te rog să continui. Numai astfel pot pătrunde în sufletul tău. Simt că vrei să-mi netezești calea. Fiindcă știi că nu abuzez de încrederea ta.

Theodora ridică picioarele sub ea, ghemuindu-se în colțul canapelei. Îi plăcea Alexandru. Nu era posesiv dar nici indiferent. Apoi, începu să povestească:

– Așadar, iată-mă în Spania, în urmă cu câțiva ani. Eram o copilă sfioasă, adusă la un club de tenis, de un antrenor român, despre care nu demult am aflat că era prieten cu tata și a făcut-o la cererea lui. Îmi plăcea tenisul. Poate fiindcă tata mă învățase să țin paleta în mână încă din primii ani de viață, apoi dispăruse. Am locuit o vreme la un cămin unde aveam condiții destul de bune. Ambiția, perseverența și sâmburele acela de talent, înăscut, m-a determinat să cunosc gloria, iar mai târziu, gustul banilor. Mi-am cumpărat o locuință și eram fericită. Grija lui Adonis mă plictisea. Semăna a bătrân pisălog care încerca să-mi controleze viața. La 18 ani mi l-a prezentat pe nepotul lui, din partea soției, Ianos. Nu pot spune că am fost foarte buni prieteni; mai degrabă doi oameni care nu știu ce vor de la viață.

Alexandru făcu ochii mari.

– Știi, este prietenul tău. Îl cunoști bine, Alexandru?

– La fel ca tine. Poate mai puțin. Ne-am întâlnit de câteva ori la club.

– Îmi făcusem mulți prieteni și, în ciuda faptului că Adonis îmi urmărea programul, ieșeam cu ei deseori, fără însă a-mi periclita poziția. Într-o seară am rămas la o cunoștință. Erau acolo vreo zece persoane. Unul dintre ei îmi era antipatic. Mă invita des la dans și îmi făcea curte. La un moment dat s-a apropiat de mine Nora, o persoană aparent plăcută. M-a servit cu o țigară și cu un pahar cu Cola. Când am tras primul fum, am simțit că se învâрте casa cu mine. Am avut impresia că fata din fața mea îmi urmărea atentă reacțiile. Am tras din țigară mai departe doar să nu-i dau satisfacție.

– Vă drogați? întrebă cel care se numea Marcus și care se apropiase de masa noastră.

– Ne privește, am răspuns rece.

– Theodora, te am la mână. Fumezi marijuana.

– De când îți dau ție socoteală ce faci?

– N-aș vrea să te supăr, doar să mă alătur grupului vostru.

L-am privit tăios pe acest individ, un tip scund și antipatic, cu barbă, îmbrăcat în blugi și tricou de culoare neagră. M-am ridicat, realizând că de fapt nu discutasem nimic cu Nora. Așadar, fata venise doar să mă introducă în lumea lor și atât.

Am anunțat gazda că doresc să plec. Că am o stare de neliniște. Chiar mă simțeam rău. Cei doi, Nora și Marcus, s-au oferit să mă însoțească. Cu ei a venit și un altul, Dino. La jumătatea drumului, Marcus mi-a spus să opresc. Se auzise ceva. A coborât și mi-a zis pe un ton grav că am lovit un om. Nu m-a lăsat să anunț poliția, amintindu-mi că astfel cariera mea va fi compromisă. De atunci m-au șantajat întruna. Am epuizat aproape toți banii, până când am încercat alte căi de a-i face. Înțelegi, nu? Am devenit traficant de droguri, forțată de împrejurări, așa cum ești și tu acum. Chiar și la traficul cu copii m-am gândit. De aceea poate ne potrivim. Nu aveam cui cere sprijin. Până într-o zi când i-am spus lui Kris. Împreună am înscenat accidentul și m-am mutat. Tot ea m-a ajutat să vin acasă. Cel mai greu a fost să mă obișnuiesc în acel cărucior cu roțile, fiindcă simțeam că cineva mă urmărește. Ba o femeie, ba un bărbat care semăna cu Ianos.

Fata se opri, întreruptă de telefonul lui Alexandru. Primise un beep. Răspunse tot la fel. Theodora nu-l întreabă cine e și ce vrea la acea oră. Brusc, bărbatul dădu semne de neliniște. Se ridică și păși prin cameră. Privi pe geam, afară, în noapte. Era atât de atent încât lăsa impresia că încearcă să deslușească silueta cuiva.

– Ce se întâmplă? întreabă Theodora.

– Nimic, aș dori o cafea, ceru bărbatul.

– Acum, la ora asta? E deja miezul nopții.

– Se pare ca noaptea abia acum începe, zâmbi el.

Theodora se îndreaptă spre bucătărie. Dar se întoarse îndată, în vârful picioarelor. Rămase lângă ușa din hol, privindu-l în vitrina de la bibliotecă. Bărbatul se asigură că e singur, întorcând capul spre ușă. Apoi formă un număr.

Fata putea asculta totul.

– Încă puțin, Ilinca. Mi-a adus marfa. Totul este cum am plănuit. Până dimineață voi fi la tine.

Numele acelei femei o lovi în moalele capului. Iarăși Ilinca, peste tot Ilinca. Așadar Alexandru, omul despre care în urmă cu câteva clipe credea că reprezintă cea de-a doua jumătate a sa, se dovedise a fi doar un alt ghimpe înfipt în viața ei. Un ghimpe pe care l-a cules singură și l-a așezat lângă crini. Dezamăgirea o acapără în întregime. Un gând nou îi fulgeră prin minte. Puse ibricul de cafea. Răzbunarea își arăta colții, ca o fiară. Turnă cafeaua în cești. Numai că în ceașca bărbatului mai strecură ceva. O substanță neîncercată de acesta. O combi-

nație numai de ea știută, care elimină oamenii de nimic. Nu dorise aceste momente, așa cum nu dorise multe în viață. Și totuși se întâmplase, așa cum se întâmplaseră multe altele.

Alexandru veni în întâmpinarea ei și puse tava pe masă. Theodora luă ceașca în care pusese droguri și otravă și o întinse lui.

– Bea, mai avem atâtea să ne spunem...

Telefonul din hol sună lung. Theodora se repezi să răspundă. De mult nu mai auzise soneria lui și nicidecum în plină noapte. Nimeni nu se arătă dornic de a conversa. Acest gest se repetă de două ori. Când Theo se întoarse în cameră, ceașca lui Alexandru aproape că se golise.

– Vreau să mă întind puțin pe canapea, zise Alexandru.

– Ce s-a întâmplat?, întrebă fata, prefăcută.

– Nu știu, mă simt rău. Poate m-a ajuns oboseala. Vreau să mă odihnesc puțin.

– Puțin mai mult chiar, accentuă Theodora. Nimic nu-mi mai doresc acum decât să te trimit la doamna Constantin. Și la Kris. Nu ești decât o pată neagră în drumul meu, afirmă fata, având certitudinea că substanțele puse în cafeaua bărbatului începuseră deja să-și facă efectul.

– Dar, Theo... îngână bărbatul. Cum ai putut? Nu cumva... Doamne, nu se poate! Theo, spune-mi că nu este adevărat!, imploră Alexandru.

– Mă tem că totul este cum nu se poate mai real, dragul meu. Ți-a venit rândul. Fiindcă pe mine nu mă duce nimeni. Așa să știi.

Bărbatul se sprijini într-o mână, dorind să se ridice, însă capul îi căzu greu pe canapea.

– Așadar, tu le-ai ucis pe amândouă, concluzionă, cu vocea mereu mai stinsă.

– Da, parcă se mândri Theodora. Norocul Mariei că a scăpat, zise scrâșnind printre dinți. Altfel ar fi avut și ea aceeași soartă. Doamna Constantin descoperise că sunt sănătoasă, că pot merge și mă bănuia de fapte urâte. A scotocit în coletele pe care le primeam prin diverse persoane venite din străinătate și începuse să mă plictisească cu sfaturile sale care semănau a amenințare. La un moment dat refuza să mi le aducă, atunci când o trimiteam. Așa că, mai întâi am luat legătura cu comisarul Dan Simionescu, tocmai pentru a fi sigură că drumul pe care îi duc este unul întortocheat. Oricum, cineva mă forțase să cer ajutorul poliției. O persoană din umbră, care apăruse instantaneu în casa mea. Un motiv în plus să-l derutez pe polițist. Am omorât-o pe d-na Constantin, apoi m-am refugiat, în plină noapte, la mănăstire. L-am sunat de la poalele dealului, calculând timpul care s-a scurs de la decesul acesteia. Toate au fost calculate. Email-urile trimise acasă, de pe laptop-ul pe care-l aveam cu mine. Mașina, ca și calculatorul,

le-am lăsat amantului Mariei, Paco, pe numele lui adevărat Petrică Manta, o cunoștință la care primeam frecvent drogurile și pe care îl rugasem să mă ducă la mănăstire.

Mai târziu, când i-am cerut lucrurile înapoi, n-a arătat a fi chiar omul de încredere. Opelul meu pentru care închiriasem un garaj la un coleg al său, tocmai pentru a nu crea suspiciuni, avea să rămână în continuare la el, lucru care mă deranja. Începuse să mă șantajeze. Nu se mulțumea numai cu partea lui, vroia mereu mai mult. De fapt avea nevoie de bani pentru a-și întreține amanta despre existența căreia am avut grijă să-i informez imediat soția. Se pare că Maria a descoperit taina. Am întâlnit-o la fundație. Mă urmărea peste tot și mă enerva. Îmi citea corespondența și nu avea încredere în mine. Bănuia că intenționez să fac trafic cu copiii de acolo. Ea a fost singura care l-a auzit vorbind pe Andrei. Păcat că nu mi-a reușit planul. Cât despre Paco, urmează să am grijă și de el, îndată ce va transporta ... cadavrul tău, Alexandru. Este omul cel mai potrivit, pentru a mă ajuta să mă descotorosesc de tine. Omul care și-a distrus viața pentru dragoste, așa cum era s-o fac și eu cu câteva clipe în urmă. Va fi atât de amabil încât te va scoate la plimbare, în toiul nopții, pe malul râului. Și tu vei înota pe o pală de întunerice, către eternitate. Vezi, nu regret nimic, ești pur și simplu un călător prin viața mea. Un călător căruia i-am dat apă să bea iar el mi-a aruncat-o în ochi. Și-atunci?!

Theodora stătea nemișcată, cu privirea fixată în unghiul dintre peretele din spre hol și fereastra din dreapta. Nu mai semăna deloc cu acea femeia neajutorată pe care primele mele rânduri au avut grijă s-o găzduiască. Avea părul răvășit de degetele care umblau tremurând prin păr. Fața îi era schimonosită de ură și răzburare. Îi venea să-l strângă de gât, ca pe doamna Constantin, dar renunțase instantaneu la idee, din dorința de a i se destăinui, în cazul în care muribundul o mai asculta. Simțea că face o recapitulare a evenimentelor iar scenele care-i reveneau în imagine n-o înspăimântau nicidecum. Ba, mai mult, se felicita pentru prudența cu care intrase în rol, la momentul potrivit.

Se învârti pe vârful picioarelor spre dreapta, unde Alexandru gemea pe canapea. Continuă scurt, mulțumită că bărbatul de care cândva se temuse apoi se îndrăgostise, fusese învins.

Îl văzu pe Alexandru cu ochii închiși. O clipă avu tendința să se repeadă, să-i deschidă ea, să citească reacțiile dinaintea morții, să-l facă să înțeleagă că a sosit momentul să plătească numai fiindcă se jucase cu viața ei. Dar renunță.

Se lăsă liniștea.

– Așa, zise Theodora zâmbind satisfăcută. Du-te. Eu voi vorbi mai departe, tu înțelege ce poți, dacă mai poți. Kris a făcut prostia de a mă minți. Coresponda cu Ianos, cel care îmi fusese prieten acolo. Și cine știe ce avea să-i spună. Sau ce

i-a spus până când a închis ochii. Am găsit email-urile ei pe Internet, acasă la Ianos. Și tot el corespundea și cu mine. Așa că am destulă vreme să analizez și sentimentele lui. Poate fi sau nu pe lista neagră. Iar Ilinca, draga voastră Ilinca, mi-a scăpat. Însă nu e timpul trecut.

– Pentru tine da, Theodora Marin, zise Alexandru care se ridicase ca un urs întărit. Ești arestată. Jocul tău a luat sfârșit. Visurilor tale le poți da cu piciorul. Ai dorit atât de mult să mă cunoști, dar n-ai făcut-o cum trebuie. Sunt comisarul Alexandru Necula de la Poliția Judiciară. Colegul lui Dan Simionescu. Nu pot crede că o femeie a putut să țină în șah doi polițiști deodată. Să nu mai vorbim de Ianos, un om deosebit de corect. I-a fost destul de greu să țină legătura cu noi, fiindcă el era actorul care a intrat primul în rol și știa foarte bine că un pas greșit ar fi schimbat imediat firul cercetărilor. Totul a pornit de la o discuție ca între prieteni. Vorbea despre o tânără pe care a cunoscut-o în Spania și care a revenit în Buzău cu intenții nu tocmai bune. Știa acest lucru, așa cum ai bănuț, de la Kris. Tocmai atunci deschisese dosarul „Crima de la ora zero”, și, spre surprinderea noastră, protagonistul povestirii lui Ianos erai chiar tu. I-am propus să ne ajute. A fost mai greu decât ne-am așteptat. Ți formaseși bine oamenii din umbră. Și aceștia știau să se ascundă și să spioneze din orice loc.

Ilinca este logodnica mea. Și Maria o cunoștință a ei. Te auzise vorbind la telefon cu Sorin, fostul ei prieten și simțise că se apropie un pericol. Te auzise punând la cale traficul de copii și ne anunțase că nu aveai intenții foarte bune cu Andrei. Tricoul cu însemnul acela, X, pe care bolnava s-a străduț să-l schițeze pe foaie comisarului Simionescu, era una dintre probe. Dar tu n-ai bănuț nici o clipă că indiciul care te trăda era la vedere, fiindcă ți plăcea să îmbraci acel tricou. Tot ea s-a străduț să găsească dovada că tu nu fuseseși niciodată invalidă. Că tu veniseși în țară cu mașina, dovadă carnetelul pe care ai notat câteva notițe din frumosul dar tumultosul vostru traseu. Numai că, mișcată de repulsie pentru faptele tale, l-a aruncat chiar în holul casei tale. Te atenționa să încetezi cu jocul tău murdar și să lași oamenii să trăiască, așa cum vor ei. Însă întâmplarea a făcut ca jurnalul să ajungă în mâinile lui Ianos. Altfel, poate sfârșitul ar fi fost mult mai picant. Mai greu a fost că Maria se încapățâna să se plimbe noaptea nestingherită pe aleea unde tu tocmai omorâseși o persoană care nu făcea altceva decât să-ți fie fidelă.

După accident, sănătatea sa mentală a devenit foarte precară, deși a avut o voință extraordinară să-și recapete sănătatea, fizic. Îndată ce s-a refăcut puțin, a și intrat în acțiune. Dacă în fața tuturor era pur și simplu invalidă, ziua, noaptea ea căpăta aripi de cucuvea și pornea la atac. Iar tu erai ținta, Theo. Începuse să se ferească de noi, dorind să se răzbune. Să-și facă singură dreptate. A început cu acele vizite nocturne, soldate, de fiecare dată, cu semnul făcut pe ușa noii tale lo-

cuițe. Noroc că a fost oprită de noi, la timp, după cum știi. Așadar, trebuia să avem grijă de tine, să nu-și pună în aplicare planul de răzbunare, plan pe care, în cele din urmă, l-a deconspirat.

Cât despre Sorin, te anunț că a făcut deja cunoștință cu noi. A recunoscut, în cele din urmă, că tu l-ai plătit pentru a o scoate din cadru. Asta în timp ce tu aveai un alibi foarte bun: Ianos.

Alexandru vorbise fără pauză, grav. În schimb, Theodora afișa un aer absent, care alterna între resemnare și indiferență. Privi ceasul de perete, maro, de pe hol. Trecuse mult de miezul nopții. Afară se auzeau pași. N-o mai speria însă nimic. Era prea bine păzită, mai bine decât și-a dorit. Prin minte se perindau crâmpoșele din viața sa, și se evaporau toate, care încotro.

– Ai ceva de spus, Theodora Marin? întrebă dezinvolt, comisarul Necula.

– Ei bine, începu Theo, aparent foarte puțin marcată de schimbarea situației, fostul prieten al Mariei, prins de o puternică gelozie, nu s-a dat înapoi la gândul de a-i da acesteia o lecție pe cinste. L-am cumpărat mai repede decât mă așteptam. Cine altul ar fi fost mai potrivit decât el, mai ales că avea un motiv în plus să o facă?! Avusesem grijă să-i dau detalii amănunțite despre Maria, numai că, spre ghinionul meu, a dat greș.

Nu terminase de vorbit că în prag apărură comisarul Dan Simionescu, însoțit de un agent și de o femeie. Aceasta, trecută de vârsta a doua, era îmbrăcată în negru, cu pulover descheiat pe piept și o fustă dreaptă, lungă, care nu se potrivea deloc cu pantofii cu talpă joasă pe care îi purta. Avea părul cărunț și cearcăne mari care-i făceau privirea foarte obosită. Înainta cu pași mici, nestăpâniți. Privirea i se risipea prin încăperile mari și triste.

Theo rămase împietrită, de parcă ar fi văzut o fantomă. O măsură din cap până în picioare scurt, tăios. Oare și ea complotase împotriva sa alături de toți ceilalți?!

Femeia în negru începuse să plângă. Era martora unei scene de groază, aceea a unei arestări, care avea loc chiar în casa ei.

– Fata mea! strigă, întinzând brațele. Credeam că n-am să te mai văd vreodată!

Theo îi răspunse, tăios, ferindu-se:

– Ai ales bine momentul, mamă! Te felicit.

– Nu port nici o vină, draga mea, se auzi în șoaptă vocea femeii.

Durerea o acaparase întreagă, făcând-o prizoniera celor mai umile și groaznice sentimente trăite vreodată.

– De câte ori ai fost la mormântul mamei tale, Theo? se auzi vocea comisarului Simionescu. Să nu mai vorbesc despre așa-zisa înmormântare care ar fi

avut loc într-un cadru ... restrâns, după cum ai spus tu, în urmă cu câțva timp. Nu te-ai gândit niciodată că femeia aceasta a trăit cu numele tău pe buze și s-a rugat, așa cum putea, pentru fericirea ta? Chiar dacă tu o internaseși, apoi o uitaseși, în acel sanatoriu. De neconceput este însă faptul că ai avut grijă să-ți anunți cunoștințele că a murit acolo, descotorosindu-te astfel de datoria firească pe care o aveai față de cea care ți-a dat viață.

Sofia se întunecă la față. Își frecă mâinile de câteva ori, apoi își șterse cu podul palmei sudoarea care se ivise spontan, desprinsă din orice neuron mai putea funcționa în asemenea momente. Se întoarse spre polițist și-l certă blând:

– Lăsați-o, și așa are destule pe cap. Important este că trăiesc, că nu mai sunt o ... nebună, deși, continuă dezamăgită, aș fi preferat să rămân acolo, în carapacea mea, unde viața nu săpa tuneluri prin inimi.

– Nu ne facem decât datoria, doamnă, replică comisarul Dan. A sosit vremea. Numai că ea a refuzat să creadă că aceste clipe erau inevitabile. Fiindcă nu-i convenea. A fost tot timpul conștientă că pozează în criminal. Însă se mișca pe podium cu dezinvoltură sarcastică, sfidând regulile realității.

– Nu, nu vreau! se auzi strigătul răgușit al fetei. Nu acesta este sfârșitul meu! Nu acesta trebuia să fie!

Se agitase și găfâia precum un tren defect într-o gară pustie.

Își prinse fața în palme. Apoi făcu câțiva pași spre Sofia. O prinse de mână. În sfârșit, lacrimile au spart bariera de venin formată de atâta vreme și au inundat plaja pustie. Era atâta umbră în sufletul ei și-atâtea ploi, încât începuse să se simtă deja pustiită.

Îi veni în minte imaginea mamei sale, în urmă cu mulți ani. Fusesse o profesoară distinsă. Tatăl ei, Adonis, alias Adam Marin le părăsise. Apoi reușise să-i fure și sigura fiică, discret, blocându-i drumul către orice speranță. Psihicul Sofiei se prăbușise încetul cu încetul până nu s-a mai ales nimic de el. Rămăsese doar o femeie rătăcită în inconștientul ei, pe care Theo se grăbise s-o interneze la sanatoriu și s-o uite acolo. Fiindcă înnebunise, în adevăratul sens al cuvântului.

Se strânseseră în casa din Strada Luminii șapte persoane: cei trei polițiști – Dan Simionescu, Alexandru Necula și agentul Oancea, Ianos, Theodora, Sofia Marin și Ilinca.

Alexandru, care făcuse o pauză, se simți dator s-o lămurească pe fată cum stau lucrurile.

– Poate ești curioasă, domnișoara Marin. Mă simt dator să continui. Așadar, toate momentele acestei serii au fost jucate după un scenariu perfect. Am fixat orele la care intram, pe rând, în rol. Ilinca trebuia să mă sune după ce îi dădeam eu un semnal. Asta ca să-ți stârnesc curiozitatea. Și am profitat de zgomo-tul pe care comisarul Simionescu l-a făcut deschizând poarta. Apoi ți-am cerut să

faci o cafea pentru a-ți da ocazia să mă spionezi. Știam c-o urăști pe Ilinca, de aceea i-am pronunțat numele. Atât cât să auzi ce-i spun. Urma să faci primul pas. Ai fost atentă să nu încurci ceștile. Numai că Ilinca a sunat din nou. La telefonul tău, fix. Astfel am avut timp să torn conținutul ceștii în vaza cu flori. Dar lor n-o să le pese, fiindcă n-au suflet. Iar trandafirul cel galben de care te temeai cel mai mult s-a ofilit odată cu tine.

Ianos, aici de față, a avut grijă să ne spună despre tabieturile tale. Trandafirii galbeni, pe care în noaptea crimei îi aruncaseși la derută, acasă la tine și care, mai târziu îi găseai în diferite locuri, te atenționau că ești vizată, că trebuie să încetezi, dar tu refuzai să-ți trăiești clipa cu rost. El te-a iubit, dar cu rezerve. Până în clipa în care Kris îi vorbise despre deprinderile tale și, mai apoi, până când întâmplările începuseră să se “întâmpile” doar prin jurul tău. Tot întâmplarea a făcut să se împrietenească, la club, cu mine și cu colegii mei. Să-mi câștige încrederea și să ne spună adevărul, atât cât știa.

Singurii care n-au fost implicați în planul nostru au fost Adonis și măicuțele de la mănăstirea Sfânta Filofteia. Iar mama ta n-a vrut decât să te protejeze. Venise ca un fugar în propria-i casă și căutase prin fotografiile tale. Ea era omul din umbră de care începuseși să te temi cândva și care involuntar ți-a dat ideea să ne chemi pe noi și să ne trimiți pe o pistă falsă.

Vezi tu, Theodora, ai strălucit atât de mult încât n-ai realizat că lumina aceea este artificială. Prăpastia ți-ai creat-o singură, în momentul când ai consumat, pentru prima dată, drogul. Dacă nu te încăpățânaai să tragi fum după fum, să le arăți acelor indivizi că nu te lași controlată de ei, alta ar fi fost viața ta acum. Iar acum, tinerețea ți se va duce ca acea țigară.

Theodora începu să tremure. I se păru că un coșmar ciudat o înghite întreagă. Se auzi iarăși vocea comisarului Dan Simionescu:

– Felicitări, se adresa acesta lui Alexandru. Ceea ce n-am reușit eu, ai făcut-o tu, sub masca dragostei. Ai descoperit la timp punctul ei slab. Acum mergi de te odihnește. Te așteaptă Ilinca. Felicitări și ție Ianos, care ne-ai ajutat în acest caz. Adevărul și dreptatea au învins. Distanța dintre cele două țări n-a fost o piedică foarte mare pentru tine. Asta fiindcă ești un ... „detectiv” al naibii de bun.

– Iar tu, Dane, zise Alexandru, ți-ai dat seama din timp că e ceva necurat la mijloc. Înainte de a afla despre tabieturile femeii, de la prietenul meu, Ianos.

– Este adevărat. Mi-am dat seama încă din prima seară, preciză comisarul. În primul rând, deși trecuse de ora 22,00, Theodora era încălțată cu sandale. Or pentru o persoană care abia învață să facă “primii pași”, acestea nu făceau parte din lucrurile strict necesare ... Apoi faptul că în bucătărie, pe masă, am găsit un baton de salam și o bucată de cașcaval, mi-a întărit suspiciunea. Nu numai prin simpla lor existență acolo, ci prin faptul că, jos, între masă și aragaz, picase un

bon de casă, mototolit, pe care era imprimată data de 1 iunie, ora 22,13. Era clar că aceste produse fuseseră cumpărate atunci, seara, înainte de venirea noastră. Însă doamna Constantin nu fusese acasă toată ziua, iar Theo spusese că prietena ei o vizitase în drum spre schimbul doi. Ceea ce a declarat și Ioana. Venise la invitația Theodoriei, pe motiv de ... plictiseală. Apoi, ca o actriță desăvârșită ce pretindea a fi, Theo își schimba fizionomia cât ai bate din palme. Își puneă o perucă brunetă și îmbrăca aproximativ același gen de îmbrăcăminte. Fiindcă numai astfel putea induce în eroare pe orice curios. În rest, nimeni nu-i trecuse pragul, mai puțin Sofia, care îndrăznise să se strecoare ca un fugar în propria-i casă și să-și potolească dorul, umblând prin fotografiile care îi înfățișau pe cei dragi ei. Apoi, calendarul. Pe el erau însemnate niște date rebele, însă deloc întâmplătoare: atunci, la ziua fixată, doamna Constantin trebuia să ia legătura cu persoanele de contact și să ridice coletul cu droguri. Și ziua de 2 iunie era însemnată acolo.

Așadar, crima s-a consumat pe această temă, deși, atunci, n-am putut prevesti și deci preveni această nenorocire. Recunosc, acel blestemat de calendar nu mi-a fost de folos. Și a mai existat un lucru care m-a derutat bine de tot, încă de la început. În noaptea aceea, ea își expedia propriile mesaje, acasă la ea. Bineînțeles, tot pentru a ne deruta. Începuse să inventeze expresii cifrate care să ne determine să ne gândim din start la acel Yanidor. Odată ajunsă la maici, urma să continue acest joc complicele ei. Bineînțeles contra unei sume de bani. Câtă creativitate!, exclamă privind spre Theodora care tocmai plecase capul sperând că sabia va ezita să i-l taie. Câtă trudă!, continuă el, pe același ton. Și pentru ce toate acestea?!

Apoi se adresează femeii în negru:

– Dumneavoastră de ce nu v-ați întors pur și simplu acasă, dacă simțeați că nu mai puteți trăi acolo, singură? De cine vă era teamă, doamna Sofia? Nu cumva de propria dumneavoastră fiică?

Sofia ezită să vorbească.

– Așteptăm un răspuns de la dumneavoastră. O explicație, fie ea cât de simplă, ne-ar ajuta să ne potolim curiozitatea. E inexplicabil cum v-ați resemnat cu viața pe care destinul v-a impus-o.

– Nu este vorba numai despre destin, domnule polițist, încep femeia, rar, de parcă vocea obosise deja de vorbele ce trebuiau pronunțate de mult.

– Atunci?

– După ani buni de singurătate, așa cum ați spus mai devreme, medicii mi-au dat șanse de recuperare. Eram lăsată să ies la aer, neînsoțită, în parcul din fața spitalului. Stăteam ore în șir, rugându-mă la Dumnezeu să mă ajute să-

mi văd copila, care, se pare că mă uitase definitiv acolo, în saloanele mari și neprimitoare de pe fereastra cărora se vedea doar pădurea. Am început să-i scriu, dar rândurile mele n-au primit răspuns mult timp. Știam că Theodora este acolo, în Spania, departe de mine, iar faptul că aveam uneori stări de amnezie l-au determinat pe medicul care mă trata să mă roage să nu-mi fac iluzii că întoarcerea mea în lume s-ar putea întâmpla înainte de însănătoșirea definitivă. Îmi pierdusem orice speranță că am să-mi văd fiica. Am plâns și am așteptat zadarnic clipa în care puteam să ajung din nou acasă și să iau legătura cu Theo. Dar clipa dorită nu mai venea. Era ca o umbră care se tot îndepărta și intra într-un abis coordonat de duhuri rele. Într-o seară am luat hotărârea să dau o fugă până aici. Mașina care transporta alimente tocmai se defectase iar șoferul insista de zor să rezolve problema pe loc. Așa că am profitat de neatenția lui, m-am urcat în mașină și m-am ascuns între lăzi. La scurt timp am auzit obloanele trăgându-se peste ușile de fier și am pornit în cea mai emoționantă și neobișnuită călătorie a vieții mele.

Începuse să-mi fie frică, era mult întuneric iar inima începuse să-mi bată din ce în ce mai tare. La un moment dat, mașina s-a oprit. Trecuse aproape o oră. Am auzit niște pași care verificau ușile din spate, apoi s-au depărtat. Atunci am realizat că pot rămâne acolo toată noaptea, iar aerul începuse se devină irespirabil. Am bătut în ușă și am strigat, până ce șoferul m-a auzit și mi-a deschis. Ne-am speriat unul de altul.

– Vă rog, am zis, am să vă explic.

Și-a dat seama că sunt de la sanatoriu și a scos telefonul, dorind să sune pe cineva. L-am prins de mână și l-am strâns cât am putut.

– Vreau să-mi văd casa și fiica, nu mai pot suporta. Înțelegeți-mă, poate sunteți și dumneavoastră părinte!

– Bine, hotărî bărbatul, dar să știți că nu v-am văzut! Apoi se depărtă, traversând aleea asfaltată din mijlocul unui parc auto. Am recunoscut imediat zona gării orașului și m-am bucurat că mă aflam aproape de casă. Când am ajuns era deja seară. Întunericul învăluisese casa care părea pustie. Am descuiat ușa prin spate, să nu mă vadă cineva, cu cheia pe care o purtasem mereu în poșetă. Am aprins lumina pe hol și a intrat în dormitor. Riscam. Altfel nu puteam vedea nimic, pe întuneric. Am văzut un cărucior pentru invalizi și m-am speriat. Apoi fotoliul care aproape că atingea pământul. Am deschis șifonierul să văd dacă garderoba fusese recent folosită. M-a izbit un miros puternic de parfum, semn că Theo locuia acolo. Atunci am văzut albumul cu fotografii și m-a prins melancolia. Era acolo, Adam și Theo, lucru pe care nu-l înțelegeam. Dar nu mi-am răsfățat ochiul prea mult că am auzit poarta. Am deschis geamul și am sărit, lăsând

perdeaua dansând în adierea vântului. Nu mă întrebați, nu știu de ce am fugit. Poate că doream să nu-mi sperii fata, să-mi revin după aceste emoții, apoi să bat la poartă, așa cum se cuvenea, după atâta timp. Am stat peste drum, în curtea soților Ștefan, lângă gard. V-am văzut venind, apoi plecând. Mi-a fost teamă că s-a întâmplat ceva cu fata mea și am stat până în zori acolo, încercând s-o apăr. A doua zi am rătăcit pe străzi și prin parcuri, străduindu-mă să-mi adun gândurile pentru a-i da o explicație fiicei mele. Eram neîngrijit îmbrăcată și mi-a fost teamă că o s-o dezamăgesc.

Seara m-am întors iarăși, în același loc. Știam că soții Ștefan se culcă odată cu găinile, fiind prea bătrâni pentru a cocheta cu ore mai înaintate. Peste tot părea că s-a așternut liniștea. Dar n-a durat mult. Pe poartă a intrat o femeie corpolentă, care ținea în mâna stângă o sacoșă.

Theo ieșise pe terasă de parcă o aștepta. Văzând-o, coborî treptele în întâmpinarea ei.

– Unde ai fost? o întrebă, destul de tare.

– Știi destul de bine unde, zise femeia.

– Dar trebuia să vii aseară.

– S-au întors destul de târziu, se scuză aceasta.

– Bine, ai adus coletul?

– Draga mea, zise femeia, l-am așteptat. Nu era acasă.

– Măcar ai reușit să iei legătura cu el? o întrebă Theo.

– Dacă n-a venit, de unde să-l iau? se răsti doamna. Și ți-am zis să te mai potolești.

– Taci că te mai aude cineva, zise Theo.

– Și lasă să ne audă. Să știe toată lumea cine ești! M-am săturat slugăritându-te în timp ce tu faci pe mironosița. Am să plec să văd eu pe cine mai fraierești! Într-o zi am să le spun tuturor că viața ta este o minciună sfruntată.

Atunci fata se înfurie și se îndreptă spre ea.

– Nu-ți ajunge că trăiești pe spinarea mea, cotoroanțo! Acum mă mai și ameninți!

Apoi se lăsă tăcerea. Femeia stătea acolo, oarecum derutată, privind spre poartă. Aveam impresia că se uită la mine, deși stăteam ascunsă în întuneric. Theo a urcat scările și a vorbit cu cineva la telefon. Apoi s-a dus în casă, a stat vreo două minute și a ieșit, ținând în mână ceva. Doamna aceea s-a răsucit și a încercat să fugă. S-a auzit un țipăt scurt, apoi ceva greu atingând pământul. În scurt timp sosi o mașină și am recunoscut-o pe fiica mea plecând cu acea mașină. Am fugit cât m-au ținut puterile. M-au găsit niște bărbați dimineța, într-un parc, delirând. Le-am spus că sunt de la sanatoriu și am fost ajutată să

ajung înapoi în spital, unde am îngropat totul sub tăcere, până astăzi. Asta e tot, încheie Sofia.

Rămăseseră cu toții uimiți. Femeia din fața lor fusese martoră la crima înfăptuită de fiica ei.

– Îmi pare rău că ați fost nevoită să vorbiți despre cel mai dureros lucru, încercă Dan s-o consoleze. Dar cum dispariția dumneavoastră de la sanatoriu, exact în acea perioadă, a fost anunțată, am făcut imediat legătura între identitatea dumneavoastră și dosarul „Crima de la ora zero”. De aceea sunteți acum, aici. Îmi pare rău, repetă comisarul. Și pentru Adonis, sincer. Mă tem că nimic nu-i va alina singurătatea.

– Adonis? întrebă Sofia, adică...Adam al meu?

– Da, doamna Sofia, zise Ianos. Dar, știți ceva? Am o idee, poate, cine știe... Oricum, și el vă credea moartă! Amândoi sunteți nevinovați. Or eu tocmai am căpătat menirea de a apropia sau de a ... depărta oamenii, continuă dezamăgit, chiar dacă, uneori, împotriva inimii, zise, privind spre fata care tocmai fusese luată de oamenii legii. Asta e, Theo...

„Dragostea...” gândi Theodora, făcând primii pași spre infern. „Zbor de curcubeu peste infinit. Aici am greșit. Dragostea m-a demascat. Dacă până atunci am știut să înfrânez cele mai tainice gânduri, iubirea a fost arma cea mai potrivită împotriva mea. M-a îngenuncheat. M-a transformat. A adiat peste pleoapele mele și le-a închis. O singură clipă și m-am pierdut în mine. Când am deschis ochii eram deja derutată. Am văzut doar ceea ce dorea ea. Eu nu mai eram nicăieri. Eram împotriva mea. Oriunde altundeva. Între ghețari și stânci moarte. Zadarnic m-am căutat la felinarul licuricilor, pe poteci neumblate...”

Zburau spre cer vise neîmplinite și sfâșiate. Iar comisarul Simionescu se îndrepta deja spre un alt caz.

*Chiar dacă se înscrie pe coordonatele genului, proza de factură polițistă semnată de **Gina Zaharia** – în cazul de față romanul „**Crima de la ora zero**” – surprinde prin lirismul pasional al personajelor, care, în situații extreme, își descoperă iubirea, tristețea, disperarea sau speranța.*

Este un atu în plus, pentru o narațiune care „curge” firesc și incitant, acaparându-și cititorii, de la prima până la ultima pagină, pe care eroina principală, Theodora, își încrustează zborul spre infern: „Dacă până atunci am știut să înfrânez cele mai tainice gânduri, iubirea a fost arma cea mai potrivită împotriva mea. M-a îngenuncheat. M-a transformat. A adiat peste pleoapele mele și le-a închis. O singură clipă și m-am pierdut în mine. Când am deschis ochii eram deja derutată. Am văzut doar ceea ce dorea ea. Eu nu mai eram nicăieri. Eram împotriva mea. Oriunde altundeva. Între ghețari și stânci moarte. Zadarnic m-am căutat la felinarul licuricilor, pe poteci neumblate...”

Lucian Mănăilescu